Agatha Christie®

ON KÜÇÜK ZENCİ

ALTIN KİTAPLAR

TAM METİN

Her birinin gizledikleri ve korktukları sırları olan on kişi, Zenci Adası'ndaki ıssız bir malikâneye davet edilirler. Ancak malikâneye giden grubu bir sürpriz beklemektedir, ev sahibi ortalarda yoktur.

Geçmişlerindeki karanlık sırlardan başka hiçbir şeyleri olmayan bu insanlar adada mahsur kalmışlardır.

Konuklar bir süre sonra gizledikleri sırları birbirlerine anlatırlar. Ve teker teker ölmeye başlarlar...

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2439-4

www. agathachristie.com

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı

AND THEN THERE WERE NONE
(TEN LITTLE NIGGERS)

Yayın Hakları

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

36. BASIM/EKİM 2018/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2439 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No: 5 Kat: 1 Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

On Küçük Zenci

Türkçesi
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Cinayetler Kulübü
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poiro'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor

Yargıç bir iki kez üst üste boğazını temizledi.

"Sorgu burada bitti," dedi. "Şimdi, söyle bakalım Rogers, adada bizden, sen ve eşinden başka kim var?"

"Hiç kimse efendim. Hiç kimse yok."

"Bundan emin misin?"

"Eminim efendim."

Wargrave, "Kimliği belirsiz ev sahibimizin bizi buraya ne amaçla topladığı konusunda henüz bir fikir edinmiş değilim. Ancak bu kişi her kimse, normal değil, yani bizim düşündüğümüz anlamda akıl sağlığı yerinde olan biri değil," dedi.

"Tehlikeli olabilir. En iyisi bir an önce buradan ayrılmak. Hemen bu gece."

Rogers, "Bağışlayın efendim," dedi. "Sözünüzü kestim, ama adada tekne yok."

"Tek bir tekne bile yok mu?"

"Yok efendim."

"Peki, karayla nasıl bağlantı kuruyorsunuz?"

"Fred Narracott her sabah buraya gelir efendim. Ekmek, süt, bir de bize gelen postaları getirir, yeni siparişlerimizi alır."

Yargıç Wargrave, "Bu durumda hepimiz için en iyisi yarın sabah Narracott gelir gelmez tekneyle bu adadan ayrılmak olacak," dedi.

Bir kişi dışında herkes bu düşünceye katıldı. Çoğunluğa uymayan yalnızca Anthony Marston'dı.

"Ne yani?" dedi. "Gitmeden önce bu gizemi çözmemiz gerekmez mi? Aynen bir dedektif öyküsü gibi çok heyecanlı."

Yargıç hüzünlü bir sesle, "Benim yaşımda..." dedi. "Sizin anladığınız anlamda *heyecanlara* yer yok delikanlı."

Anthony sırıttı.

"Yasalara göre yaşamak insanı bunaltır! Ben suçtan yanayım. Şerefe."

Kadehini kaldırdı ve bir kerede kafasına dikti.

Belki de çok acele etmişti. Öksürdü, tıkandı; yüzü buruştu, kızardı. Soluk almaya çalıştı, sonra sandalyesinden aşağı kaydı ve bardak elinden yere düştü.

Ve sonra kimse kalmadı…

"Agatha Christie'nin başyapıtı."
Spectator

Yazarın Notu

Bu kitabımı yazılması çok zor olduğu için ve de konu beni büyüledi diye yazmıştım. On kişinin insanlara hiç de saçma gelmeyecek bir şekilde öldürülmeleri ve bu arada katilin kimliğinin açığa çıkmaması gerekiyordu. Kitabı uzun bir planlama sürecinden sonra yazdım ve ortaya çıkan sonuçtan çok mutlu oldum. Son derece açık, anlaşılır, doğrudan sonuca giden ve aynı zamanda şaşırtıcı bir eserdi. Konunun kusursuz denebilecek kadar mantıklı bir açıklaması vardı, ancak bu açıklama için de ayrıca bir sonsöz yazılması gerekmişti. Kitap çok beğenildi, olumlu eleştiriler aldı; ama bundan asıl mutlu olan bendim; çünkü yazarken ne kadar zorlandığımı eleştirmenlerden daha iyi biliyordum.

Agatha Christie

Hayatım (Otobiyografisinden)

On Küçük Zenci

On Küçük Zenci yemeğe gitti,
Birinin lokması boğazına tıkandı. Kaldı dokuz.

Dokuz Küçük Zenci çok geç yattı,
Sabah biri uyanamadı. Kaldı sekiz.

Sekiz Küçük Zenci Devon'a gezmeye gitti,
Biri geri dönmedi. Kaldı yedi.

Yedi Küçük Zenci odun kırdı,
Biri baltayla kafasını yardı. Kaldı altı.

Altı Küçük Zenci kovanla oynadı,
Birini yabanarısı soktu. Kaldı beş.

Beş Küçük Zenci hukuka merak sardı,
Biri yargıç oldu. Kaldı dört.

Dört Küçük Zenci denize yüzmeye gitti,
Birini kırmızı balık yuttu. Kaldı üç.

Üç Küçük Zenci hayvanat bahçesine gitti,
Birini büyük bir ayı kaptı. Kaldı iki.

İki Küçük Zenci güneşte oturdu,
Birini güneş çarptı. Kaldı bir.

Bir Küçük Zenci yapayalnız kaldı,
Gidip kendini astı.

Ve kimse kalmadı...

Frank Green, 1869

1. Bölüm

I

Yakın zamanda yargıçlıktan emekli olan Bay Wargrave sigara içilebilen birinci mevki kompartımanın köşesinde oturmuş, bir yandan purosunu tüttürürken bir yandan da ilgiyle *The Times* gazetesinin politik haberler bölümünü okuyordu.

Daha sonra gazeteyi bırakıp camdan dışarı baktı. Somerset'ten geçiyorlardı. İki saatlik yolları kalmıştı.

Zenci Adası hakkında gazetelerde okuduklarını düşünüyordu. Devon sahilleri yakınındaki ada önce yatçılık meraklısı bir Amerikalı milyoner tarafından satın alınmış ve adam oraya çok modern, lüks bir köşk yaptırmıştı. Ne yazık ki Amerikalı milyonerin yeni evlendiği üçüncü karısının denizden hoşlanmaması nedeniyle ada ve ev satışa çıkarılmıştı. Bunun için gazetelerde çok sayıda övgü dolu ilanlar çıkmıştı. Sonra adanın Owen adında biri tarafından satın alındığı söylentisi yayılmıştı. Tabii gazetelerde yalan yanlış haberler yer almaya başlamıştı. Sözde Zenci Adası, Gabrielle Turl adında Hollywood'lu bir film yıldızı tarafından satın alınmıştı. Kadın bu adada basından ve kamuoyundan uzak birkaç ay geçirmeyi düşünüyordu. *Busy Bee* ise kibar bir şekilde buranın kraliyet ailesinin gizli konutu olabileceğini ima ediyordu. *Bay Merryweather* buranın balayı adası olarak satın alındığını ileri sürüyordu. Genç Lord L. sonunda Aşk Tanrıçası'nın oklarının hedefi olmuştu! *Jonas* ise Zenci Adası'nın bazı gizli deneyler için İngiliz Amirallik Dairesi tarafından satın alınmış olduğunu iddia ediyordu. Son zamanlarda Zenci Adası'nın çok popüler bir yer olduğu kesindi.

Yargıç Wargrave cebinden bir mektup çıkardı. Yazı bir hayli okunaksızdı, ama bazı sözcükler hiç umulmadık derecede açık ve net yazılmıştı.

"Sevgili Lawrence... yıllardan beri senden haber alamadım... Zenci Adası'na mutlaka gelmelisin... Burası büyüleyici bir yer... Konuşacak o kadar çok şey var ki... Eski günler... doğayla baş başa... doyasıya güneş... Paddington'dan 12.40 treni... seni Oakbridge'de karşılarım."

Mektubu yazan, altına gösterişli imzasını *Sevgiler, Constance Culmington...* diye atmıştı.

Bay Wargrave belleğini zorlayarak Lady Constance Culmington'ı en son ne zaman görmüş olduğunu anımsamaya çalıştı. Yedi, sekiz yıl önce olmalıydı. Lady Culmington o sırada güneş banyosu yapmak, doğa ve *contadini*[1] ile baş başa kalmak için İtalya'ya gidiyordu. Duyduğuna göre daha sonra daha kızgın güneşte güneş banyosu yapmak, doğa ve *bedoin*[2]'lerle başbaşa kalmak için Suriye'ye geçmişti.

Bay Wargrave, *Constance Culmington tam da bir ada satın alıp etrafını bir gizem perdesiyle saracak bir kadın,* diye düşündükten sonra, olduğu yerde başı öne düştü ve uyuklamaya başladı...

II

Vera Claythorne kendisinden başka beş yolcunun daha bulunduğu üçüncü mevki kompartımanda başını geriye yaslayarak gözlerini kapadı. O gün tren ne kadar sıcaktı! Böylesine zor bir yolculuktan

(1) Köylüler
(2) Bedevi

sonra deniz iyi gelecekti. Bu işi bulması gerçekten çok büyük şanstı. Tatil zamanı iş arandığında genellikle bir yığın yaramaz çocuğun peşinden koşmayı göze almak gerekiyordu. Son dönemlerde yaz tatillerinde sekreterlik gibi işler bulmak çok zordu. İş bulma kurumunun bile bu konuda pek umudu yoktu.

Sonra o mektup gelmişti.

"Adınızı ve adresinizi Yetenekli Kadınlar İş Bulma Kurumu'ndan referanslarınızla birlikte aldım. Sanırım sizi şahsen de tanıyorlar. İstediğiniz ücreti ödemeye hazırım. 8 Ağustos'ta işe başlayabileceğinizi umut ediyorum. Saat 12.40'ta Paddington'dan kalkan trene binecek olursanız Oakbridge İstasyonu'nda karşılanacaksınız. Yol masraflarınız için mektupla birlikte bir sterlin gönderiyorum.

Sevgilerimle,
Una Nancy Owen."

Mektup kâğıdının üzerinde damgalanmış bir adres vardı: *Zenci Adası, Sticklehaven, Devon...*

Zenci Adası... Son zamanlarda gazetelerde bu ada hakkındaki dedikodular alıp başını yürümüştü. Türlü imalar ve söylentiler! Büyük olasılıkla bunlardan çoğu doğru değildi. Ancak adadaki köşkün bir milyoner tarafından yaptırıldığı kesindi ve ultra lüks olduğu söyleniyordu.

Çalıştığı okulda çok yorucu bir sömestr geçirmiş olan Vera Claythorne *vasatın altında eğitim veren bir okulda beden eğitimi öğretmeni olmak hiç de cazip değil... Saygın bir okulda iş bulabilseydim...* diye düşünüyordu.

Sonra yüreğinde bir serinlik hissetti ve düşüncelerine devam etti. *Aslında bu işi bulduğum için kendimi şanslı kabul etmeliyim.*

Mahkemede suçsuzluğum kanıtlansa da yargılanmış birine hiç kimse iş vermek istemez.

Çok iyi anımsıyordu, yargıç onu olay karşısında gösterdiği cesaret ve dikkatten ötürü tebrik bile etmişti. Bir davanın bundan daha iyi geçmesi beklenemezdi. Bayan Hamilton da kendisine çok iyi davranmıştı. Yalnızca Hugo... *Hugo'yu düşünmek bile istemiyordu.*

Birden kompartımanın sıcaklığına rağmen ürperdi ve denize doğru gitmiyor olmayı diledi. Gözünün önünde açık seçik bir sahne canlanmıştı. *Cyril başı suya bata çıka kayalığa doğru yüzmeye çalışıyordu...* Bata çıka... bata çıka... O ise düzenli kulaçlarla ona doğru suları yara yara yüzüyor, ama zamanında yetişemeyeceğini çok iyi biliyordu...

Deniz... engin, sıcak mavilik... Sıcak kumlarda geçen sabahlar... Hugo... Ona âşık olduğunu söyleyen Hugo...

Artık Hugo'yu *düşünmemeliydi.*

Gözlerini açtı ve karşısında oturan adama baktı. Uzun boylu, yanık tenli bir adamdı. Parlak gözleri birbirine oldukça yakındı; mağrur, acımasız bir görünümü vardı.

Bahse girerim bu adam dünyanın en ilginç yerlerini dolaşmış ve başından pek çok şey geçmiştir, diye düşündü.

III

Bu arada karşısında oturan genç kızı göz ucuyla süzen Philip Lombard, *çok çekici bir kız ama biraz öğretmen kılıklı, diye düşünüyordu. Ne istediğini bilen, soğukkanlı bir tip. Ne savaşta ne aşkta pes edecek biri. Keşke onu da yanımda götürebilseydim...*

Kaşlarını çattı. Böyle şeyler düşünmeyi bırakmalıydı. Sonuçta iş icabı yola çıkmıştı ve aklını işinden başka bir şeyle meşgul etmemeliydi. Ne yapması bekleniyordu? İşte bunu çok merak ediyordu.

Ufak tefek Yahudi tamamıyla gizemli bir tipti ve bilmece gibi konuşmuştu.

"İster kabul edin, ister etmeyin Yüzbaşı Lombard," demişti.

O da düşünceli düşünceli, "Yüz sterlin mi?" diye karşılık vermişti.

Bunu, sanki yüz sterlinin onun için hiçbir değeri yokmuş gibi kayıtsız bir havada söylemişti. Hem de cebindeki son kuruşu, *yüz sterlini,* bir gün önce yediği yemeğe vermiş biri olarak! Bu ufak tefek adamı aldatamayacağını biliyordu, Yahudilerin en belirgin özellikleri para konusunda çok uyanık olmalarıydı.

Sonra yine aynı kayıtsızlıkla sormuştu.

"Bana daha fazla bilgi veremezsiniz, öyle mi?"

Bay Isaac Morris kel başını kararlılıkla sallamıştı.

"Hayır, Yüzbaşı Lombard, hepsi bu kadar. Söylediğim gibi zor koşullara dayanıklılık konusundaki ününüz müşterim tarafından biliniyor. Kendisi, işi kabul ederseniz size yüz sterlin ödememi söyledi. Bunun karşılığında Sticklehaven, Devon'a gideceksiniz. Oraya en yakın istasyon Oakbridge. Sizi karşılayacaklar ve arabayla Zenci Adası'na götürecek olan motorun beklediği Sticklehaven'a götürecekler. Zenci Adası'nda da müşterimin emrinde olacaksınız."

Lombard hemen, "Ne kadar zaman için?" diye sormuştu.

"En fazla bir hafta."

Philip Lombard ince bıyığıyla oynayarak, "Yasadışı bir işse kabul etmeyeceğimi tahmin edersiniz," demişti.

Konuşurken karşısındakini sert ve kararlı bakışlarla süzmüştü. Isaac Morris'in kalın dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirmişti.

"Sizden yasadışı bir iş istenirse hemen geri dönmekte özgürsünüz."

Lanet olası ufak adam sanki Lombard'ın eskiden yaptığı işlerde yasallığın *olmazsa olmazı* olmadığını bilirmiş gibi gülümsemişti...

O anda Lombard'ın dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirmişti.

Birkaç kez adaletin pençesine düşmesine ramak kalmış ama her defasında paçayı kurtarmıştı. Bu öneriyi reddetmesi için hiçbir neden yoktu. Zenci Adası'nda hoşça vakit geçireceğinden emindi...

IV

Aynı trenin sigara içilmeyen vagonundaki bir kompartımanda Emily Brent her zamanki gibi dimdik oturuyordu. Altmış beş yaşına gelmişti, ama eve kapanıp oturmayı uygun bulmuyordu. Zaten eski kafalı bir adam olan babası, Albay Brent de son derece titiz ve seçici bir adamdı.

Bayan Brent'e göre yeni kuşak her anlamda terbiyesiz denecek kadar umursamaz ve saygısızdı.

Bayan Brent erdemlilik ve katı prensipler arasına sıkışmış bir hâlde üçüncü mevki kalabalık vagonda oturuyor, kendini vagonun sıcaklığına ve rahatsızlığına karşı galip gelmiş hissediyor, *günümüzde insanlar her şeyi ne kadar da sorun ediyorlar*, diye düşünüyordu. Herkes çok nazlı olmuştu. Dişleri çekilmeden önce iğne yapılsın istiyorlar; uyuyamadıklarında hemen uyku hapı alıyorlar; rahat koltuklar, minderler istiyorlar; kızlar vücut hatlarının ortaya çıkmasını umursamıyorlar; hatta onunla da kalmayıp yazın sahilde yarı çıplak uzanıyorlardı.

Bayan Brent dudak büktü. Başkalarına ibret olsun diye bazılarını cezalandırmayı nasıl da isterdi. Bir önceki yaz tatilini anımsadı. Bu yaz tatili Zenci Adası'nda tamamen farklı olacaktı. Daha önce birçok kez okuduğu ve adeta ezberlediği mektubu bir kez daha zihninden geçirdi.

"Sevgili Bayan Brent,

Beni anımsayacağınızı umut ediyorum. Birkaç yıl önce ağustos ayında Belhaven Konukevi'nde birlikteydik ve birçok ortak noktamız olduğu için birbirimizle çok iyi anlaşmıştık.

Devon sahillerindeki Zenci Adası'nda bir konukevi açıyorum. Buranın seçkin konukları ve iyi hazırlanmış yemekleriyle iyi bir dinlenme yeri olacağını düşünüyorum. Çevrede yarı çıplak dolaşanlar ve gece yarısı gramofon sesleri olmayacak. Bu yaz tatilinizi Zenci Adası'nda geçirmek nezaketinde bulunursanız çok mutlu olacağım. Tabii, konuğum olarak... tamamen ücretsiz. Ağustos başı sizin için uygun mu? Uygunsa ayın 8'inde bekliyorum.

Saygılarımla
U.N.O –"

Mektubu yazanın adı neydi? İmzanın okunması oldukça güçtü.

Emily Brent sabırsızlıkla, *artık herkes imzasını o kadar da okunaksız atıyor ki*, diye düşündü.

Belhaven'da tanıştığı kişileri anımsamaya çalıştı. Oraya üst üste iki yaz gitmişti. Birinde orta yaşlı, hoş bir kadınla tanışmıştı. Bayan... Bayan... Adı *neydi*? Babası rahipti. Sonra bir de Bayan Olton vardı. Yoksa Ormen miydi? Hayır, hayır, *Oliver*'dı. Evet, Oliver.

Zenci Adası! Gazetelerde Zenci Adası hakkında çok şey okumuştu. Bir film yıldızıyla ilgili bir şeyler... yoksa Amerikalı bir milyoner miydi?

Aslında böyle yerler bir hayli ucuza gidiyordu, sonuçta ada herkes için yaşanacak uygun bir yer değildi. Başlangıçta bunun, romantik bir fikir olduğunu düşünüyorlar, ama yaşamak üzere adaya geldiklerinde dezavantajlarını görüyor ve bir an önce elden çıkarmak istiyorlardı.

Emily Brent, *bunun ne önemi var ki, sonuçta bedava bir tatil geçireceğim*, diye düşündü.

Geliri bu kadar azalmış, buna karşın ödenmemiş faturalarının sayısı artmışken bu, kaçırmaması gereken bir davetti. Bir de şu... Bayan... Bayan... Bayan Oliver hakkında bir şeyler anımsayabilseydi...

V

General MacArthur kompartımanın penceresinden dışarı baktı. Tren aktarma yapacağı Exeter İstasyonu'na gelmek üzereydi. Lanet olası tren ne kadar da ağır gidiyordu. Aslında şu Zenci Adası denilen yer kuş uçuşuyla hiç de uzak değildi.

Owen'ın kim olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Yakın dostu Spoof Leggard ya da Johnnie Dyer vasıtasıyla tanıdığı biri olmalıydı.

"Eski dostlarınızdan bir ikisi de gelecek. Eski günlerden söz etmekten hoşlanacağınızı düşünüyorum."

Aldığı mektupta böyle yazıyordu.

Eski günlerden söz etmek hoşuna giderdi tabii. Son zamanlarda herkesin kendisinden kaçmakta olduğu gibi bir izlenime kapılmıştı. Bunun nedeni o iğrenç dedikoduydu. Tanrım, hem de üzerinden neredeyse otuz yıl geçtikten sonra bile. Herhalde Armitage konuşmuştu. Lanet olası züppe, *o* bu konuda ne bilebilirdi ki? Ah bunları düşünmek, bunlar üzerine kafa yormak hiç doğru değildi. Durup dururken sanki herkes sırrını biliyormuş gibi kuruntuya kapılıyordun...

Zenci Adası ilginç bir yer olmalıydı. Hakkında bir sürü söylenti vardı. Söylenenlere bakılırsa Amirallik Dairesi ya da Hava Kuvvetleri adayı alma niyetindeydi...

Amerikalı genç milyoner Elmer Robson söylentiye göre binlerce sterlin harcayarak adada bir köşk yaptırmıştı. Son derece lüks bir köşk...

Exeter! Aktarma için bir saat beklemek gerekiyordu. General beklemek istemiyordu. Oraya bir an önce varmak için sabırsızlanıyordu...

VI

Doktor Armstrong, Morris marka otomobiliyle Salisbury Ovası'nda ilerliyordu. Çok yorgundu... Başarının da bir bedeli vardı. Bir zamanlar Harley Street'teki son derece lüks döşenmiş modern muayenehanesinde kusursuz giyim kuşamıyla, çevresi en son araç gereçlerle çevrili bir hâlde oturup hasta bekler, boş geçen günlerde bunca çabası karşısında başarılı mı başarısız mı olacağının endişesini yaşardı...

Neyse, sonunda istediğine ulaşmıştı. Şanslıydı. Şanslı ve yetenekli tabii! Mesleğinde çok iyiydi ama başarı için bu yeterli değildi, şans da gerekiyordu ve o; bu şansı bulmuştu. Birkaç yerinde teşhis, birkaç minnettar kadın hasta –tabii paralı ve toplumda saygın bir yere sahip kadın hastalar– ününün yayılmasına yetmişti. "Armstrong'u mutlaka denemelisin, henüz çok genç ama o kadar zeki ve bilgili ki... Pam'in *yıllarca* gitmediği doktor kalmadı, ama o ilk muayenede soruna çare buldu."

İşler tıkırındaydı. Doktor Armstrong gerçekten de hedefine ulaşmıştı. Artık bütün günleri doluydu. Dinlenecek zamanı yoktu. Kendine çok az vakit ayırabiliyordu. Bu ağustos sıcağında Londra'dan ayrılıp birkaç günlüğüne Devon sahillerindeki o adaya gittiği için memnundu. Bu tam anlamıyla tatil sayılmazdı aslında. Aldığı mektup belirsizdi, ama mektubun ekindeki yüklü çek son derece açık ve netti. Çok yüksek bir meblağ. Owen'lar para içinde yüzüyor olmalılardı. Anlaşılan küçük bir sorunları vardı. Bay Owen karısının sağlığından endişeleniyor ve onun haberi olmadan sağlık durumuyla ilgili bilgi almak istiyordu. Kadın ise doktor sözcüğünü bile duymak istemiyordu. Sinirleri...

Sinirler! Doktorun kaşları yukarıya kalktı. Kadınlar ve sinirleri! Neyse, mesleki açıdan bu çok işine yarıyordu. Muayeneye gelen kadınların yarısından fazlasının can sıkıntısından başka bir derdi yoktu, ama bunu onlara söylese hasta olmadıkları için ona teşek-

kür etmezlerdi. Bir rahatsızlık bulması gerekiyordu. Hep aynı sözleri söylüyordu.

"Pek sık rastlanmayan bir durum (uzun ve karışık bir isim uydurulmalıydı), ciddi bir sorun değil, doğru tedaviyle ve iyi bir bakımla kısa süre içinde geçecektir."

Neyse, tıp büyük oranda telkinle tedavi demekti. Armstrong görgülü, nazik bir adamdı, güven ve umut verebiliyordu.

On, hayır on beş yıl önce başına gelen o olaydan sonra kendini toparlamayı başardığı için şanslı sayılırdı. Neredeyse paramparça oluyordu. Yıkılmış, dağılmıştı. Ama o şok onu kendine getirmişti. Bu arada içkiyi tamamen bırakmıştı, ama uçurumun tam kıyısından dönmüştü.

Zihnindeki düşünceler Dalmain marka büyük bir spor otomobilin kulaklarını sağır eden korna sesiyle dağıldı. Otomobil yanından neredeyse 130 kilometre hızla geçip gitmişti. Doktor Armstrong az daha şarampole yuvarlanacaktı. Hızlı araba kullananlardan nefret ediyordu. Az kalsın hız delisi sersem yüzünden kaza yapacaktı.

VII

Antony Marston spor arabayı dar yolda son hızla sürerken düşünüyordu:

Yolda kaplumbağa gibi giden arabalar artık ciddi anlamda tehlike oluşturmaya başladı. Hep yolun ortasından gidiyorlar, yolu kapatıyorlar. İngiltere'de araba kullanmanın hiçbir zevki yok... Gaza sonuna kadar basabildiğin Fransa gibi değil burası!...

Durup bir şey içse miydi yoksa yola devam mı etmeliydi? Daha çok zamanı vardı. Yalnızca 160 kilometre, belki biraz fazla! Kesinlikle soğuk bir bira içecek kadar zamanı vardı. Zaten çok sıcak bir gündü. Hava iyi olursa ada çok keyifli olacaktı. Owen'lar *kimdi*, çok merak ediyordu. Büyük olasılıkla zengin ama işe yaramaz insanlar-

dı. Badger böylelerinin kokusunu almakta ustaydı. Tabii öyle de olması gerekiyordu, zavallı adam sonuçta beş kuruşu yoktu...

Herhalde kaliteli içkileri vardı. Bu insanların parayı nereden buldukları ve doğuştan zengin olup olmadıkları bilinmiyordu. Ne yazık ki Gabrielle Turl'un Zenci Adası'nı satın aldığı haberi doğru değildi. Sinema dünyasının insanlarıyla bir arada olmayı çok isterdi.

Neyse, belki en azından birkaç kız olurdu...

Yol kenarındaki kafeden çıktı. Gerindi, esnedi, duru mavi gökyüzüne baktı ve yeniden spor arabasına bindi.

Birkaç genç kadın hayranlıkla arkasından baktılar. 1.80 boyunda, yapılı, dalgalı saçlı, yanık tenli, mavi gözlü ve oldukça yakışıklı bir adamdı.

Ayağını debriyajdan çekerek gaza basınca araba gürleyerek dar yola girdi. Yol kenarındaki yaşlılar ve çocuklar korkuyla kenara çekildiler. Diğer yandan çocuklar arabanın arkasından hayranlıkla bakakaldılar.

Anthony Marston yeni başarılara doğru hızla ilerliyordu.

VIII

Bay Blore, Plymouth'tan kalkan posta trenindeydi. Kompartımanda onun dışında yalnızca bir yolcu vardı. O da gözleri yorgun eski bir denizciydi, tam da o anda derin bir uykuya dalmıştı.

Bay Blore elindeki not defterine dikkatle bir şeyler yazıyordu.

"Hepsi tamam," diye mırıldandı. "Emily Brent, Vera Claythorne, Doktor Armstrong, Anthony Marston, ihtiyar Yargıç Wargrave, Philip Lombard, General MacArthur, uşak ve karısı; yani Bay ve Bayan Rogers."

Not defterini kapattı, cebine yerleştirdi. Karşısındaki köşede uyuyan adama bir göz attı ve *sekizden bir fazla oldu*, diye düşündü.

Dikkatle ve bilinçli bir şekilde her şeyi kafasında toparlamaya, ayrıntıların üzerinden geçmeye başladı.

"Bu iş kolay olacak," diye mırıldandı. "Hata yapabileceğimi sanmıyorum. Umarım görünüşüm düzgündür."

Ayağa kalkıp endişeyle trenin penceresindeki yansımasına baktı. Bıyığıyla eski bir askeri andırıyordu. Gözleri griydi ve birbirine çok yakındı.

Kendime binbaşı süsü verebilirim, diye düşündü. *Hayır, olmaz. O asker eskisi foyamı hemen ortaya çıkarır.*

"Güney Afrika," diye mırıldandı Bay Blore. "Evet, çizgim bu olmalı." Adaya geleceklerden hiçbirinin Güney Afrika ile ilgisi yoktu. Üstelik Güney Afrika'yı anlatan gezi türündeki kitabını da yeni bitirmişti. Bu konuda bol bol konuşabilirdi.

Çeşitli kolonilerden gelen her türlü adam olacaktı. Güney Afrika'dan gelen biri olarak rahatlıkla hiçbir hazırlığa gerek olmadan ortamlara girebileceğini hissediyordu.

Zenci Adası... Zenci Adası'nı çocukluğundan anımsıyordu... Martılarla dolu, leş gibi kokan bir kayalık... sahil bir mil kadar uzakta...

Uzaktan insan başına benzediği için adaya bu ad verilmişti. Zenci dudaklı bir insan başını andırıyordu. Gidip orada ev yapmak ilginç bir fikirdi. Ada kötü havalarda hiç çekilmezdi ama milyonerlerin heveslerinin sonu yoktu ki!

Kompartımanın karşı köşesinde uyuklayan yaşlı adam uyanmıştı.

"Denizde ne olacağı önceden kestirilemez, asla kestirilemez," dedi.

Bay Blore başıyla onayladı.

"Hakkınız var. Kimse denizde ne olacağını önceden kestiremez."

İhtiyar denizci iki kez gerindi, sonra önemli bir sır açıklarcasına, "Çok yakında fırtına kopacak," diye fısıldadı.

"Hayır, hayır dostum, hiç sanmıyorum, güzel bir gün!"

Yaşlı adam sinirle, "Fırtına yaklaşıyor. *Kokusunu* alırım ben," dedi.

Bay Blore karşısındakini yatıştırmak için, "Haklı olabilirsiniz," dedi.

Tren bir istasyonda durdu, ihtiyar denizci sallanarak ayağa kalktı. İrlanda şivesiyle, "Ben burada ineceğim," dedi ve elyordamıyla pencereye tutunduktan sonra Bay Blore'un yardımıyla kompartımanın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Yaşlı adam kompartımanın kapısında durdu ve veda anlamında göz kırpıp, "Dua et, dua et. Kıyamet yakın," dedi.

Bir an sonra kapıdan çıkmış, perona inmişti. Trene doğru dönerek büyük bir ciddiyetle, *"Sana söylüyorum delikanlı,"* dedi. "Hesap günü çok yakın!" Ve gözden kayboldu.

Yeniden koltuğuna oturan Bay Blore mırıldandı.

"Hesap gününe herhalde sen benden daha yakınsın."

Oysa olaylar çok farklı gelişecekti...

2. Bölüm

I

Küçük bir grup Oakbridge İstasyonu'nun önünde kararsızlık içinde bekliyordu. Arkalarında, ellerinde bavullarla birkaç hamal duruyordu.

Hamallardan biri, "Jim!" diye seslendi.

Yol kenarında duran taksilerden birinin şoförü otomobilden dışarı uzanarak tatlı bir Devon aksanıyla, "Zenci Adası'na mı?" diye sordu.

Dört kişi birden, "Evet," dediler, sonra hepsi birbirlerini dikkatle ve kuşkuyla süzmeye başladı.

Şoför, grubun en yaşlısı görünen Yargıç Wargrave'e baktı.

"Sizin için iki taksi hazırlandı efendim. Birinin Exeter'den gelecek posta trenini beklemesi gerekiyor. Beş, on dakikaya kadar gelir. Bir kişi o trenle gelecekmiş. İçinizden biri onu beklemeyi kabul eder mi acaba? Böylece daha rahat yolculuk edersiniz."

Sekreterliği daha şimdiden benimsemiş olan Vera Claythorne hemen atıldı.

"Eğer siz gitmek istiyorsanız ben beklerim." Öteki üç kişiye baktı. Gerek bakışlarında gerekse ses tonunda sorumluluk taşıyan bir görev üstlenmiş insanlara özgü otoriter ve buyurgan tını sezilmekteydi. Okul bahçesindeki öğrencileri tenis oynayacakları gruplara ayıracakmış gibi bir havadaydı.

Bayan Brent sertçe, "Teşekkür ederim," diyerek şoförün kapısını açmış olduğu taksiye bindi. Onu Bay Wargrave izledi.

Yüzbaşı Lombard, "Ben..." dedi. "Bayan... Bayan... ile bekleyeceğim."

Genç kadın hemen, "Vera Claythorne," dedi.

"Benimki de Lombard. Philip Lombard," diye karşılık verdi yüzbaşı.

Hamallar bavulları taksiye yüklemeye başlamışlardı. Otomobilde ilk konuşan Yargıç Wargrave oldu.

"Neyse ki havalar güzel gidiyor."

Bayan Emily Brent, "Evet öyle," dedi.

Bu arada Bayan Brent düşünüyordu. *Çok kibar bir beyefendi, deniz kenarındaki konukevlerinde sık rastlanılan tiplerden değil. Bay ve Bayan Oliver'ın kaliteli bir çevresi olduğu anlaşılıyor.*

Yargıç Wargrave, "Buraları iyi bilir misiniz?" diye sordu.

"Daha önce Cornwall ve Torquay'da bulundum ama bu, Devon'un bu bölgesine ilk gelişim."

Yargıç gülümsedi. "Bu tarafları ben de pek bilmiyorum."

Taksi hareket etti. İstasyonda kalan taksinin şoförü, "Otomobilin içinde oturarak beklemek ister miydiniz?" diye sordu.

Vera hemen kararlılıkla yanıt verdi. "Hayır."

Yüzbaşı Lombard gülümsedi.

"Bence şu duvarın gölgesi çok daha cazip görünüyor. Ama isterseniz istasyonda soğuk bir şeyler de içebiliriz?"

"Hayır, teşekkür ederim. O tıklım tıkış trenden kurtulmuş olduğum için mutluyum."

"Haklısınız. Bu havada tren yolculuğu epey yorucu oluyor."

"Umarım böyle de devam eder, yani havalar demek istiyorum. Bilirsiniz İngiltere'de yazlara hiç güven olmaz."

Lombard konuşacak konu bulmakta zorlanıyordu.

"Daha önce bu taraflara gelmiş miydiniz?"

Vera Claythorne, "Hayır, ilk gelişim," dedi ve durumunu belirtmek için hemen ekledi. "Henüz patronumu bile görmedim."

"Patronunuzu mu?"

"Evet, ben Bayan Owen'ın yeni sekreteriyim."

"Ah anlıyorum." Philip Lombard'ın davranışları hemen değişti. Kendine güveni artmıştı. "Bu biraz tuhaf değil mi?" diye sordu.

Vera güldü. "Ah hayır, hiç de değil. Asıl sekreteri birden hastalanmış. İş bulma kurumuna bir telgraf çekerek onun yerine geçecek birini istemişler. Onlar da beni gönderdiler."

"Demek öyle. Peki, ya oraya vardığımız zaman işi beğenmezseniz?"

Vera yine gülümsedi.

"Sonuçta bu tatil için geçici bir iş. Benim asıl işim öğretmenlik. Ayrıca işin Zenci Adası'nda olması da benim açımdan çok ilginç, oranın nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyordum. Hakkında gazetelerde o kadar çok haber çıktı ki. Acaba gerçekten söylenildiği kadar güzel bir yer mi?"

"Bilmem. Ben hiç görmedim," dedi Lombard.

"Ya, öyle mi? Owen'lar oraya çok düşkün olmalılar. Onları da çok merak ediyorum. Acaba nasıl insanlar? Bana anlatır mısınız?"

Lombard bir an düşündü. Acaba Owen'ları tanıyor görünmesi mi yoksa tanımadığını söylemesi mi daha doğru olacaktı. Sonra birden atıldı.

"Kolunuzda bir eşekarısı yürüyor. Sakın kımıldamayın." Eliyle kovma hareketi yaptı. "Tamam işte, gitti."

"Çok teşekkür ederim. Bu yaz çok eşekarısı var."

"Evet, sıcaktan olmalı. Kimi bekliyoruz biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

O sırada yaklaşan trenin tiz düdük sesi duyuldu.

Lombard, "Beklediğimiz tren bu olmalı," dedi.

İstasyonun çıkış kapısında uzun boylu, asker görünümlü, yaşlı biri belirdi. Kırlaşmış saçları kısa kesilmişti, düzgün biçimli bir bıyığı vardı.

Taşıdığı büyük deri bavulun ağırlığı altında ezilmiş olan hamal, Vera ile Lombard'ı işaret etti.

Vera ev sahibesi havasıyla ilerleyerek yeni gelen adama, "Ben Bayan Owen'ın sekreteriyim. Otomobil sizi bekliyor," dedi ve ekledi. "Sizi Bay Lombard'la tanıştırayım."

Yaşından umulmayacak bir canlılıkta olan soluk mavi gözler Lombard'ı süzdü. Zeki bakışlı gözler bir karara varmıştı, ama bunu anlamak için birinin o bakışı okuyabilmesi gerekirdi.

Yakışıklı bir adam, ama biraz tuhaf...

Üçü kendilerini bekleyen taksiye bindiler. Oakbridge'in dar tenha sokaklarından geçtiler ve bir süre de Plymouth'a giden anacaddede yol aldılar. Sonra iki yanı yeşilliklerle kaplı dar, dik, dönemeçli bir toprak yola saptılar.

Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan General MacArthur oldu.

"Devon'ın bu taraflarını hiç görmemiştim. Benim küçük evim Doğu Devon'da, tam Dorset sınırında."

Vera Claythorne, "Burası gerçekten çok güzel bir yer," dedi. "Tepeler, toprak, doğa... her yer öylesine yeşil, öylesine verimli ki."

Philip Lombard karamsar bir ses tonuyla, "Ama çok engebeli bir arazi... Ben insanın karşısına çıkacak şeyleri önceden görebileceği kırları, açıklık, düz alanları severim," dedi.

General MacArthur, "Çok yer görmüş olmalısınız," dedi.

"Epeyce dolaştım bayım."

Lombard kendi kendine, *şimdi bana savaş sırasında savaşa katılacak yaşta olup olmadığımı soracak,* diye düşündü. *Bu ihtiyar kurtlar hep bunu yaparlar.*

Ama General MacArthur savaştan hiç söz açmadı.

II

Bir tepeyi tırmandıktan sonra zikzaklı bir yoldan aşağı inerek Sticklehaven'a vardılar. Köyde gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç ev ve sahile çekilmiş birkaç balıkçı teknesinden başka bir şey görünmüyordu.

Güneyde, denizin derinliklerinden fırlamış gibi duran, batan güneşin ışığında parlayan Zenci Adası'nı ilk kez gördüler.

Vera şaşkınlık içinde, "Sahilden çok uzakmış," dedi.

Zenci Adası'nı hayalinde çok farklı canlandırmıştı; bembeyaz, göz kamaştırıcı bir malikânenin bulunduğu, sahile çok daha yakın bir ada... Ancak görünürde ev filan yoktu. Tek görünen devasa bir zenci başına benzeyen, sarp bir kaya parçasıydı. Adanın tekinsiz bir görünümü vardı. Vera hafifçe ürperdi.

Seven Stars adlı küçük misafirhanenin önünde üç kişi oturuyordu: Dimdik oturan Bayan Brent, öne eğilmiş yaşlı gövdesiyle yargıç ve bir de üçüncü adam. İriyarı bir adam olan bu üçüncü kişi onlara yaklaşıp kendini tanıttı.

"Sizi beklememizin daha iyi olacağını düşündük. Böylece hepimiz adaya aynı anda gitmiş olacağız. İzninizle kendimi tanıtayım. Adım Davis. Doğuştan Güney Afrika, Natal'lıyım, ha, ha, ha..."

Sevimsiz bir gülüştü bu.

Yargıç Wargrave adama ters ters baktı. Yüzünde o an duruşmayı tatil edecek bir ifade vardı. Bayan Brent ise kolonilerden gelenlerden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Bay Davis nazikçe, "Yola çıkmadan önce biraz dinlenmek isteyen var mı?" diye sordu.

Sorusuna yanıt alamayınca döndü, parmağını sallayarak, "Öyleyse onları bekletmeyelim," dedi. "Ev sahiplerinin gözleri yolda olmalıdır."

Birden gruptaki diğer kişilerin yüzlerinde tuhaf bir gerginlik belirdiğini fark etti. Sanki ev sahibinden söz etmesi onların donup kalmalarına neden olmuştu.

Davis'in parmak işaretini gören yakındaki duvarlardan birine yaslanmış duran bir adam, yerinden kalkarak onlara yaklaştı. Tavırlarından denizci olduğu anlaşılıyordu. Denizden ve rüzgârdan yanmış bir yüzü, siyah gözleri vardı. Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışır gibiydi. Hoş bir Devon aksanıyla konuşuyordu.

"Adaya gitmeye hazır mısınız, baylar, bayanlar? Tekne bekliyor. İki kişi de otomobille gelecekmiş. Ancak Bay Owen'ın talimatına göre ne zaman gelecekleri kesin olarak belli olmadığı için onları beklememize gerek yok."

Grup ayaklandı. Rehberleri onları küçük taştan bir rıhtıma götürdü. Rıhtıma bir tekne bağlanmıştı.

Emily Brent, "Çok küçük bir tekne," dedi.

Tekne sahibi ikna edici bir sesle, "Bu çok iyi bir tekne hanımefendi," dedi. "Bununla Plymouth'a bile kolayca gidebilirsiniz."

Yargıç Wargrave sert, otoriter bir sesle, "İyi ama buna göre çok kalabalığız," dedi.

"Sizin iki misliniz yolcu alır efendim."

Philip Lombard neşeli, umursamaz bir havada söze karıştı.

"Sorun yok. Hava güzel, deniz durgun."

Bayan Brent ikna olmamıştı, ama tereddütle de olsa tekneye binmesine yardımcı olmak için kendisine uzatılan eli tutup ilerledi. Diğerleri de onu izledi. Grupta henüz hiçbir kaynaşma belirtisi görülmüyordu. Sanki herkes diğerlerinin varlığından rahatsızdı.

Kaptan tekneyi rıhtıma bağlayan halatı çözerken birden durakladı.

Tepeden aşağı inen zikzaklı yoldan köye doğru bir araba geliyordu. Öylesine dayanıklı, öyle güçlü ve güzel bir arabaydı ki, sanki

gerçek değil bir hayaldi. Direksiyonda saçları rüzgârda uçuşan genç bir adam oturuyordu. O da akşam güneşinde insandan çok genç bir ilahı andırıyordu. Kuzey efsanelerindeki güçlü kahraman tanrıları...

Kornaya basmasıyla birlikte kükremeyi andıran bir ses körfezin kayalıklarında yankıladı. Muhteşem bir andı bu. Bu manzaranın içinde Anthony Marston sanki bu dünyaya ait değilmiş gibiydi.

İleriki zamanlarda orada bulunanlardan birkaçı bu anı anımsayacaktı.

III

Fred Narracott teknenin yan tarafındaki yerine oturmuş, *çok tuhaf bir grup,* diye düşünüyordu. Owen'ın konukları hiç de beklediği gibi çıkmamıştı. Çok daha seçkin kişiler olacaklarını ummuştu. Gösterişli giysiler içinde, çok zengin ve önemli kişiler...

Bay Elmer Robson'ın partilerine gelenlere hiç benzemiyorlardı. Amerikalı milyonerin konuklarını düşününce Fred Narracott'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Partiler verilirdi, içki su gibi akardı.

Bay Owen çok değişik biri olmalıydı. Fred daha Owen'ı ve karısını hiç görmemiş olmasının da tuhaf olduğunu düşündü. Buralara hiç gelmemişlerdi. Siparişleri veren, paraları ödeyen hep şu Morris denilen adamdı. Talimatlar hemen her zaman son derece açık ve netti, ücretler de hemen ödeniyordu, ama yine de bir tuhaflık vardı. Bay Owen'dan gazeteler de gizemli biri olarak söz ediyordu. Bay Narracott onlara hak veriyordu.

Kim bilir belki de adayı gerçekten Bayan Gabrielle Turl satın almıştı. Teknedeki yolculara bakınca bu fikrinden vazgeçti. Bu gruptan hiçbirinin bir sinema yıldızıyla bağlantısı olamazdı.

Sonra hepsini tarafsız bir gözle incelemeye koyuldu.

Yaşlı kadın; huysuz, geçimsiz olduğu hemen anlaşılan bir tipti. Böylelerini çok iyi bilirdi. Onun şirretin teki olduğuna bahse girebilirdi. Eski asker, onun tam bir asker olduğuna hiç kuşku yoktu. Güzel, genç kızsa sıradan bir tip, asla göz kamaştırıcı değildi. Hollywood'la ilgisi olmadığı kesindi. Neşeli görünmeye çalışan adamın beyefendilikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ancak ondan, her şeyden elini eteğini çekmiş bir tüccar olabilirdi. Gözleri fıldır fıldır oynayan, etrafı kaçamak bakışlarla inceleyen, sıska, aç bakışlı adama gelince, gerçekten bir tuhaftı, sinemayla bir ilgisi olabilirdi.

Teknede beklentisine uyan yalnızca bir tek yolcu vardı. Otomobille en son gelen adam. (Ne arabaydı ama! Sticklehaven, Sticklehaven olalı böyle araba görmemişti. Hiç kuşkusuz çok pahalıydı.) Uygun konuk oydu işte! Ağzında gümüş kaşıkla doğduğu belliydi. Para içinde yüzüyor olmalıydı. Hepsi onun gibi olsalardı durumu anlardı...

Düşündükçe her şey daha da tuhaf görünüyordu. Daha en başından tuhaf bir durum, hem de çok tuhaf...

IV

Tekne hafifçe sallanarak kayalık bir burnu döndü. Sonunda malikâne görünmüştü. Adanın güneyi çok farklıydı. Hafif bir meyille denize doğru iniyordu. Malikâne de güneye bakıyordu. Işığın olduğu gibi içeri girmesini sağlayan yuvarlak pencereli, modern görünüşlü, alçak ve köşeli düz bir yapıydı bu.

Heyecan verici, etkileyici bir malikâne... aynen bekledikleri gibi...

Fred Narracott tekneyi durdurdu, yavaşça kayaların arasındaki limana yanaştı.

Philip Lombard sert bir sesle, "Kötü havalarda buraya yanaşmak çok güç olsa gerek," dedi.

Fred Narracott neşeyle, "Rüzgâr güneydoğudan sert eserse Zenci Adası'na yanaşmak olanaksızdır," dedi. "Bu bazen haftalarca sürer."

Vera Claythorne düşünüyordu.

Yemek konusunu halletmek kolay olmasa gerek. Adada olmanın en kötü tarafı da budur zaten. İhtiyaçları gidermek sorun olur.

Tekne kayalara hafifçe sürterek kıyıya yanaşınca Fred Narracott aşağı atladı. O ve Lombard diğerlerinin de inmesine yardım ettiler. Narracott tekneyi kayalıktaki sağlam bir halkaya sıkıca bağladı. Sonra öne geçti ve hep birlikte kayalara oyulmuş dik merdivenden yukarı çıkmaya başladılar.

General MacArthur yüksek sesle, "Muhteşem bir yer," diye haykırsa da tedirgindi. Burası ona tuhaf görünüyordu.

Merdivenleri tırmanıp kayaların üzerindeki düzlüğe ulaştıklarında gruptakilerin keyfi yerine geldi. Malikânenin açık kapısının önünde düzgün giyimli, tipik bir uşak onları bekliyordu. Adamın ciddi görünümü onlara güven vermişti. Ayrıca malikâne de çok güzeldi. Terasın manzarasına da diyecek yoktu.

Uşak onlara doğru ilerleyip hafifçe eğilerek selam verdi. Kır saçlı, zayıf, uzun boylu, saygı uyandıran bir tipti.

"Lütfen, şöyle buyurun."

Geniş giriş holünde içkiler hazır bekliyordu. Sıra sıra şişeler dizilmişti. Anthony Marston'ın keyfi biraz da olsa yerine gelmişti ama, *bu nasıl bir iş,* diye düşünüyordu. *Bu grubun içinde ne işim var?* Badger onu bu işe bulaştırırken ne düşünmüş olabilirdi ki? Neyse, içkiler iyiydi. Hem bol buz da vardı.

Uşağın sözlerine kulak kabarttı.

"Bay Owen elinde olmayan nedenlerden dolayı ancak yarın burada olacak. Tüm isteklerinizin yerine getirilmesi için gereken talimatları verdi. Acaba odalarınıza çıkmak ister miydiniz? Akşam yemeği saat tam sekizde hazır olacak."

V

Vera, Bayan Rogers'ın peşi sıra üst kata çıktı. Kadın koridorun sonundaki bir odanın kapısını açarak onu bekledi. Vera Claythorne çok güzel bir yatak odasına girdi. Odadaki büyük pencereden deniz görünüyor, diğer pencere ise doğuya bakıyordu. Odayı çok beğenen Vera sevinçle haykırdı. "Çok güzel."

Bayan Rogers, "Umarım her şey isteklerinizi karşılar niteliktedir," dedi.

Vera etrafına bakındı. Valizi odaya çıkarılmış, içindekiler de dolaba yerleştirilmişti. Odanın bir köşesinde açık duran bir kapıdan soluk mavi fayans kaplı banyo görünüyordu.

Vera hemen, "Evet, sanırım her şey tamam," dedi.

"Bir isteğiniz olursa lütfen zili çalın hanımefendi."

Bayan Rogers'ın tekdüze, tonlamasız bir sesi vardı. Vera ilgiyle kadına baktı. Yüzü, kanı çekilmiş denilecek kadar soluktu. Ensesindeki topuzuyla, siyah elbisesiyle saygın bir görünümü vardı. Gözleri garip parıltılar saçıyor, bakışları oradan oraya gidip geliyordu.

Vera, *bu kadın kendi gölgesinden korkuyor,* diye düşündü.

Evet, kadındaki tuhaflık buydu işte. Korkuyordu.

Sırtında hafif bir ürperti hissetti. Bu kadın neden korkuyor olabilirdi ki?

Sakin ve yumuşak bir sesle, "Ben Bayan Owen'ın yeni sekreteriyim," dedi. "Sanırım bundan haberiniz vardır."

"Hayır hanımefendi. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana yalnızca gelecek misafirlerin adlarının bulunduğu bir liste verildi ve hangi odalarda kalacakları bildirildi."

"Bayan Owen size benden söz etmedi mi?"

Bayan Rogers gözlerini kırpıştırdı.

"Bayan Owen'ı görmedim, henüz buna fırsatım olmadı. Zaten biz de buraya iki gün önce geldik."

Vera, *şu Owen'lar tuhaf insanlar,* diye düşündü. Sonra, "Burada çalışan kaç kişi var?" diye sordu.

"Yalnızca ben ve Rogers efendim."

Vera kaşlarını çattı. Şaşırmıştı. Evde sekiz kişi vardı –ev sahibi ve sahibesiyle on– ve onlara hizmet etmek için yalnızca bir karıkoca.

Bayan Rogers, "Ben iyi bir aşçıyım," dedi. "Kocam da ev işlerini yapar. Tabii, bu kadar çok konuk olacağını bilmiyordum."

"Ama idare edebilirsiniz, değil mi?"

"Tabii efendim. Ancak sıklıkla böyle büyük davetler verilecekse Bayan Owen'ın yardımcı alması gerekebileceğini düşünüyorum."

Vera, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Bayan Rogers dışarı çıkmak üzere arkasını döndü. Hiç ses çıkarmadan yürüyordu. Bir gölge gibi odadan çıkıp gitti.

Vera pencerenin önüne giderek oradaki bir koltuğa oturdu. Her nedense huzursuzdu. Her şey ona tuhaf görünüyordu. Owen'ların evde olmamaları, hayaletten farksız Bayan Rogers ve konuklar! Evet, konuklar da çok tuhaftı. Neye dayanarak bir araya getirildikleri anlaşılmayan garip bir topluluk.

Vera, *Owen'ları görmüş olmayı isterdim...* diye düşündü. *Nasıl insanlar olduklarını bilirdim.*

Ayağa kalkarak huzursuzluk içinde bir aşağı bir yukarı odada dolaşmaya başladı. Burası oldukça modern bir şekilde kusursuz dö-

şenmişti. Pırıl pırıl parlayan parkelerin üstüne serilen kırık beyaz, büyük bir halı, uçuk renkli duvarlar, ışıkların çevrelediği büyük boy aynası. Şöminenin üstünde biblo yoktu, yalnızca içine bir saat yerleştirilmiş beyaz mermerden oyulmuş modern bir ayı heykeli vardı. Bu biblonun üstünde de parlak krom bir çerçevenin içinde dört köşe büyük bir parşömen kâğıdı asılıydı. Kâğıtta da bir şiir yazılıydı.

Vera şöminenin önünde durup şiiri okudu. Çocukluk günlerinden anımsadığı eski bir masal tekerlemesiydi:

On Küçük Zenci yemeğe gitti,
Birinin lokması boğazına tıkandı. Kaldı dokuz.

Dokuz Küçük Zenci çok geç yattı,
Sabah biri uyanamadı. Kaldı sekiz.

Sekiz Küçük Zenci Devon'a gezmeye gitti,
Biri geri dönmedi. Kaldı yedi.

Yedi Küçük Zenci odun kırdı,
Biri baltayla kafasını yardı. Kaldı altı.

Altı Küçük Zenci kovanla oynadı,
Birini yabanarısı soktu. Kaldı beş.

Beş Küçük Zenci hukuka merak sardı,
Biri yargıç oldu. Kaldı dört.

Dört Küçük Zenci denize yüzmeye gitti,
Birini kırmızı balık yuttu. Kaldı üç.

Üç Küçük Zenci hayvanat bahçesine gitti,
Birini büyük bir ayı kaptı. Kaldı iki.

İki Küçük Zenci güneşte oturdu,
Birini güneş çarptı. Kaldı bir.

Bir Küçük Zenci yapayalnız kaldı,
Gidip kendini astı.

Ve kimse kalmadı...

Vera güldü. Tabii ya! Sonuçta burası Zenci Adası'ydı. Yeniden eski yerine oturdu, denizi seyretmeye koyuldu. Uçsuz bucaksız deniz... Bulunduğu yerden kara görünmüyordu. Akşam güneşinin ışığında kıpırdanan sonsuz bir mavilik alabildiğine uzanıp gidiyordu.

Deniz... durgun, sakin mavi deniz, bazen ne kadar acımasız olabiliyordu... İnsanı derinliklerine çeken deniz. Boğuldu... Denizde boğuldu... Boğuldu... Boğuldu... Boğuldu...

Hayır, anımsamak istemiyordu... Anımsamamalıydı... Bunu düşünmeyecekti!

O olay çoktan geçmişte kalmıştı...

VI

Doktor Armstrong Zenci Adası'na tam güneş batmak üzereyken geldi. Yolda kendisini getiren balıkçıyla epey konuşmuştu. Adam oranın yerlilerindendi. Doktor ondan Zenci Adası'nın sahipleri hakkında bilgi edinmek istemişti, ama Narracott ya gerçekten ilginç bir şekilde hiçbir şey bilmiyordu ya da bu konuda konuşmak istemiyordu. Dolayısıyla Doktor Armstrong yol boyunca denizden, havadan ve balıklardan söz etmek zorunda kalmıştı.

Uzun süren yolculuğun ardından yorulmuştu, göz kapaklarının ağrıdığını hissediyordu. Batıya doğru ilerlerken sürekli güneşe karşı araba kullanmak zorunda kalmıştı.

Evet, gerçekten çok yorgundu. Deniz... tam bir sessizlik... İhtiyacı olan da buydu işte. Uzun bir tatil yapmak istiyordu, ama bu imkânsızdı. İşinden uzaklaşmaktan çekiniyordu. Bu devirde insanlar çok çabuk unutuluyordu. Bir kez bu çarkın içine girmişti, buna sonuna kadar katlanmalıydı.

Yine de, diye düşündü. *Bu akşam artık geri dönmeyeceğimi hayal edeceğim. Londra'yla da Harley Street'le de hiçbir ilgim kalmamış gibi davranacağım."*

Buraya ilk kez gelmişti, elinden geldiği kadar dinlenmeye çalışacaktı. Adaların büyülü bir havası vardı, yalnızca ada sözcüğü bile büyüleyicilik içeriyordu. Ada bir bakıma insanın dünyayla bağlantısının kesilmesi anlamına geliyordu, başlı başına bir dünyaydı... Belki de bir daha asla geri dönemeyeceği bir dünya...

Günlük, sıradan yaşantımı geride bırakıyorum, diye düşündü. Sonra kendi kendine gülerek geleceğe ilişkin muhteşem planlar kurmaya başladı. Kayanın içine oyulmuş basamakları tırmanırken hâlâ gülümsüyordu.

Terastaki koltuklardan birinde yaşlı bir adam oturuyordu. Doktor Armstrong bu yüzü bir yerden tanıyordu. Bu kurbağaya benzeyen yüzü, kaplumbağayı andıran enseyi, kambur gövdeyi... Evet bir de şu cansız, kurnaz küçük gözleri nerede görmüştü?

Evet, tabii, bu yaşlı Yargıç Wargrave'di. Bir kez onun karşısında tanıklık yapmıştı. Duruşma süresince yarı uykuda gibi görünse de dava can alıcı noktaya geldiğinde canavar kesilen yargıcı tanımıştı. Onun jüri üzerinde büyük bir etkisi olduğu, isterse istediği kararı verdirtebileceği söyleniyordu. Hatta bir ya da iki kez haksız mahkûmiyet kararı da çıkarttırmıştı. Bazılarının dediğine göre idam cezası vermekten zevk alıyordu.

Onunla burada karşılaşmak tuhaftı... Burada, kuytu bir köşede...

VII

Yargıç Wargrave, *Armstrong ha? Onu tanık kürsüsünden anımsıyorum. Çok dürüst ve tedbirli bir adam ama tüm doktorlar gibi aptal. Özellikle de Harley Street'tekiler en berbatları* diye düşünüyordu. İster istemez aklı o sokaktaki hoşsohbet ama aldatıcı doktorlardan biriyle birkaç gün önce yaptığı konuşmaya kaydı ve içi hınçla doldu. Sonra yüksek sesle homurdandı.

"İçkiler girişteki holde."

Doktor Armstrong, "Önce gidip ev sahiplerine bir görünmem gerekiyor," dedi.

Wargrave yarı açık gözlerini tamamen yumdu, bu haliyle tam bir sürüngene benziyordu.

"İşte bu olanaksız," dedi.

Doktor Armstrong şaşırdı. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü," dedi yargıç. "Ev sahibi de sahibesi de yok. Tuhaf bir durum. Ben de bir anlam veremiyorum."

Doktor Armstrong bir an öylece kalakaldı, şaşkın şaşkın yargıca baktı.

Tam karşısındaki adamın uykuya dalacağını düşündüğü anda, Wargrave birden, "Constance Culmington'ı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Şey... hayır. Maalesef tanımıyorum," dedi doktor.

Yargıç, "Sorun değil," dedi. "Anlaşılmaz bir kadın, elyazısı da kendisi gibi anlaşılmaz. Acaba yanlış yere mi geldim, diye düşünmeye başladım."

Doktor Armstrong başını sallayarak malikâneye girdi.

Yargıç Wargrave, Constance Culmington'ı düşündü. O da bütün kadınlar gibi güvenilmezdi. Sonra düşünceleri malikânedeki iki kadına kaydı: İnce dudaklı ihtiyar ile genç kıza. Genç kızdan hoş-

lanmamıştı, soğukkanlı sürtüğün tekiydi. Ama hayır, eğer Rogers'ın karısını da sayarsa evde üç kadın vardı. İlginç bir kadındı Bayan Rogers, bir şeyden ölesiye korkuyordu, bu anlaşılıyordu. Aslında Rogers'lar güvenilir insanlardı ve işlerini de iyi yapıyorlardı.

Tam o anda Bay Rogers terasa çıktı.

Yargıç hemen sordu. "Lady Constance Culmington gelecek mi, biliyor musunuz?"

Rogers onu hayretle süzdü. "Hayır efendim, bilgim yok."

Yargıcın gözkapakları açıldı ve homurdandı.

"Zenci Adası, ha? Bu işin içinde bir iş var."

VIII

Anthony Marston banyodaydı. Sıcak suyun keyfini çıkarıyordu. Uzun otomobil yolculuğundan sonra bütün eklemleri sızlıyordu, bacakları tutulmuştu. Anthony duygu adamıydı. Duygu ve eylem adamı. Kendi kendine, *bir kere başladım, sonuna kadar götürmeliyim,* diye düşündü ve ardından bütün düşünceleri zihninden sildi.

Sıcak su... Yorgunluktan sızlayan eklemler... Tıraş... Kokteyl... Yemek.

Ya sonra?...

IX

Bay Blore kravatını bağlıyordu. Pek beceremiyordu böyle şeyleri.

Kılık kıyafeti düzgün müydü? Herhalde iyiydi.

Hiç kimse yakınlık göstermemişti ona... Hepsi nasıl da bir şeyler bilirmiş gibi birbirini göz ucuyla süzüyordu.

Sonuçta her şey ona bağlıydı. İşini yüzüne gözüne bulaştırmak istemiyordu. Bir an gözü şöminenin üzerindeki çerçevelenmiş tekerlemeye takıldı. Oraya asmak iyi fikirdi.

Bu adayı çocukluk günlerinden anımsıyordu. Burada, böyle bir malikânede, böyle bir iş yapacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

İnsanın geleceği görmemesi belki de çok iyi bir şeydi.

X

General MacArthur kaşlarını çatmış, kendi kendine söyleniyordu.

"Lanet olsun, bu ne tuhaf bir durum! Hiçbir şey beklediğim gibi değil..."

Sudan bir nedenle oradan ayrılıp geri dönebilir, her şeyi yüzüstü bırakabilirdi ama tekne sahile dönmüştü. Burada kalmaktan başka çaresi yoktu.

Şu Lombard tuhaf bir adamdı. Sağlam ayakkabıya benzemiyordu. Birtakım kirli işlere bulaştığına kalıbını basardı.

XI

Gong çalar çalmaz, Philip Lombard odasından çıktı, merdiven başına yürüdü. Bir panter gibi yumuşak ve sessiz adımlarla ilerliyordu. Zaten her haliyle pantere benziyordu... Avının peşinden koşan bir panter... göze hoş gelen bir yaratık.

Kendi kendine gülümsedi.

Bir hafta?...

Bu bir haftanın tadını çıkaracaktı.

XII

Yemek için siyah ipekten elbisesini giyen Emily Brent yatak odasında oturmuş, İncil okuyordu.

Sözcükleri izlerken dudakları kıpırdıyordu.

Dinsizler kendi kazdıkları kuyuya düştü. Tanrı adil yargılarıyla kendini gösterdi. Kötüler kendi kurdukları tuzağa düştü. Kötüler cehenneme gidecek.

İnce dudakları gerildi, elindeki İncil'i kapattı.

Ayağa kalkarak yakasına iri bir broş taktı ve yemeğe indi.

3. Bölüm

I

Yemek faslı bitmek üzereydi.

Yiyecekler ve şarap kusursuzdu. Rogers da çok iyi hizmet etmişti.

Herkesin keyfi yerine gelmişti. Artık birbirleri ile daha özgür, daha içten konuşuyorlardı. Enfes şarabın etkisiyle keyiflenen Yargıç Wargrave yaptığı iğneleyici şakalarla herkesi eğlendirirken kendisi de tuhaf bir şekilde eğleniyor, Doktor Amstrong ile Antony Marston da onu dinliyorlardı. Bayan Brent'se General MacArthur ile çene çalıyordu. Bazı ortak dostları olduğunu keşfetmişlerdi. Vera Claythorne, Bay Davis'e Güney Afrika hakkında zekice sorular soruyordu. Bay Davis bu konuda oldukça rahat konuşuyordu. Lombard bir yandan onları dinlerken, bir yandan da göz ucuyla masanın çevresindekileri inceliyordu.

Anthony Marston birden, "Sizce de çok tuhaf değiller mi?" diye sordu.

Yuvarlak masanın tam ortasında, cam bir standın üzerinde duran küçük bibloları işaret etti.

Antony, "Zenciler," dedi. "Zenci Adası. Herhalde fikir bu."

Vera öne doğru eğildi. "Kaç tane acaba? On mu?"

"Evet. On tane."

Vera hafif bir çığlık atarak, "Çok ilginç," dedi. "Tekerlemedeki On Küçük Zenci bunlar herhalde. Odamda, şöminenin üzerinde, çerçeve içinde bu tekerleme asılı."

Lombard, "Benim odamda da," dedi.

"Benim de."

"Benim de."

Koroya herkes katıldı.

Vera, "İlginç bir fikir, değil mi?" dedi.

Yargıç Wargrave homurdandı.

"Kesinlikle çocukça!" Kadehindeki şaraba uzandı.

Emily Brent, Vera Claythorne'a baktı. Vera Claythorne da Emily Brent'e baktı. İki kadın ayağa kalktılar.

Oturma odasının terasa bakan pencereleri açıktı, kayalara çarpan dalgaların sesi içeriye kadar geliyordu.

Emily Brent, "Çok hoş bir ses," dedi.

Vera sert bir tavırla, "Ben bu sesten nefret ediyorum!" dedi.

Bayan Brent'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Emily bakınca Vera kızardı. Sonra kendini toparlayarak daha sakin bir sesle, "Buranın fırtınalı bir havada hoş olacağını hiç sanmıyorum," dedi.

Emily Brent ona hak verdi.

"Kışın bu adanın çevreyle bağlantısının kesildiğinden hiç kuşkum yok. Herhalde evi kapatıyorlar. Kışın burada kalacak hizmetçi bulmak olanaksız."

Vera mırıldandı.

"Bence burada çalışacak hizmetçi bulmak her zaman zordur."

"Bayan Oliver bu ikisini bulduğu için çok şanslı. Kadın iyi bir aşçı," dedi Emily.

Şu yaşlılar da adları hep yanlış hatırlarlar, diye düşündü Vera ve, "Evet, Bayan Owen gerçekten şanslıymış," dedi.

Emily Brent bu arada çantasından küçük bir elişi çıkarmıştı. Tam ipliği iğneye geçirecekken birden durakladı ve sert bir sesle sordu.

"Owen mı? Owen mı dediniz?"

"Evet."

"Ben yaşamımda hiç Owen adında birini tanımadım."

Vera şaşırdı. "Ama hiç kuşkusuz..."

Vera cümlesini tamamlayamadı. Kapı açıldı, erkekler içeri girdiler. Onları elinde bir kahve tepsisi ile Rogers izledi.

Yargıç gelip Emily Brent'in yanına oturdu. Armstrong ise Vera'nın yanına gitti. Antony Marston açık pencerenin yanına geçti. Blore gerçek bir şaşkınlıkla odadaki bronz bir heykeli incelemeye koyuldu, kim bilir belki de heykeldeki tuhaf çıkıntıların gerçekten de bir kadın figürü olarak düşünülmüş olup olamayacağını anlamaya çalışıyordu. General MacArthur arkası şömineye dönük bir koltuğa oturdu, kırlaşmış bıyığı ile oynamaya başladı. Yemeği beğenmişlerdi. Yavaş yavaş keyifleri yerine geliyordu. Lombard duvarın dibindeki bir masanın üzerinde diğer dergilerle birlikte duran *Punch*'ı almış, inceliyordu.

Rogers elinde kahve tepsisiyle herkesi bir bir dolaştı. Kahve lezzetliydi, gerçekten tam kıvamında ve sıcak.

Herkes yemekten de burada geçirdikleri zamandan da memnundu. Kafalardaki endişeler dağılmıştı. Saat dokuzu yirmi geçeyi gösteriyordu. Bir sessizlik oldu, rahat ve huzur verici bir sessizlik...

Sonra bu sessizliğin içinde bir ses, *o* ses duyuldu. Hiç beklenmedik bir anda birden gelen, hayvani, insanın içine işleyen, ürpertici bir sesti bu...

"*Bayanlar, baylar! Sessizlik lütfen!*"

Herkes donup kalmıştı. Önce etraflarına bakındılar, sonra birbirlerine ve duvarlara. Konuşan kimdi?

Ses konuşmayı sürdürdü. Yüksek tonda, açık ve net...

"Biraz sonra sayacağım şu suçlarla suçlanmaktasınız:

Edward George Armstrong, siz, 1925 yılı, Mart ayının 14'üncü günü Louisa Mary Clees'in ölümüne neden oldunuz.

Emily Caroline Brent, siz, 1931 yılı, Kasım ayının 5'inci günü ölen Beatrice Taylor'ın ölümünden sorumlusunuz.

William Henry Blore, siz, 10 Ekim 1928 tarihinde James Stephen Landor'ın ölümüne neden oldunuz.

Vera Elizabeth Claythorne, siz, 11 Ağustos 1935 tarihinde Cyril Ogilvie Hamilton'ı öldürdünüz.

Philip Lombard, siz, 1932 yılının Şubat'ında bir Doğu Afrika kabilesinden 21 kişinin ölümüne neden olmaktan suçlusunuz.

John Gordon MacArthur, siz, 1917 yılının Ocak ayının 14'üncü günü karınızın aşığı Arthur Richmond'ı bilerek ölüme gönderdiniz.

Anthony James Marston, siz, geçen Kasım ayının 14'ünde John ve Lucky Combes'i öldürmekten suçlusunuz.

Thomas Rogers ve Ethel Rogers, sizler, 1929 yılının Mayıs ayının 6'ıncı günü Jennifer Brady'yi öldürdünüz.

"Lawrence John Wargrave, siz, 1930 yılının 10 Haziran günü idam edilen Edward Seton'ın ölümünden sorumlusunuz.

Tutuklu sanıklar, kendinizi savunmak için bir söyleyeceğiniz var mı?"

II

Ses susmuştu.

Oda bir anda derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra bir şangırtı koptu. Rogers elindeki kahve tepsisini düşürmüştü.

Aynı anda dışarıda bir yerden bir çığlık duyuldu, ardından da yere düşen bir gövdenin çıkardığı gümbürtü.

Yerinden ilk fırlayan Lombard oldu. Kapıya koşup ardına kadar açtı. Bayan Rogers kapının önünde boylu boyunca yerde yatıyordu.

Lombard, "Marston!" diye haykırdı.

Anthony ona yardım etmek için yerinden fırladı. İkisi kadını kollarından tutarak oturma odasına taşıdılar.

Doktor Armstrong hemen yanlarına koştu. Kadını koltuğa yatırmalarına yardım etti. Sonra kadının üstüne doğru eğildi.

"Bir şeyi yok," dedi. "Yalnızca bayılmış, hepsi bu. Birazdan kendine gelir."

Lombard, Rogers'a, "Biraz konyak getir," dedi.

Yüzü bembeyaz olan Rogers elleri titreyerek, "Peki efendim," diye mırıldandı ve hemen odadan dışarı çıktı.

Vera, *"Kimdi bu konuşan?"* diye haykırdı. "Nerede? Sanki... sanki..."

General MacArthur homurdandı.

"Ne oluyor burada Tanrı aşkına? Ne biçim bir şaka bu?"

Elleri titriyordu. Omuzları çökmüştü. Sanki bir anda on yaş ihtiyarlamıştı.

Blore mendiliyle yüzündeki terleri siliyordu.

Odada diğerlerine oranla daha sakin görünen yalnızca Yargıç Wargrave ve Bayan Brent'ti. Emily Brent başı yukarıda dimdik oturuyordu. Yanakları hafif kızarmıştı. Yargıç ise her zamanki gibi başı ensesine gömülü bir halde duruyordu, bir eliyle de hafif hafif kulağını kaşıyordu. Yalnızca gözleri hareketliydi, odanın içinde fıldır fıldır dolaşan bu bakışlarda merak, endişe ve zekâ pırıltıları vardı.

İlk hareket yine Yüzbaşı Lombard'dan geldi. Doktor Armstrong baygın kadınla ilgilendiği için Lombard bir kez daha kontrolü ele almıştı.

"O ses," dedi. "Sanki bu odanın içinde bir yerden geliyormuş gibiydi."

Vera haykırdı. "*Kimdi o?* Kimdi? İçimizden biri değildi."

Yargıç gibi, Lombard da odanın içindekileri teker teker süzdü. Gözleri bir an odanın açık penceresine takıldı, sonra kararlılıkla başını salladı. Birden gözleri parladı. Hızla şöminenin yanındaki, yan odaya açılan kapıya gitti.

Ani bir hareketle kapının kolunu itip kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girmesiyle bir sevinç çığlığı attı.

"İşte buldum!"

Diğerleri onun peşinden odaya daldılar. Yalnızca Emily Brent yerinden kıpırdamamıştı, koltuğunda dimdik oturuyordu.

Yemek odasına bitişik olan duvara bir masa dayanmıştı. Masanın üzerinde eski tip, büyük borulu bir gramofon duruyordu. Borunun ağzı duvara çevriliydi. Lombard boruyu yana itince duvardaki özellikle delinmiş, pek göze batmayan iki ya da üç delik ortaya çıktı. Gramofonu kurup iğneyi plağın üzerine koymasıyla birlikte aynı ses yeniden duyuldu.

"Biraz sonra sayacağım şu suçlarla suçlanmaktasınız..."

Vera haykırdı. "Susturun şunu! Susturun şunu! Bu korkunç bir şey!"

Lombard denileni yaptı.

Doktor Armstrong rahat bir soluk alarak, "Bence bu çok kötü ve acımasız bir şakadan başka bir şey değil," dedi.

Yargıç Wargrave sakin ve anlaşılır bir şekilde mırıldandı.

"Demek siz bunun yalnızca bir şaka olduğunu düşünüyorsunuz?"

Doktor onu şaşkın bakışlarla süzdü. "Başka ne olabilir ki?"

Yargıcın eli yavaş yavaş üstdudağına gitti. "Şu anda bu konudaki görüşümü söylemeye hazır değilim."

Anthony Marston araya girdi. "Bakın, unuttuğunuz bir şey var. Lanet olsun, bu gramofonu kim kurdu, kim çalıştırdı?"

Yargıç Wargrave ,"Evet, bence her şeyden önce bunu araştırmalıyız," diye mırıldanıp yeniden oturma odasına döndü. Diğerleri de onu izlediler. Tam o sırada Rogers elinde bir kadeh konyakla içeri girdi. Emily Brent külçe gibi yatan Bayan Rogers'ın üzerine eğilmişti.

Bay Rogers ustalıkla iki kadının arasına girdi.

"İzninizle hanımefendi," dedi. "Onunla ben konuşurum. Ethel... Ethel... Bir şey yok. Bir şey yok, anladın mı? Kendine gel. Topla kendini."

Bayan Rogers sık sık soluk alıyor, solukları derin iç çekişleri andırıyordu. Korku dolu bakışları çevresindeki yüzlerde dolaşıyordu.

Rogers'ın ses tonunda bir baskı seziliyordu.

"Ethel, kendine gel artık," dedi ısrarla.

Doktor Armstrong yumuşak, sakinleştirici bir tonda, "Birazdan bir şeyiniz kalmayacak Bayan Rogers," dedi. "Yalnızca kötü bir şakaydı. Hepsi bu."

"Ben, bayıldım mı efendim?" dedi kadın.

"Evet."

"O ses... o korkunç ses... *sanki yargılar gibiydi...*"

Yüzü yeniden sarardı, gözbebekleri kaydı.

Doktor Armstrong sert bir sesle, "Nerede kaldı şu konyak?" diye sordu.

Rogers kadehi sehpanın üzerine bırakmıştı. Biri Doktor Armstrong'a uzattı. Doktor elinde kadehle kesik kesik soluyan kadına doğru eğildi.

"İçin bunu, Bayan Rogers."

Kadın konyağı öksüre tıksıra içti. Alkol iyi gelmişti. Yüzünün rengi yerine geldi.

"İyiyim artık," dedi. "Yalnızca bir an kendimi kaybettim."

Rogers hemen atıldı.

"Tabii ya. Ben de az kalsın kendimi kaybediyordum. Elimden kahve tepsisini bile düşürdüm. Hepsi yalan söylenenlerin..."

Rogers devam edemedi. Yalnızca bir öksürük... kuru, kesik bir öksürük Rogers'ın feryadını yarıda kesmeye yetmişti. Başını çevirip Bay Wargrave'e baktı. Yargıç bir kez daha öksürdü.

Ardından, "Bu plağı gramofona kim koydu?" diye sordu. "Sen mi Rogers?"

Rogers haykırdı.

"Ne olduğunu bilmiyordum. Tanrı adına yemin ederim ki, ne olduğunu bilmiyordum efendim."

Yargıç soğuk bir sesle devam etti.

"Bu doğru olabilir, ama bize bu konuda biraz daha açıklayıcı bilgi verebileceğinizi düşünüyorum Rogers."

Uşak alnına biriken ter damlalarını mendiliyle sildi.

Sonra dürüstçe, ciddi bir sesle, "Ben yalnızca verilen emri yerine getirdim efendim," dedi.

"Kimin emrini?"

"Bay Owen'ın efendim."

Yargıç, "Şunu iyice bir anlayalım bakalım," dedi. "Bay Owen'ın emri tam olarak neydi?"

"Plağı masanın çekmecesinde bulup gramofona yerleştirecektim. Tam kahve tepsisi ile oturma odasına girdiğim anda karım gramofonu çalıştıracaktı."

Yargıç mırıldandı. "İlginç bir öykü."

Rogers haykırdı. "Gerçek bu efendim. Tanrı adına yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Üzerinde bir şey yazılıydı, bir müzik parçası olduğunu sandım."

Wargrave, Lombard'a baktı.

"Plağın üstünde bir şey yazıyor muydu?"

Philip Lombard başıyla onayladı. Beyaz parlak dişlerini göstererek sırıttı ve, "Evet" dedi. "Üzerinde *Kuğunun Şarkısı* yazıyordu..."

III

General MacArthur kendini tutamayarak haykırdı.

"Saçmalık bu! Maskaralık! Herkese çamur atmak! Bir şeyler yapmalıyız. Bu Owen, her kimse..."

Emily Brent onun sözünü kesti. Sert, kararlı bir ifadeyle, "Evet, önemli olan bu," dedi. "Bu Owen kim?"

Yargıç araya girdi. Yıllarca mahkemelerde geçen bir yaşamın kazandırdığı otoriter tavrıyla konuşuyordu.

"Asıl dikkatle üzerinde durulup araştırılması gereken bu. Rogers, bence öncelikle sen karını yatağına götür. Sonra da buraya gel."

"Peki efendim."

Doktor Armstrong, "Sana yardım edeyim Rogers," dedi.

Bayan Rogers iki adamdan destek alarak sallana sallana odadan çıktı.

Onlar gittikten sonra Anthony Marston, "Sizi bilmem ama..." dedi. "Ben bir kadeh içki alsam iyi olacak."

Yüzbaşı Lombard, "Haklısın, ben de alayım," dedi.

Antony, "Gidip içki bulayım," deyip odadan çıktı ve bir iki saniye sonra üzerinde içki şişelerinin ve kadehlerin olduğu bir tepsiyle geri döndü.

"Kapının önünde içeri getirilmek üzere hazır bekliyorlardı."

Tepsiyi özenle masaya koydu. Bir iki dakika içkileri dağıtmakla geçti. General MacArthur ve yargıç sek viski aldılar. Hepsi rahatlatıcı bir şeylere gerek duyuyordu. Tabii Emily Brent dışında, o yalnızca bir bardak su içti.

Doktor Armstrong yeniden odaya girdi.

"İyi," dedi. "Ona sakinleştirici bir ilaç verdim. O da ne, içki mi? Ben de alırım."

Erkeklerin çoğu boşalan kadehlerini yeniden doldurdular. Bir iki dakika sonra Rogers da döndü.

Yargıç Wargrave soruşturmayı başlattı. Oda bir anda mahkeme salonuna döndü.

Yargıç, "Evet, Rogers," dedi. "Bu işin aslını öğrenmemiz gerekiyor. Kim bu Bay Owen?"

Rogers hayretle baktı. "Bu evin sahibi efendim."

"Bunu ben de biliyorum. Benim senden öğrenmek istediğim, senin bu adam hakkında ne bildiğin?"

Rogers başını iki yana salladı.

"Bir şey diyemeyeceğim efendim. Bakın, onu hiç görmedim."

Odada genel bir kıpırdanma oldu.

General MacArthur, "Onu hiç görmedin mi?" diye sordu. "Nasıl yani?"

"Biz, yani karım ve ben, buraya geleli daha bir hafta bile olmadı. Bir kurum aracılığıyla mektupla işe alındık. Plymouth'taki Regina İş Bulma Kurumu'ndan aldığımız mektupla."

Blore başını salladı. "Eski, saygın bir kuruluş."

Wargrave, "Mektup yanında mı?" diye sordu.

"İşe kabul edildiğimizi belirten mektup mu? Hayır efendim. Saklamadım."

"Peki, anlatmaya devam et. Mektupla işe kabul edildiniz, sonra?"

"Evet efendim. Belirli bir günde adaya gelmemiz istendi. Geldik. Burada her şey düzenlenmişti. Bol bol yiyecek stoku vardı, her şey yolundaydı. Yalnız toz almamız gerekti."

"Peki ya sonra?"

"Hiçbir şey efendim. Birtakım emirler aldık –tabii yine mektupla– evdeki bir parti için odaları hazırlamamız istendi. Sonra dün öğleden sonra postasıyla Bay Owen'dan bir mektup daha aldım. Mektupta Bay ve Bayan Owen'ın biraz gecikecekleri, konukları memnun etmek için elimizden geleni yapmamız gerektiği bildiriliyordu. Yemekler, kahve servisi ve bir de gramofona yerleştireceğimiz plak konusunda talimat verilmişti."

Yargıç sert bir sesle, "Herhalde o mektup yanınızda, değil mi?" diye sordu.

"Evet efendim. Burada."

Yargıç, Rogers'ın cebinden çıkardığı mektubu aldı.

"Hımmm," dedi. "Ritz Oteli'nin antetli kâğıdına daktiloyla yazılmış."

Blore bir hamlede yargıcın yanına geldi.

"İzninizle ben de bakabilir miyim?"

Yargıcın elinden mektubu kaptı, bir çırpıda okudu.

"Daktilo Coronation marka. Oldukça yeni, harflerde hata yok. Antetli sıradan bir kâğıt... Bundan bir şey çıkaramayız. Üzerinde parmak izi olduğundan bile kuşkuluyum."

Wargrave onu dikkatle süzdü.

Anthony Marston, Blore'un yanında durmuş, onun omzunun üstünden mektuba bakıyordu.

"Bu adamın kaç tane adı var?" dedi. "Ulick Norman Owen. Söylenmesi bile zor!"

Yargıç şaşırmışa benziyordu.

"Size çok şey borçluyum Bay Marston," dedi. "Çok önemli, ilginç bir noktaya parmak bastınız."

Etrafına bakındı, boynunu kızgın bir kaplumbağa gibi ileriye uzatarak ekledi.

"Sanırım artık hepimizin bildiklerimizi ortaya dökme zamanımız geldi." Bir an susup odadakileri süzdükten sonra devam etti. "Herkesin teker teker ev sahibi hakkında ne bildiğini açıklamasının iyi olacağını düşünüyorum." Yine kısa bir ara verdi, sonra ekledi. "Hepimiz onun konuklarıyız. Bence sırayla buraya nasıl geldiğimizi açıklamamızda yarar var."

Kısa bir sessizliğin ardından ilk konuşmaya başlayan Emily Brent oldu.

"Bu gerçekten çok tuhaf bir durumdu," dedi. "Altındaki imzayı okumakta zorlandığım bir mektup aldım. Mektup sözde iki, üç yıl önce yaz tatili için gittiğim bir otelde tanıştığım bir hanımdan geliyordu. Bu ismin Ogden ya da Oliver olabileceğini düşündüm. Bayan Oliver adında da Bayan Ogden adında da tanıdığım birileri var. Ama şundan kesinlikle eminim ki Owen adında biriyle ne karşılaştım ne de böyle biriyle dostluk kurdum."

Yargıç Wargrave, "Mektup yanınızda mı Bayan Brent?" diye sordu.

"Evet. Hemen getireyim."

Odadan çıktı ve bir dakika sonra elinde mektupla döndü.

Yargıç mektubu okudu.

"Şimdi anlamaya başlıyorum... Peki, siz Bayan Claythorne?" dedi.

Vera sekreterliğe nasıl kabul edildiğini anlattı.

Yargıç, "Ya siz Marston?" diye sordu.

Anthony, "Bir telgraf aldım," dedi. "Badger Berkeley adında bir arkadaşımdan. Çok şaşırdım, çünkü onun Norveç'te olduğunu sanıyordum ama burada buluşmamızı istedi."

Wargrave başını salladı ve yeniden sordu.

"Ya siz Doktor Armstrong?"

"Ben mesleğim gereği çağrıldım."

"Anlıyorum. Siz de bu aileyi daha önceden tanımıyordunuz, öyle mi?"

"Hayır. Mektupta bir meslektaşımın adı geçiyordu."

Yargıç, "Gerçek izlenimi uyandırmak için... Evet... sanırım bu meslektaşınıza o an için ulaşmanız olanaksızdı, öyle değil mi?" dedi.

"Şey... evet, bu doğru," dedi doktor.

Uzun zamandan beri Blore'u süzen Lombard birden, "Bakın," dedi. "Aklıma bir şey geldi..."

Yargıç elini kaldırarak onu susturdu.

"Bir dakika!"

"Ama ben..."

"Her şeyi sırasıyla teker teker ele almalıyız Bay Lombard. Şu an için bu gece burada toplanmamızın nedenlerini araştırıyoruz. Peki ya siz General MacArthur?"

General bıyığını çekiştirerek mırıldandı.

"Şu Owen denilen adamdan bir mektup aldım. Mektupta eski arkadaşlarımdan bazılarının burada olacağı yazıyordu. Korkarım mektubu yırtıp attım."

Yargıç Wargrave, "Bay Lombard, ya siz?" diye sordu.

Lombard'ın beyni hızla çalışıyordu. Durumunu açıklamalı mıydı, yoksa açıklamamalı mıydı? Kararını verdi.

"Aynı şey," dedi. "Davet, ortak dostlar... Kandım işte... Mektubu da yırtıp attım."

Yargıç Wargrave, Bay Blore'a döndü. İşaretparmağıyla üstdudağını yokladı, sesi tehlikeli denecek kadar kibardı.

"Biraz önce tatsız bir olay yaşadık. Anlaşıldığı üzere kaynağı bilinmeyen bir ses bize adlarımızla hitap ederek kesin suçlamalarda bulundu. Bu suçlamaların üzerinde duracağız, ama daha önce ilgimi çeken ufak bir nokta var. Sözü edilen isimler arasında William Henry Blore diye bir isim de vardı. Bildiğimiz kadarıyla içimizde Blore diye biri yok. Davis adından ise *hiç* söz edilmedi. Bu konuda siz ne diyeceksiniz Bay Davis?"

Blore suratını asarak, "Sanırım artık saklamanın anlamı kalmadı," dedi. "Adımın Davis olmadığını itiraf etmem doğru olacak."

"William Henry Blore, siz misiniz?"

"Evet."

Yüzbaşı Lombard, "Ben de bir şey eklemek istiyorum," dedi. "Sahte olan yalnızca adınız değil Bay Blore. Bu akşam fark ettiğim kadarıyla siz aynı zamanda birinci sınıf bir yalancısınız. Güney Afrika, Natal'dan geldiğinizi söylüyorsunuz. Güney Afrika'yı da Natal'ı da iyi bilirim. Yaşamınız boyunca bir kez olsun Güney Afrika'ya ayak basmadığınıza yemin edebilirim."

Bütün gözler Blore'a çevrilmişti. Öfkeli, kuşkulu gözler... Anthony Marston ona bir adım daha yaklaştı. Yumruklarını sıkmıştı.

"Buna ne diyeceksin domuz?" dedi. "Bir açıklaman var mı?"

Blore başını geriye atıp köşeli çenesini öne çıkardı.

"Beyler, beni yanlış anlıyorsunuz," dedi. "Belgelerim yanımda, isteyen bakabilir. Ben eskiden İngiliz Polis Teşkilatı'nda görevliydim. Şimdi Plymouth'ta özel bir dedektiflik bürom var, buraya da iş için çağrıldım."

Yargıç Wargrave, "Peki, sizi çağıran kim?" diye sordu.

"Owen denen adam. Yapacağım masraflar için avans olarak yüklü miktarda para gönderdi, mektupta benden ne istediğini açıkça belirtmişti. Aranıza karışacak, konuk gibi davranacaktım. Adlarınız bana verilmişti. Hepinizi izleyecektim."

"Peki, bunun için bir neden belirtildi mi?"

Blore acı acı, "Bayan Owen'ın mücevherleri," dedi. "Bayan Owen! Böyle biri olduğuna bile inanmıyorum artık."

Yargıç yine parmağıyla birkaç kez üstdudağına dokundu, bu görüşe katılıyordu.

"Sanırım haklısınız," dedi. "Ulick Norman Owen! Bayan Brent'in aldığı mektupta soyadı okunamasa bile diğer adlar oldukça okunaklı yazılmış. Una Nancy ... dikkat ederseniz baş harfler aynı. Ulick Norman Owen ve Una Nancy Owen, yani her defasında U. N. Owen. Biraz dikkatli incelersek bunun "UNKNOWN!"[1] olduğunu anlayabiliriz. Adının baş harflerinden sonra hızlıca soyadını okuyun bakın!"

Vera haykırdı.

"Ama bu akıl almaz bir şey. Çılgınlık!"

Yargıç ağır ağır başını salladı.

"Ah, evet," dedi. "Artık buraya bir deli tarafından davet edildiğimize dair hiç kuşkum yok ve korkarım bu tehlikeli, öldürmeye meyilli bir deli!"

(1) Bilinmeyen, meçhul.

4. Bölüm

I

Kısa bir sessizlik oldu. Çaresizlikten, şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik. Sessizliği bozan yine yargıcın kararlı, duru sesi oldu.

"Artık soruşturmamızın ikinci aşamasına geçebiliriz. Ancak önce ben de listeye kendi bildiklerimi ekleyeyim."

Cebinden bir mektup çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

"Bu mektup sözde eski bir arkadaşımdan, Lady Constance Culmington'dan geliyor. Onunla birkaç yıldır görüşmedik. Doğu'ya gitmişti. Mektuptaki ifade tam ondan beklenileceği gibi muğlak, ne dediği tam olarak belli değil ama buradaki topluluğa katılmam için ısrar ediyor ve ev sahipleri hakkında üstü kapalı bazı şeyler belirtiyor. Göreceğiniz gibi yöntem hep aynı. Bunun, bize gösterdiği çok ilginç bir nokta var: *Bizi kandırıp buraya getiren her kimse ya hakkımızda çok şey biliyor ya da bizimle ilgili bilgi toplama zahmetine katlanmış.* Bu kişi benim Lady Constance'la samimiyetimi de onun mektup yazış şeklini de biliyor. Doktor Armstrong'un meslektaşlarını da biliyor, onların nerelerde olduklarını da. Bay Marston'ın arkadaşının lakabını da biliyor, ne tür telgraflar gönderdiğini de. Bayan Brent'in iki yıl önce yaz tatilini nerede geçirdiğinden de, orada nasıl insanlarla karşılaştığından da haberi var, General MacArthur'un eski ekip arkadaşlarından da."

Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi.

"*Gördüğünüz gibi çok şey biliyor.* Bildiklerinin ötesinde hakkımızda kesin suçlamalarda da bulunmuş."

Birden herkes bir ağızdan konuşmaya başladı.

General MacArthur, "Yalan!" diye bağırdı, "İftira!"

Vera haykırdı. "Hainlik bu! Şeytanlık!"

Rogers boğuk bir sesle, "Yalan!" dedi. "Adi bir yalan... Biz asla... hiçbirimiz..."

Anthony Marston homurdandı.

"Bu manyağın ne yapmak istediğini hiç anlamıyorum!"

Yargıç Wargrave'in havaya kalkan eli kargaşayı sakinleştirdi.

Yargıç sözcükleri dikkatle seçerek konuştu.

"Bir şey söylemek istiyorum. Meçhul ev sahibimiz, beni Edward Seton adlı birini öldürmekle suçluyor. Seton'ı çok iyi anımsıyorum. 1930 Haziran'ında yargılanmak üzere karşıma çıkarıldı. O davaya ben baktım. Yaşlı bir kadını öldürmekle suçlanıyordu. Avukatı çok ustaca bir savunma yaptı, sanık kürsüsündeki haliyle de jüri üyeleri üstünde de iyi bir izlenim bıraktı. Yine de kanıtlara bakınca kesinlikle suçluydu. Ben olayı toparladım, jürinin dikkatini kanıtlara çektim ve jüri de onun suçlu olduğuna karar verdi. Ölüm kararını verirken ben de jüri ile aynı kanıdaydım. Usulen temyize başvuruldu. Temyiz kararı onadı ve adam asıldı. Hepinizin önünde açıkça belirtmek isterim ki bu konuda vicdanım son derece rahat. Ben görevimi yaptım, hepsi bu. Suçu kanıtlanmış bir katil hakkında idam kararı verdim."

Armstrong şimdi anımsıyordu. Seton davası! Jürinin kararı büyük sürpriz olmuştu. Karar herkesi şaşırtmıştı. Dava sırasında bir akşam lokantada yakın dostu sanık avukatı Matthews'le karşılaşmıştı. "Hiç kuşkum yok," demişti Matthews. "Aklanacağı kesin." Sonra bu konuda birtakım görüşler ileri sürülmüştü: Yargıç, sanığa karşıydı. Jüriyi etkilemeyi başarmış, suçlu kararını çıkartmıştı. Yasaya aykırı

bir yan yoktu. Deneyimli bir yargıç olan Wargrave yasaları çok iyi biliyordu. Ama sanki bu sanığa karşı özel bir nefreti vardı.

Bütün bu anılar doktorun kafasından bir anda gelip geçti. Bunu sormasının doğru olup olmadığını kafasında tartamadan, sözcükler dudaklarından dökülüverdi.

"Seton'ı tanır mıydınız? Yani duruşmadan önce?"

Yargıç sürüngeni andıran gözlerini doktorun gözlerine dikti.

Soğuk bir sesle, "Davadan önce Seton hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedi.

Armstrong içinden, *bu adam yalan söylüyor,* diye geçirdi. *Yalan söylediğinden eminim.*

II

Vera Claythorne titrek bir sesle anlatmaya başladı.

"Ben de anlatmak istiyorum... O çocuğun, Cyril Hamilton'ın ölümüyle ilgili gerçekleri! Onun dadısıydım. Yüzerken açılması yasaktı. Bir gün, dikkatimin dağıldığı bir anda derinlere gitmiş. Hemen arkasından gittim... Zamanında yetişemedim... Korkunçtu... ama benim suçum değildi... Soruşturmada suçsuz bulundum. Annesi de bana karşı çok anlayışlı davrandı. O bile beni suçlamadı. Neden şimdi, neden şimdi böyle bir iftiraya uğruyorum? Haksızlık bu... gerçekten haksızlık..."

Birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

General MacArthur hafifçe omzuna dokundu.

"Sakin ol kızım," dedi, "Tabii ki bu doğru değil. Adam deli! Resmen deli! Aklını kaçırmış! Takıntılı! Ne söylediğini bilmiyor olmalı."

General dik durup omuzlarını geriye attı ve adeta kükredi.

"En doğrusu bu gibi saçmalıklara hiç yanıt vermemek. Yine de kendimi şunu açıkça belirtmek zorunda hissediyorum. Gerçek değil... yani şu... şey... Arthur Richmond hakkında söylenenlerin hiçbiri doğru değil. Richmond emrimdeki subaylardan biriydi. Onu keşif için bir yere yolladım, orada öldürüldü. Savaşta bu çok doğaldır. Karımı karalamak için söylenenleriyse kınıyorum. O dünyanın en iyi kadınıdır! Son derece namuslu ve dürüst!"

General MacArthur yerine oturdu. Titreyen elleriyle bıyığını çekiştiriyordu. Konuşurken gerilmişti.

Sıra Philip Lombard'daydı. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı.

"Şu yerliler..." dedi.

"Evet," dedi Marston. "Ne olmuş yerlilere?"

Yüzbaşı sırıttı.

"Öykü tümüyle doğru. Onları bırakıp kaçtım. Kendimi korumak için tabii ki! Ormanda kaybolmuştuk. Ben ve birkaç kişi bulduğumuz yiyecekleri de alıp oradan sıvıştık."

General MacArthur sert bir sesle, "Yani," dedi. "Onları terk ettin, açlıktan ölmelerine göz yumdun, öyle mi?"

Lombard, "Korkarım bu *erdemli bir davranış değildi,*" dedi. "Ama kendini korumak da insanın birinci görevidir. Üstelik yerliler ölümü pek önemsemezler. Onlar ölüm konusunda Avrupalılar gibi düşünmezler. Ölüm algıları farklıdır."

Vera ellerini yüzünden çekti. Gözlerini Lombard'a dikerek, "Yani onları," dedi. "*Ölüme* mi terk ettiniz?"

"Evet," dedi Lombard ve alaycı gözlerini Vera'nın dehşetten kocaman açılan gözlerine dikti.

Anthony Marston ağır ağır, düşünceli bir sesle konuştu.

"Düşünüyordum da John ve Lucy Combes, Cambridge yakınlarında arabamla çarptığım çocuklar olmalı. Bu çok büyük bir talihsizlikti."

Yargıç Wargrave sert bir sesle sordu.

"Onlar için mi, sizin için mi?"

"Şey tabii... kendi açımdan," diyen Anthony o an farklı düşünmüş olacak ki hemen ekledi. "Ama haklısınız, asıl onlar açısından büyük talihsizlik. Tabii bu yalnızca bir kazaydı. Birden evlerinden çıkıp doğruca yolun ortasına fırladılar. Bu yüzden tam bir yıl ehliyetime el konuldu. Çok büyük sıkıntı!"

Doktor Armstrong yumuşak, sıcak bir sesle, "Hız tehlikedir, hız yapmak yanlış!" dedi. "Siz gençler, toplum için tehlikesiniz."

Anthony omuzlarını silkti.

"Hız hayatıma yerleşti bir kere," dedi. "Ama İngiltere'deki yollar felaket. İnsan doğru dürüst hız yapamıyor bile."

El yordamıyla kadehini aradı, bir masanın üstünde buldu, kadehini alıp içkilerin durduğu masaya gitti ve kendine bir viski-soda daha doldurdu.

Omzunun üstünden geriye dönerek, "Benim suçum değildi," dedi. "Yalnızca bir kazaydı."

III

Uşak Rogers, dudaklarını ıslatıyor, parmaklarını çıtırdatıyordu. Ağır, saygılı bir sesle konuşmaya başladı.

"İzin verirseniz bir şey söylemek istiyorum efendim."

Lombard, "Haydi anlat Rogers," dedi.

Rogers genzini temizledi, diliyle bir kez daha kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Suçlamalarda benim, karımın ve bir de Bayan Brady'nin sözü geçti efendim. Söylenenler tamamıyla gerçekdışı, doğru olan tek bir şey bile yok. Karım ve ben ölene dek Bayan Brady'nin yanında, hizmetindeydik. İşe başladığımızda da sonrasında da hep hastaydı. O

gece çok kötü bir fırtına vardı, yani durumunun ağırlaştığı gece. Telefon çalışmıyordu. Doktoru çağıramadık. Yürüyerek doktoru çağırmaya gittim, ama çok geç kalmıştık. Elimizden gelen her şeyi yaptık efendim. Onu çok severdik. Kime sorsanız aynı şeyi söyler. Kimse bizi suçlamadı. Hiç kimse."

Lombard, onun endişeli yüzünü, kuruyan dudaklarını, gözlerinde beliren korkuyu görebiliyordu. Düşen kahve tepsisinin şangırtısını anımsadı.

"Yaa, öyle mi?" demek geldi içinden, ama sustu.

Blore sertçe, "Onun ölümünden bir çıkarınız yoktu, değil mi?" diye sordu.

Rogers kendini toparlayarak, "Efendim..." dedi. "Bayan Brady kendisine gösterdiğimiz ilgi ve sadık hizmetlerimizden dolayı bize de mirasından bir şeyler bırakmıştı. Hem bunun ne sakıncası var ki?"

Lombard, "Ya siz Bay Blore?" diye sordu.

"Ben mi... ne?"

"Sizin adınız da listedeydi."

Blore kızardı.

"Landor'ı mı kastediyorsunuz? O bir banka soygunuyla ilgili. Londra Ticaret Bankası'nın soyulması."

Yargıç Wargrave kıpırdandı.

"Anımsıyorum," dedi. "Gerçi dava ile ben ilgilenmedim, ama anımsıyorum. Landor sizin tanıklığınıza dayanılarak mahkûm edilmişti. Olayı soruşturan polis sizdiniz, değil mi?"

Blore, "Evet," dedi.

"Landor müebbet hapse mahkûm olmuştu, bir yıl sonra da Dartmoor'da öldü. Hassas bir adamdı."

"Hırsızın, sahtekârın biriydi," dedi Blore. "Gece bekçisini vuran oydu. Suçlu olduğu gün gibi ortadaydı."

Wargrave ağır ağır, "Ve bu sorunu çözümlemekteki ustalığınızdan ötürü sizi terfi ettirmişlerdi, değil mi?" dedi.

Blore'un suratı asıldı.

"Ödüllendirildim," dedi ve kızgın, tok bir sesle ekledi. "Ben yalnızca görevimi yaptım."

Lombard'ın kahkahası bir anda odayı çınlattı.

"Ne kadar görev bilinci yüksek, yasalara saygılı bir topluluk! Tabii benim dışımda! Ya siz Doktor Armstrong, sizin ufak mesleki hatanız neydi? Yasadışı bir operasyon mu?"

Emily Brent, Lombard'ı keskin bakışlarıyla süzdükten sonra sandalyesini biraz uzaklaştırdı.

Fazlasıyla kontrollü bir adam olan Doktor Armstrong gülümseyerek başını salladı.

"Doğrusunu isterseniz hiçbir şey anlamıyorum," dedi. "İlk duyduğumda bu isim bana hiçbir şey ifade etmedi, hâlâ da anımsayamadım. Neydi bu isim? Clees? Close? Böyle bir hastam olduğunu anımsamıyorum, bir şekilde herhangi bir ölüme de adım karışmadı hiç. Bu olay, benim için tam anlamıyla gizemli. Tabii, aradan çok zaman geçti. Hastanede yaptığım ameliyatlardan biri kastediliyor olabilir. Hastalardan birçoğu doktora gelmekte çok geç kalırlar. Sonra hasta ölünce bu doktor hatası olur."

Başını sallayarak iç çekti ve düşüncelere daldı.

Sarhoştum, kesinlikle sarhoştum... Ameliyata girdim! Sinirim bozuktu... ellerim titriyordu. Evet, öldürdüm onu. Zavallı yaşlı kadın... ayık olsaydım kurtulması işten bile değildi. Neyse ki tıpta mesleğe vefa gibi bir gelenek var. Tabii ki hemşire anladı, ama bir şey söylemedi. Tanrım, ne büyük şoktu benim için! Sonra kendimi topladım. Kim bilebilir ki bunu... bunca yıl sonra?

IV

Odada bir sessizlik oldu. Kimi açık açık kimi gizlice Emily Brent'i süzüyordu. Bir süre sonra Bayan Brent kendisinden de bir açıklama beklendiğini anladı. Kaşları dar alnında yükseldi.

"Bir şey söylememi mi bekliyorsunuz?" diye sordu. "Söyleyecek bir şeyim yok."

Yargıç, "Hiç mi, Bayan Brent?" dedi.

"Evet, hiçbir şey."

Dudakları sıkıca kapandı.

Yargıç çenesini sıvazladı. Yumuşak bir sesle sordu.

"Savunma hakkınızı kullanmayacak mısınız?"

"Savunma diye bir şey söz konusu değil," dedi Bayan Brent hışımla. "Ben her zaman vicdanımın sesine uydum. Kendimi suçlamam için hiçbir neden yok."

Bu kimseye inandırıcı gelmemişti. Oradakilerin bu açıklamadan tatmin olmadığı anlaşılıyordu. Ancak Emily Brent başkalarının düşüncelerinden etkilenen biri değildi. Kaskatı oturuyordu yerinde.

Yargıç bir iki kez üst üste boğazını temizledi.

"Sorgu burada bitti," dedi. "Şimdi, söyle bakalım Rogers, adada bizden, sen ve eşinden başka kim var?"

"Hiç kimse efendim. Hiç kimse yok."

"Bundan emin misin?"

"Eminim efendim."

Wargrave, "Kimliği belirsiz ev sahibimizin bizi buraya ne amaçla topladığı konusunda henüz bir fikir edinmiş değilim. Ancak bu kişi her kimse, normal değil, yani bizim düşündüğümüz anlamda akıl sağlığı yerinde olan biri değil," dedi.

"Tehlikeli olabilir. En iyisi bir an önce buradan ayrılmak. Hemen bu gece."

Rogers, "Bağışlayın efendim," dedi. "Sözünüzü kestim, ama adada tekne yok."

"Tek bir tekne bile yok mu?"

"Yok efendim."

"Peki, karayla nasıl bağlantı kuruyorsunuz?"

"Fred Narracott her sabah buraya gelir efendim. Ekmek, süt, bir de bize gelen postaları getirir, yeni siparişlerimizi alır."

Yargıç Wargrave, "Bu durumda hepimiz için en iyisi yarın sabah Narracott gelir gelmez tekneyle bu adadan ayrılmak olacak," dedi.

Bir kişi dışında herkes bu düşünceye katıldı. Çoğunluğa uymayan yalnızca Anthony Marston'dı.

"Ne yani?" dedi. "Gitmeden önce bu gizemi çözmemiz gerekmez mi? Aynen bir dedektif öyküsü gibi çok heyecanlı."

Yargıç hüzünlü bir sesle, "Benim yaşımda..." dedi. "Sizin anladığınız anlamda *heyecanlara* yer yok delikanlı."

Anthony sırıttı.

"Yasalara göre yaşamak insanı bunaltır! Ben suçtan yanayım. Şerefe."

Kadehini kaldırdı ve bir kerede kafasına dikti.

Belki de çok acele etmişti. Öksürdü, tıkandı; yüzü buruştu, kızardı. Soluk almaya çalıştı, sonra sandalyesinden aşağı kaydı ve bardak elinden yere düştü.

5. Bölüm

I

Her şey öylesine ani gelişmişti ki herkesin bir an için soluğu kesildi. Oldukları yerde kalakalmış, yerde iki büklüm yatan adama aptal aptal bakıyorlardı.

Sonunda Doktor Armstrong kendini toparlayıp yerinden fırladı. Marston'ın yanına giderek yere çömeldi. Yerdeki adamın başını kaldırdığında doktorun yüzündeki büyük şaşkınlığı gördüler.

Armstrong korkuyla fısıldadı. "Tanrım! Ölmüş."

Ne dediğini ilk anda anlamadılar.

Mitolojideki kahraman tanrıları andıran, sağlığın ve gücün zirvesindeki genç adam *ölmüştü*... Bir anda göçüp gitmişti. Sağlıklı, genç adamlar böyle viski-sodadan boğularak ölmezlerdi ki! Yoo, hâlâ kabullenemiyorlardı.

Doktor Armstrong cesedin yüzünü inceliyordu. Morarmış ve büzülmüş dudaklarını kokladı. Sonra Anthony Marston'ın elinden düşen kadehi aldı.

"Ölmüş mü?" dedi General MacArthur. "Yani birden içki içerken tıkanıp öldü mü demek istiyorsunuz?"

"Buna tıkandı da diyebilirsiniz, boğuldu da, hava borusuna bir şey kaçtı da. Ne derseniz deyin soluk alamayıp öldüğü kesin."

Doktor şimdi de bardağı kokluyordu. Bardakta kalan son bir damlaya dikkatle parmağını değdirdi, sonra da parmağını dilinin ucuna dokundurdu.

Birden doktorun yüz ifadesi değişti.

General MacArthur, "Bir insanın böyle birden tıkanıp ölebileceği hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Emily Brent duru bir sesle, "Yaşamın her anında ölüm yanı başımızdadır," dedi.

Doktor Armstrong ayağa kalktı.

"Yoo, hayır," dedi hışımla. "İnsan durup dururken boğulup ölmez. Marston'ın ölümü doğal bir ölüm değildi."

Vera korkuyla fısıldadı. "Viski bardağının içinde bir şey mi vardı?"

Armstrong başını sallayarak onayladı.

"Evet. Ne olduğunu kesin olarak söyleyemem, ama bir tür siyanür olduğuna eminim. Prusik asit kokmuyor, potasyum siyanür olabilir. Bu, anında etki eder."

Yargıç sert bir ifadeyle, "Zehir, bardağında mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Doktor, içkilerin durduğu masaya gitti. Viski şişesinin kapağını çıkarıp şişeyi kokladı ve tadına baktı, sonra da biraz sodadan içip başını salladı.

"İkisinde de bir şey yok."

Lombard, "Yani..." dedi. "Bu madde her neyse bardağına *kendisinin* koyduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Armstrong tuhaf, pek de tatmin olmuş sayılamayacak bir ifadeyle, "Öyle görünüyor," dedi.

"İntihar, öyle mi?" diye sordu Blore. "Çok tuhaf."

Vera ağır ağır, "*Onun* kendini öldüreceği kimin aklına gelirdi ki?" dedi. "Öyle yaşam dolu bir adamdı ki! Hayattan zevk alıyordu, eğleniyordu! Bu akşam tepeden otomobiliyle inerken... sanki... Ah nasıl *anlatayım ki?...*"

Aslında onun ne demek istediğini anlamışlardı. Genç, sağlıklı bir adam olan Anthony Marston ölümsüz bir yaratığa benziyordu o tepeden inerken. Oysa şimdi iki büklüm yerde yatıyordu.

Doktor Armstrong, "İntihardan başka ne olabilir ki? Başka olasılık yok," dedi.

Hepsi ağır ağır başlarını salladı. Bunun başka açıklaması olamazdı. İçkilere dokunulmamıştı. Hepsi Anthony Marston'ın gidip içkisini kendinin doldurduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdi. Bu da kadehe siyanürü Anthony Marston'dan başkasının koymuş olamayacağını gösteriyordu.

İyi de Anthony Marston niçin intihar etmişti?

Blore düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Biliyor musunuz doktor, bana bu işte bir yanlışlık varmış gibi geliyor. Bence Bay Marston intihar edecek biri değildi."

Armstrong hemen, "Bence de," diye yanıt verdi.

II

Bu konu üzerine yorum yapmayı bıraktılar. Zaten başka ne söylenebilirdi ki?

Lombard'la Armstrong, Anthony Marston'ın cansız bedenini yatak odasına taşıdılar ve yatağına yatırıp üzerini bir çarşafla örttüler.

Aşağı indiklerinde diğerleri bir araya toplanmış titreyip duruyorlardı. Oysa hava soğuk da değildi.

Emily Brent, "En iyisi gidip yatalım," dedi. "Geç oldu."

Saat on ikiyi geçiyordu. Doğru söylüyordu ama hiç kimse odasına gitmeye yanaşmıyordu. Sanki cesaret toplamak için birbirlerine sımsıkı yapışmışlardı.

Yargıç, "Evet, yatalım," dedi. "Uyumamız gerekiyor."

Rogers, "Henüz yemek odasındaki işim bitmedi," dedi.

Lombard, "Yarın yaparsın," diye öfkeyle uşağı azarladı.

Armstrong, Rogers'a, "Karın iyi mi?" diye sordu.

"Gidip bakayım efendim," deyip odadan çıkan uşak, bir iki dakika sonra geri döndü.

"Mışıl mışıl uyuyor efendim," dedi.

"İyi," dedi doktor. "Sakın uyandırma."

"Peki efendim. Yemek odasını toplayıp kapıları kilitledikten sonra ben de yatarım."

Ve yemek odasına doğru yöneldi.

Diğerleri merdivenlerden yukarı çıktılar; isteksiz, ağır ilerleyen bir gruptu bu.

Eğer malikâne eski, gıcırdayan tahtalarla, koyu gölgelerle, kalın duvarlarla çevrili bir yer olsaydı korkmakta haklı olabilirlerdi. Ama bu, kelimenin tam anlamıyla modern bir yapıydı. Karanlık köşeler, gizli bölmeler yoktu; her yerde elektrik yanıyordu. Her şey yeni, güzel, pırıl pırıldı. Gizli saklı hiçbir şey yok izlenimi veriyordu.

Aslında en korkutucu yanı da buydu ya...

Üst koridorda birbirlerine iyi geceler dilediler. Her biri kendi odasına çekildi ve aynı anda, farkında bile olmadan sözleşmişler gibi kapılarını kilitlediler...

III

Hoş, soluk renklerle döşenmiş odasında Yargıç Wargrave giysilerini çıkarmış yatmaya hazırlanıyordu.

Edward Seton'ı düşündü.

Seton'ı çok iyi anımsıyordu. Açık renk saçlarını, mavi gözlerini, dürüstlüğünü vurgularcasına insanın gözlerine dikilen pervasız ba-

kışlarını. Zaten jüri üzerinde olumlu etki bırakmasını sağlayan da bu olmuştu. Savcı Llewellyn işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. İddiasında fazlasıyla ayrıntıya kaçmış, çok fazla kanıt sunmaya çalışmıştı.

Buna karşın Avukat Matthews gerçekten çok ustaydı, çok iyi bir savunma yapmıştı. Değindiği noktalar isabetliydi. Tanıklara sorduğu sorularla onları zor durumda bırakmıştı.

Müvekkilinin mahkeme süresince davranışları da kusursuzdu. Ne fazla heyecanlanmış ne de sinirlenmişti. Jüriyi iyi etkilemiş, Matthews de rahatlamıştı, davaya yüzde yüz kazanılmış gözüyle bakıyordu.

Yargıç dikkatle saatini kurdu, yatağının yanı başına koydu.

Mahkemede kürsüsünde otururken neler hissettiğini de çok iyi anımsıyordu yargıç. Avukat ve savcıyı dikkatle dinliyor, sanığın aleyhindeki tüm kanıtları listeliyordu.

Davadan hoşlanmıştı! Matthews'in son konuşması birinci sınıftı. Savcı Llewellyn'in onu izleyen konuşması savunma avukatının jüri üzerinde bıraktığı olumlu etkiyi kırmaya yetmemişti.

Sonra sıra kendisinin konuyu özetlemesine gelmişti...

Yargıç Wargrave özenle takma dişlerini çıkardı ve komodinin üzerindeki içi su dolu bardağa koydu. Pörsümüş dudakları içe çöktü. Zalim bir ağızdı bu, zalim ve vahşi.

Gözlerini kısarak kendi kendine gülümsedi.

Seton'la nasıl da başa çıkmıştı!

Romatizmalı dizlerinin acısıyla homurdanarak yatağa uzanmadan önce ışığı söndürdü.

IV

Aşağıda yemek odasında Rogers şaşkınlık içindeydi.
Masanın ortasında duran porselen biblolara bakıyordu.
Kendi kendine mırıldandı.
"Çok tuhaf! Daha önce on tane olduklarına yemin edebilirim."

V

General MacArthur yatağında bir yandan öbür yana dönüyor, bir türlü uyuyamıyordu. Karanlıkta Arthur Richmond'ın yüzü geliyordu gözlerinin önüne.

Arthur Richmond'ı sevmişti, hem de çok sevmişti. Karısı Leslie de onu sevdiği için çok mutlu olmuştu çünkü kadın çok kaprisliydi. Birçok yakın arkadaşına burun kıvırmış ve sıkıcı bulduğunu söylemişti.

Oysa Arthur Richmond'ı hiç de sıkıcı bulmamıştı. En başından beri iyi anlaşmışlardı onunla. Tiyatrodan, sinemadan, müzikten konuşmuşlar; şakalaşmışlardı. O da Leslie'nin çocuğa bir anne ilgisiyle yanaştığını düşünerek mutlu olmuştu.

Ne de anaç bir yaklaşımdı ama! Richmond'ın yirmi sekiz, Leslie'nin yirmi dokuz yaşında olduğunu nasıl da düşünememişti!

Leslie'ye âşıktı. Yuvarlak yüzü, parlak derin bakışlı gri gözleri, dalgalı kumral saçları hiçbir zaman gözlerinin önünden gitmiyordu. Leslie'yi seviyor ve ona tam anlamıyla güveniyordu. Fransa'da savaş cehenneminin ortasındayken bile karısını düşünür, cebinden resmini çıkarır bakardı.

Sonra birden gerçek kendiliğinden ortaya çıkmıştı!

Aynen kitaplardaki gibi olmuştu. Yanlış zarfa konan bir mektup... Leslie ikisine de mektup yazmış, ama Richmond'a yazdığı

mektubu yanlışlıkla kocasının zarfına koymuştu. Şimdi bile, bunca yıl sonra, yaşadığı o büyük şoku, o acıyı üzerinden atamıyordu...

Ne büyük bir acıydı bu! Üstelik bu ilişki uzunca bir zamandır sürüyordu. Mektuptan bu açık seçik anlaşılıyordu. Hafta sonları! Richmond'ın izne çıktığı son gün...

Leslie... Leslie ve Arthur Richmond!

Kahrolası! O gülen yüzüne de, "evet efendim" deyişine de lanet olsun! Yalancı, düzenbaz! Başkasının karısını çalan alçak!

Yavaş yavaş içindeki o korkunç, ölümcül kin dallanıp budaklanmıştı.

Eskisi gibi davranmaya, Richmond'a bir şey belli etmemeye çalışmıştı.

Başarabilmiş miydi? Herhalde. Richmond hiç kuşkulanmamıştı. İnsanların sinirlerinin sürekli gerildiği savaş ortamında ruhsal dengesizlikler her zaman normal görülürdü. Yalnızca genç subay Armitage onu bir iki kez kuşkuyla süzmüştü. Gençti; ama zeki, algısı yüksek bir çocuktu.

Kim bilir belki de durumu tahmin bile etmişti... zamanı geldiğinde...

Evet, Richmond'ı bilerek ölüme göndermişti. Onu ancak bir mucize kurtarabilirdi. O mucize de olmamıştı. Richmond'ı ölüme yollamıştı ve bundan dolayı üzgün değildi. Çok kolay olmuştu. Savaşta böyle yanlışlıklar her zaman yapılırdı. Kargaşa, panik! Savaştan sonra belki bazıları, "İhtiyar MacArthur'un sinirleri bozuldu, büyük hatalar yaptı, gereksiz emirler verip en iyi adamlarını harcadı," diyecekti. Hepsi o kadar işte. Başka ne söyleyebilirlerdi ki!

Genç Armitage ise farklıydı. Emri duyunca komutanını tuhaf bakışlarla süzmüştü. Belki de Richmond'ı bile bile ölüme gönderdiğini anlamıştı. Savaş bittikten sonra Armitage konuşmuş olabilir miydi?

Leslie durumu anlamamıştı. Sevgilisi için gözyaşı dökmüş ama MacArthur'a İngiltere'ye döndüğünde en ufak bir şey hissettirmemişti. O da yasak ilişkisini öğrendiğinden karısına hiç söz etmemiş, birlikte yaşamayı sürdürmüşlerdi, ama Leslie artık eskisi gibi yakın değildi ona. Zaten üç dört yıl sonra da zatürreeye yakalanıp ölmüştü kadın.

Bunun üzerinden çok zaman geçmişti. On beş, on altı yıl...

MacArthur ordudan ayrılıp Devon'a yerleşmiş, hayalini kurduğu gibi bir ev satın almıştı. Komşuları iyiydi, burası dünyanın en güzel yerlerinden biriydi. Ava, balığa çıkıyordu. Pazarları aksatmadan kiliseye gidiyordu. (Ama Davut'un Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye göndermesinin anlatıldığı vaazlara gitmiyor, çünkü kendini kötü hissediyordu.)

Çevresindeki herkes ona dostça davranıyordu. Bir süre böyle devam etti. Sonraları, arkasından konuşuyorlarmış gibi bir hisse kapılmış, huzursuz olmuştu. Bir şekilde ona bakışları değişmişti, sanki kasabadaki insanların... Bir şey duymuş gibiydiler... giderek yayılan bir söylenti...

Armitage. Belki de Armitage konuşmuştu.

Sonunda insanlardan kaçar olmuş, kabuğuna çekilmişti. İnsanların aleyhinde konuştuklarını hissetmek hiç de hoş değildi. Hem de bunca zaman sonra! Ne kadar anlamsız bir şeydi bu! Leslie de Arthur Richmond da çoktan ayrılmışlardı bu dünyadan. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yine de çok yalnızdı. Yaşamı bomboştu. Eski asker arkadaşlarını aramaktan çekiniyordu. Armitage konuştuysa her şeyi biliyor olmalılardı.

Ve şimdi... o gece... nereden geldiği belli olmayan gizemli bir ses, bu eski, gizli öyküyü su yüzüne çıkarmıştı.

Durumu iyi idare edebilmiş miydi acaba? Soğukkanlılığını koruyabilmiş miydi? İhanete uğramanın doğal sonucu olan öfke, nefret

gibi duyguların dışında tedirginlik, suçluluk gibi şeyler de hissetmiş miydi? Bunu tam olarak kestirmek çok zordu.

Hiç kuşkusuz hiç kimse bu suçlamayı ciddiye almış olamazdı. Öteki suçlamalar da en az bunun kadar saçma ve zorlamaydı. Şu sevimli, güzel kız... O ses, onu da küçük bir çocuğu ölüme göndermekle suçlamıştı. Saçma! Delinin biri saçma sapan suçlamalarda bulunuyordu.

Emily Brent... Aynı alayda çarpıştığı Tom Brent'in yeğeni. Ses *onu da* cinayetle suçlamıştı. Herkes kadının ne denli dindar olduğunu ilk bakışta anlayabilirdi.

Bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Deli saçması!

Buraya geldiklerinden beri... Ne zaman gelmişlerdi? Öğleden sonra! Lanet olsun, zaman ne kadar yavaş ilerlemişti.

Acaba ne zaman buradan ayrılacağız, diye düşündü.

Yarın tabii. Tekne gelince.

İlginç ama adadan ayrılmak istemiyordu... Kıyıya, küçük evine, bütün o sıkıntıların arasına dönmek zor geliyordu ona. Açık pencereden kayalara çarpan dalgaların sesini duyuyordu, şu anda akşamüstünden daha gürültülüydü deniz. Rüzgâr çıkmıştı ve giderek de şiddetleniyordu.

Huzurlu bir ses. Huzurlu bir yer, diye düşündü. *Adanın en iyi yanı, bir kez geldin mi, daha ileri gidemiyorsun... Bu her şeyin sonu demek...*

Birden adadan asla ayrılmak istemediğini anladı.

VI

Vera Claythorne yatağında yatıyordu, uyanıktı, gözlerini tavana dikmişti.

Hemen yanı başındaki ışık açıktı çünkü karanlıktan korkuyordu.

Hugo... Hugo... Neden seni bu gece kendime bu kadar yakın hissediyorum?... Sanki yanımdasın... diye düşündü.

"Acaba nerede? Bilmiyorum. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim. Çekip gitti birden... yaşamımdan çıkıp gitti."

Hugo'yu düşünmemeye çalışması boştu. Öyle yakındı ki ona. Onu *düşünmeden* duramıyordu...

Cornwall...

Kara kayalar, yumuşak, sarı kumlar. Bayan Hamilton şişman, uysal, güler yüzlü bir kadın. Her zaman huysuz, elini çekiştiren Cyril...

"Kayalıklara kadar açılmak istiyorum, Bayan Claythorne. Neden kayalıklara doğru yüzmeyeyim ki?"

Nereye baksa Hugo'nun kendisine dikilmiş bakışlarıyla karşılaşıyordu. Cyril yattıktan sonra, akşamları...

"Bayan Claythorne, biraz dolaşmaya ne dersiniz?"

"Olabilir."

Sahile kadar yavaş yavaş yürümek. Ay ışığı... Atlantik'ten esen yumuşak rüzgâr. Sonra Hugo'nun onu saran kolları.

"*Seni seviyorum. Seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Vera*?"

Evet, biliyordu.

Belki de bildiğini sanıyordu.

"Senden benimle evlenmeni isteyemem. Bir kuruşum bile yok. Yaşamak için tek yapabileceğim beklemek. Biliyor musun, çok tuhaf ama bir defasında yalnızca üç ay için zengin bir adam olacağımı sandım. Cyril, Maurice öldükten üç ay sonra doğdu. Eğer kız olsaydı..."

Doğan çocuk kız olsaydı her şey Hugo'nun olacaktı. Adam düş kırıklığına uğradığını saklamıyordu.

"Bütün yaşamımı bu hayal üzerine kurmadım tabii, ama bunun, benim için ağır bir darbe olduğunu kabul etmeliyim. Neyse, şans işte! Talih bana gülmedi, ama Cyril iyi bir çocuk. Onu çok seviyorum."

Gerçekten de seviyordu onu. Her zaman küçük yeğeniyle oynamaya, onu eğlendirmeye hazırdı. Hugo'nun doğasında kin yoktu...

Cyril sağlıklı bir çocuk değildi. Zayıftı, çelimsizdi, direnme gücü yoktu. Belki de çok yaşamazdı...

Ve birgün...

"Bayan Claythorne, kayalıklara kadar neden yüzmeyeyim ki?"

Hep aynı sinir bozucu, bitip tükenmeyen sızlanma.

"Çok uzak Cyril."

"Ama Bayan Claythorne..."

Vera ayağa kalktı. Tuvalet masasının yanına gidip üç aspirin yuttu. *Keşke doğru dürüst bir uyku ilacı alsaydım,* diye düşündü.

Sonra, "Eğer kendimi öldürmek isteseydim bir kutu Veronal yutardım," diye mırıldandı. "Ya da onun gibi bir şey, siyanürü tercih etmem sanırım!"

Anthony Marston'ın morarmış yüzünü anımsayınca ürperdi.

Şöminenin yanından geçerken çerçeve içindeki tekerlemeye ilişti gözü.

On Küçük Zenci yemeğe gitti,
Birinin lokması boğazında tıkandı. Kaldı dokuz.

Ne korkunç, diye düşündü. *Aynen bu gece olduğu gibi.*

Anthony Marston neden ölmek istemişti?

Vera ölmek istemiyordu.

Ölmeyi istemeyi düşünemiyordu bile?

Ölüm başkaları içindi...

6. Bölüm

I

Doktor Armstrong düş görüyordu...

Ameliyathane çok sıcaktı...

Sıcaklığı çok yükseğe ayarlamış olmalılardı. Ter damlaları yüzünden aşağı akıyordu. Elleri yapış yapıştı. Aletleri tutmakta zorlanıyordu...

Ne keskin bir bıçaktı bu...

Bununla birini öldürmek çok kolaydı. Zaten *öldürüyordu* da...

Kadının vücudu sanki değişmişti. Şişman, hantal bir vücutken şimdi sıska ve çelimsizdi. Yüzü ise kapalıydı.

Öldüreceği kadın kimdi?

Anımsamıyordu. Ama *bilmeliydi*! Hemşireye sorsa mıydı?

Hemşire dikkatle ona bakıyordu. Hayır, ona soramazdı. Zaten kuşkulanmıştı.

İyi de ameliyat masasında yatan kimdi?

Hastanın yüzünü böyle kapatmamalılardı...

Yüzünü bir görebilseydi...

Ah, işte bu çok iyiydi. Genç asistanlardan biri hastanın yüzünü açıyordu.

Emily Brent tabii! Öldürmesi gereken Emily Brent'ti. Ne hain gözleri vardı! Dudakları kıpırdıyordu. Ne diyordu?

"*Yaşamın her anında ölüm yanı başımızdadır...*"

Şimdi de gülüyordu. Hayır, hemşire, yüzünü örtmeyin. Görmeliyim. Anestezi yapmalıyım. Eter nerede? Gelirken getirmiş olmalıyım. Eteri nereye koydunuz hemşire? Evet, evet o da aynı işi yapar.

Hastanın yüzünü açın hemşire.

Tabii! En başından beri biliyordum! Bu *Anthony Marston*! Yüzü morarmış ve kasılmış. Ama ölmemiş, gülüyor. Gülüyor diyorum size! Ameliyat masasını sallıyor.

Dur, dur, sakin olun. Hemşire, hastayı tutun, sakinleştirin onu.

Doktor Armstrong korkuyla yerinden sıçradı. Yarı uyanıktı. Sabah olmuştu. Odaya güneş ışığı dolmuştu.

Biri üstüne eğilmiş, onu sarsıyordu. Bu Rogers'tı. Yüzü bembeyazdı.

Rogers, "Doktor," diyordu. "Doktor!"

Doktor Armstrong doğrulup yatağında oturdu. Sert bir sesle, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Karım, doktor. *Onu uyandıramıyorum*. Tanrım! Onu uyandıramıyorum. Bu hiç normal değil."

Doktor Armstrong hemen yerinden fırladı, hızla ropdöşambrını giyip Rogers'ı izledi.

Kadının yattığı yatağa eğildi. Soğumaya başlamış elini tuttu, göz kapağını araladı. Kısa bir süre sonra doğruldu ve yataktan uzaklaştı.

"Şey... şey mi?..." diye fısıldayan Rogers diliyle dudaklarını ıslattı.

Armstrong başıyla onayladı.

"Evet, ölmüş."

Düşünceli bakışlarla karşısında duran adamı süzdü. Sonra gözleri yatağın yanında duran masaya, lavaboya ve yataktaki kadına kaydı.

Rogers, "Şey... yani... kalp krizi mi?" diye sordu.

Doktor Armstrong yanıt vermeden önce bir an durdu. Sonra, "Sağlıklı biri miydi? Herhangi bir sağlık sorunu var mıydı?" diye sordu.

Rogers, "Bazen romatizmalarından yakınırdı," dedi.

"Son zamanlarda hiç doktora gitti mi?"

"Doktor mu?" Rogers şaşırmıştı. "Biz yıllardır doktor yüzü görmedik, ne karım ne de ben."

"Peki, onun kalbinden rahatsız olabileceğini düşünmen için bir neden var mı?"

"Hayır, doktor. Hiç böyle bir şikâyeti olmadı."

"Dün gece iyi uyudu mu?"

Rogers bu soru karşısında bocaladı, gözlerini kaçırdı. Ellerini birleştirip parmaklarını çıtırdatmaya başladı.

"Pek iyi uyuyamadı," diye mırıldandı.

Doktor sert bir sesle, "Peki uyku ilacı aldı mı?" diye sordu.

Rogers şaşkın bakışlarla onu süzdü.

"Uyku ilacı mı? Uyumak için mi? Hayır efendim. Almadığından eminim."

Armstrong lavaboya gitti. Lavabonun üstündeki cam rafın üstünde bir sürü şişe duruyordu. Saç losyonu, lavanta kolonyası, müshil, el kremi, gliserin, diş macunu, ağız suyu ve birkaç ağrı kesici tablet.

Rogers tuvalet masasının çekmecelerini açarak doktora yardım etti. Daha sonra dolaptaki çekmecelere de baktılar. Hiçbir yerde uyku ilacı yoktu.

Rogers, "Dün gece ilaç içmedi efendim," dedi. "Sizin verdiğiniz dışında..."

II

Saat dokuzda herkes kalkmış, giyinmiş, kahvaltıya çağrılmayı bekliyordu.

General MacArthur'la yargıç terasta dolaşıyor, politik durumlarla ilgili görüşlerini paylaşıyorlardı.

Vera Claythorne'la Philip Lombard malikânenin arkasında yükselen tepeye, adanın en yüksek noktasına çıkmışlardı. Orada William Blore'la karşılaştılar. Blore karşı kıyıya bakıyordu.

"Tekneye bakıyorum, ama görünürde yok," dedi.

Vera gülümseyerek, "Devon yavaş bir şehir," dedi. "Burada her şey geç oluyor."

Philip Lombard uzaklara, engin denize baktı. Birden, "Hava konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Gökyüzüne bakan Blore, "Güzel olacağa benziyor," dedi.

Lombard ıslık çalacakmış gibi dudaklarını büzdü.

"Bana sorarsanız gün bitmeden fırtına kopacak," dedi.

"Fırtına mı?" diye sordu Blore.

Aşağıdan gongun sesi duyuldu.

"Kahvaltı gongu," dedi Lombard. "Aşağı insek iyi olacak. Bir şeyler atıştırmak istiyorum."

Dik tepeden inerlerken Blore kısık, düşünceli bir sesle Lombard'a, "Biliyor musun, beni çok rahatsız eden bir şey var..." dedi. "O genç adamın kendini öldürmesini bir türlü içime sindiremedim. Neden intihar etsin ki? Bütün gece bunu düşündüm durdum."

Vera önden gidiyordu. Lombard belli etmeden adımlarını yavaşlattı, geride kaldı. "Peki, başka ne olabilir? Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bence öldürülmüş olabilir ama bunun için de bir sebep olmalı. Neden... neden intihar etsin ki? Sanırım hali vakti de yerindeydi."

Emily Brent oturma odasının terasa açılan penceresinden dışarı çıkarak onları karşıladı.

Sert bir tavırla, "Tekne geliyor mu?" diye sordu.

Vera, "Henüz değil," dedi.

Kahvaltı için yemek odasına girdiler. Masada bolca yumurta, jambon, çay ve de kahve vardı.

Rogers içeri girmeleri için kapıyı açtı, sonra dışarı çıkıp arkadan kapadı.

Emily Brent, "Bu adam hasta galiba, bu sabah hiç iyi görünmüyor," dedi.

Pencerenin yanında duran Doktor Armstrong genzini temizledi.

"Bu sabah kahvaltıdaki eksiklerin kusuruna bakmayın. Rogers tek başına hazırlamak için elinden geleni yapmış. Bayan Rogers, şey... bu sabah çalışabilecek durumda değil de."

Emily Brent sert bir sesle, "Kadının nesi var?" diye sordu.

Doktor Armstrong kısaca, "Önce kahvaltı edelim de," dedi. "Yumurtalar soğuyacak. Sonra sizinle konuşacağım bazı şeyler var."

İmayı anlamışlardı. Tabaklar dolduruldu, çaylar, kahveler alındı. Kahvaltı etmeye başladılar.

Sanki sözleşmiş gibi kimse adadan söz açmıyordu. Bunun yerine günlük, sıradan haberlerden söz ediyorlardı, dış dünyadan haberler, spor dünyasında olanlar, Loch Ness Gölü canavarının son kez ortaya çıkışına ilişkin söylentiler...

Tabaklar boşaldıktan sonra Doktor Armstrong sandalyesini geriye itti, önemli bir şey söyleyeceğini belirtircesine birkaç kez genzini temizledi ve konuşmaya başladı.

"Size bu üzücü haberi vermeden önce özellikle kahvaltınızı bitirmenizi bekledim," dedi. "Bayan Rogers uyurken ölmüş."

Şaşkınlık ve korku dolu feryatlar yükseldi.

"Çok korkunç," diye haykırdı Vera. "Bu adaya geldiğimizden beri iki kişi öldü."

Yargıç Wargrave gözlerini kısarak her zamanki kararlı, duru sesiyle konuştu.

"Hımm, ilginç... ölüm nedeni neymiş?"

Armstrong omuzlarını silkti. "Kesin bir şey söyleyemem."

"Otopsi mi gerekiyor?"

"Ben böyle bir durumda ölüm belgesi vermem. Kadının sağlık durumu hakkında hiçbir bilgim yok."

Vera, "Sinirli, gergin bir kadındı," dedi. "Dün gece ağır bir şok yaşadı, herhalde çok korktu. Kalp krizi geçirmiş olabilir, değil mi?"

Doktor Armstrong buz gibi bir sesle, "Kalbinin atmadığı kesin," dedi. "Asıl sorun buna neyin neden olduğu?"

Emily Brent'in ağzından tek bir sözcük çıktı. Dinleyenlerin içine işleyen bir sözcük: "Vicdanı."

Armstrong ona doğru döndü. "Tam olarak ne demek istediniz Bayan Brent?"

Emily Brent gergin bir tavırla, "Hepiniz duydunuz. Kocasıyla birlikte bilerek ve isteyerek eski ev sahipleri olan yaşlı bir hanımı öldürmekle suçlandılar."

"Ve siz bunun..."

Emily Brent, "Doğru olduğunu düşünüyorum," dedi. "Dün gece hepiniz gördünüz. Tam anlamıyla yıkıldı, kendini kaybetti, bayıldı. Yaptığı kötülüğün açıkça ortaya dökülmesinin şokuna dayanamadı. Yani bir anlamda korkudan öldü."

Doktor Armstrong kuşkuyla başını salladı.

"Bu geçerli bir varsayım olabilir," dedi. "Yine de sağlığı hakkında geçerli bilgilere sahip olmadığımız sürece kesin bir şey söylememiz olanaksız. Eğer kalbi zayıfsa..."

Emily Brent hemen, "İsterseniz buna kader de diyebilirsiniz," dedi.

Herkes şoktaydı.

Bay Blore, "Biraz ileri gitmiyor musunuz Bayan Brent?" diye sordu. Kadının tavrından rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Emily Brent hınçtan pırıl pırıl parlayan gözlerle onları süzdü. Çenesini kaldırıp, boynunu ileri uzatarak, "Siz günahkârların eninde sonunda Tanrı'nın gazabına uğrayacağına inanmıyor olabilirsiniz," dedi. "Ben inanıyorum!"

Yargıç çenesini sıvazladı. Alaycı bir sesle mırıldandı.

"Saygıdeğer hanımefendi, yargıdaki deneyimim bana Tanrı'nın, inanç, suç ve ceza gibi konuları biz ölümlülere bıraktığını öğretti. Bunlar da uzun süren, zor süreçler. Kestirme yolu da yok."

Emily Brent omuzlarını silkti.

Blore sert bir ifadeyle, "Dün gece odasına çıktıktan sonra ne yiyip ne içmiş?" diye sordu.

Armstrong, "Hiçbir şey," dedi.

"Hiç mi? Bir fincan çay? Bir bardak su? Bahse girerim çay içmiştir. Bu tür kadınlar her zaman içerler."

"Rogers kesinlikle hiçbir şey yiyip içmediğini söyledi."

"Ah," dedi Blore, "O *öyle* söyleyecek tabii."

Sesindeki gizli anlam o kadar belirgindi ki doktor onu sert bakışlarla süzdü.

Philip Lombard, "Demek sizce öyle," dedi.

Blore hışımla, "Neden olmasın ki?" dedi. "Dün geceki suçlamayı hepimiz duyduk. Tamamıyla uydurma olabilir, ama olmayabilir de. Bir an bunun doğru olduğunu düşünelim. Rogers'la karısının o yaşlı kadını öldürdüklerini varsayalım. Şimdiye dek kendilerini güvende hissediyor, yaşamlarını keyifle sürdürüyorlardı."

Vera onun sözünü kesti. Kısık bir sesle, "Hayır," dedi. "Bayan Rogers'ın kendini güvende hissettiğini hiç sanmıyorum."

Blore sözünün kesilmesine kızmış gibiydi.

"Kadın işte!" diyordu bakışlarıyla küçümseyerek.

Konuşmaya devam etti.

"Olabilir, ama gerçek anlamda bir tehlikenin söz konusu olmadığını düşünüyorlardı. Sonra dün gece meçhul bir ses... delinin biri baklayı ağzından çıkardı. Bunun sonunda ne oldu? Kadın yıkıldı, kendini kaybetti. Bayan Rogers kendine gelirken kocasının onun üstüne nasıl eğildiği dikkatinizi çekmedi mi? Karısına duyduğu sevgiden miydi bu? Kesinlikle hayır! Adam korkudan deliye dönmüştü. Kadının ne söyleyeceğinden ölesiye çekiniyordu.

Olaylar bence aynen şöyle gelişti: Bir cinayet işlemiş ve paçayı kurtarmışlardı. Peki, ama ya gerçek ortaya çıkarsa, sorguya alınırlarsa ne olacaktı? Kadın yüzde yüz olasılıkla gerçeği söyleyecekti. Suçlamalara direnecek, bunu yüzsüzlüğe vurabilecek güçte biri değildi. Bu da kocası için büyük bir tehlikeydi. Roger kendinden emindi. *Ona* kalsa pişkinlikle bu yalanı sürdürürdü, ama artık *karısına* güvenemezdi. Kadın soğukkanlılığını kaybederse her şeyi ortaya döker, onun da yaşamı tehlikeye girerdi. Böylece çay fincanına gizlice bir şeyler attı ve kendisi için artık bir tehlike olan karısının ağzının sonsuza dek kapanacağından emin oldu."

Armstrong ağır ağır, "Yatağın yanında boş fincan filan yoktu," dedi. "Baktım."

Blore burun kıvırdı.

"Tabii olmaz! Kadın çayı içtikten sonra adamın yaptığı ilk iş fincanı da tabağını da alıp dikkatle yıkamak olmuştur."

Bir sessizlik oldu. Ardından General MacArthur kuşkuyla mırıldandı.

"Olabilir ama... ben bir erkeğin karısına böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyorum."

Blore bir kahkaha attı.

"İnsanın kellesi tehlikedeyse, ucunda idam varsa duygusallığı bir kenara bırakır."

Bir sessizlik oldu. Kimsenin konuşmasına zaman kalmadan kapı açıldı, Rogers içeri girdi.

Herkesi teker teker süzdü.

"Bir emriniz var mıydı?"

Yargıç Wargrave sandalyesinde kıpırdandı ve, "Tekne kaçta gelir?" diye sordu.

"Sabah yediyle sekiz arasında efendim. Bazen sekizi biraz geçer. Bu sabah Fred Narracott'a ne oldu hiç bilemiyorum. Hastalansa bile kardeşini yollardı."

Philip Lombard, "Saat kaç?" diye sordu.

"Ona on var efendim."

Lombard kaşlarını çattı. Ağır ağır başını salladı.

Rogers bir iki dakika bekledi.

General MacArthur birden dayanamayarak patladı.

"Karının ölümüne çok üzüldük Rogers. Doktor şimdi söyledi."

Rogers başını eğdi.

"Evet efendim. Teşekkür ederim," dedi ve boş salam tabağını alıp çıktı.

Yine derin bir sessizlik odaya hâkim oldu.

III

Terasa çıktılar. Philip Lombard, "Şu tekne..." dedi.

Blore ona baktı, başını salladı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum Bay Lombard. Ben de kendime aynı soruyu sordum. Tekne yaklaşık iki saat önce burada olmalıydı. Neden gelmedi?"

Lombard, "Yanıtını buldunuz mu?" diye sordu.

"*Bu bir rastlantı değil,* tek söyleyebileceğim bu. Bütünün bir parçası, bu işin küçük ayrıntılarından biri. Her şey birbiriyle bağlantılı."

"Yani sizce gelmeyecek mi?"

Arkalarında bir ses duydular; sabırsız, beklenti içinde bir ses.

Blore dönüp konuşanı ilgiyle süzdü.

"Siz de aynı şeyi mi düşünüyorsunuz general?"

General MacArthur sert bir şekilde, "Tabii ki gelmeyecek," dedi. "Adadan kurtulmak için tekneye ihtiyacımız var. İşin can alıcı noktası da bu zaten. *Adadan kurtulamayacağız...* Hiçbirimiz buradan çıkamayacağız... Bu son, anlamıyor musunuz? Her şeyin sonu..."

Durakladı, sonra kısık, tuhaf bir sesle ekledi.

"Huzur bu işte... gerçek huzur. Sona ulaşmak... sürdürmek zorunda olmamak... Evet, gerçek huzur..."

Birden döndü ve uzaklaştı. Teras boyunca yürüdü, sonra dik yamaçtan sahile indi, gelişigüzel sıralanmış kayaların denize uzandığı adanın uzak ucuna...

Yarı uykuda gibi yalpalayarak yürüyordu.

"İşte aklını yitiren biri daha!" dedi Blore. "Hepimizin sonu böyle olacak gibi geliyor bana... Herkes aynı yolun yolcusu..."

Philip Lombard, "Sizin aklınızı yitireceğinizi *hiç* sanmıyorum Blore," dedi.

Emekli polis güldü.

"Ben öyle kolay kolay aklımı oynatmam." Bir an durakladı ve kararlı bir sesle ekledi. "Sizin delireceğinizi sanmıyorum Bay Lombard."

Philip Lombard, "Şimdilik kesinlikle akıl sağlığım yerinde," dedi. "Teşekkür ederim."

IV

Doktor Armstrong terasa çıktı. Kararsızlık içinde olduğu yerde durdu. Sol tarafında Blore'la Lombard vardı. Sağında ise başı önünde, terasta bir aşağı bir yukarı gidip gelen Yargıç Wargrave.

Armstrong kısa bir duraksamanın ardından Wargrave'e döndü. Tam o sırada da Rogers telaşla yanlarına geldi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim efendim? Lütfen!" dedi.

Armstrong arkasına dönünce gördüğü manzara karşısında hayrete düşmüştü.

Rogers'ın yüzü sapsarı olmuştu. Sinirden gözü, dudağı seğiriyor, elleri titriyordu.

Bu, adamın bir iki dakika önceki kontrollü duruşundan öylesine farklı bir görüntüydü ki Armstrong iyice şaşırdı. Rogers kendini kaybetmiş gibiydi.

"Lütfen efendim, size bir şey söylemek istiyorum. İçeride lütfen."

Doktor uşağın ardından içeri girdi, "Neler oluyor?" diye sordu. "Kendini toparla."

"Buraya gelin efendim, bu odaya."

Yemek odasının kapısını açtı. Doktor içeri geçti. Rogers da onu izledi ve kapıyı kapadı.

"Evet," dedi Armstrong, "Söyle artık , neler oluyor?"

Rogers durmadan yutkunuyordu. Birden haykırdı.

"Hiç anlamıyorum efendim. Tuhaf şeyler oluyor, ama anlayamıyorum."

Armstrong sert bir sesle, "Bir şeyler mi?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Benim delirdiğimi düşüneceksiniz efendim. Bunun bir önemi olmadığını söyleyeceksiniz ama olanların bir açıklanması olmalı!"

"Ne söyleyeceksen söyle artık. Bilmece gibi konuşmayı bırak!"

Rogers yeniden yutkundu.

"O küçük biblolar efendim! Hani masanın ortasında duran porselen figürler. On taneydiler. Yemin ederim, on taneydiler."

Armstrong başını salladı.

"Evet, on. Dün akşam yemekten sonra saydım."

Rogers yaklaştı.

"İşte sorun da tam olarak bu efendim. Dün akşam, masayı topladığım sırada dokuz taneydiler. Dikkatimi çekti, ama yalnızca tuhaf olduğunu düşündüm. Hepsi bu kadar. Sonra bu sabah kahvaltıyı hazırlarken dikkatimi çekmedi. Üzgündüm, kafam dağınıktı...

"Ama, şimdi efendim temizlik için girince... Bana inanmıyorsanız kendiniz bakın. *Sekiz tane kalmış.* Bu bir anlam ifade ediyor olamaz, değil mi? *Sekiz...*"

7. Bölüm

I

Kahvaltıdan sonra Emily Brent, Vera Claythorne'a yeniden tepeye çıkıp teknenin gelip gelmediğine bakmayı önerdi. Vera da bu öneriyi memnuniyetle kabul etti.

Rüzgâr vardı. Denizin üstünde küçük beyaz köpükler belirmişti. Görünürde ne balıkçı kayıkları ne de tekne vardı.

Sticklehaven köyü de görünmüyordu, görünen yalnızca köyün arkasında yükselen tepeydi, küçük körfezi gizleyen sarp kayalık tepe.

Emily Brent, "Bizi dün buraya getiren adam," dedi. "Güvenilir birine benziyordu. Bu sabah bu kadar geç kalması çok tuhaf."

Vera yanıt vermedi. Giderek artan panik ve endişeyle baş etmeye çalışıyordu.

Kızgınlıkla kendi kendine, "Soğukkanlı olmalısın," diyordu. "Sen böyle değildin. Sinirlerin çok sağlam ve güçlüsün."

Bir, iki dakika sonra kendini tutamayarak, "Artık gelsin," dedi. "Ben... ben buradan gitmek istiyorum."

Emily Brent soğuk bir sesle, "Hepimiz istiyoruz," dedi. "Bunda hiç kuşum yok."

"Her şey o kadar olağandışı ki..." dedi Vera. "Olanların hiç... hiçbir açıklaması yok."

Yanındaki yaşlı kadın hışımla, "Doğrusu bu kadar kolay oyuna geldiğim için kendi kendime çok kızıyorum," dedi. "Şimdi düşünü-

yorum da, baştan sona çok saçma bir mektuptu aldığım. Her nedense kuşkulanmadım... hiç kuşkulanmadım."

Vera mırıldandı. "Ben de."

"İnsan bazen her şeyi düşünmeden kabul ediyor," dedi Emily Brent.

Vera derin bir soluk aldı. "Gerçekten kahvaltıda söylediğiniz gibi mi düşünüyorsunuz?"

"Daha açık olur musunuz yavrum. Kastettiğiniz tam olarak ne?"

Vera kısık bir sesle, "Gerçekten Rogers'la karısının o ihtiyar kadını öldürdüklerine inanıyor musunuz?" diye sordu.

Emily Brent düşünceli düşünceli denize baktı.

"Ben... ben bundan eminim," dedi. "Peki, ya siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Her şey bu düşüncemi destekliyor," dedi Emily Brent. "Kadının bayılması. Adamın kahve tepsisini elinden düşürmesi. Anımsıyorsunuz değil mi? Sonra anlattıkları öykü hiç gerçek gibi değildi. Ah, evet, korkarım kadını öldüren gerçekten de onlar."

"Bayan Rogers sanki kendi gölgesinden korkuyordu! Yaşamım boyu hiç bu kadar korkak birini görmedim... Sanki korku yakasına yapışmıştı..."

Bayan Brent mırıldandı.

"Çocukken odamda çerçeve içinde asılı bir söz vardı. *'Günahlarından kaçamazsın, emin ol bulur seni.'* Çok doğru bir söz. *'Günahlarından kaçamazsın, emin ol bulur seni.'*"

Vera ayağa kalktı. "Ama Bayan Brent," dedi. "Bu durumda..."

"Evet yavrum?"

"Diğerleri? Ya diğerleri?"

"Seni kesinlikle anlamıyorum."

"Diğer suçlamalar... onlar... *onlar* doğru değildi, değil mi? Eğer Rogers için söylenen doğruysa..." Sustu, zihnini dolduran karmakarışık düşünceleri toparlamakta zorlanıyordu.

Emily Brent'in çatık kaşları düzeldi.

"Ah, şimdi anlıyorum ne demek istediğinizi. Evet, bir de yirmi kişiyi ölüme terk edip gittiğini kabul eden Bay Lombard var."

"İyi de onlar zenci..." dedi Vera.

Emily Brent azarlarcasına, "Siyah ya da beyaz, hepsi bizim kardeşimiz," dedi.

Vera düşünüyordu. *Siyah kardeşlerimiz... siyah kardeşlerimiz... İçimden gülmek geliyor. Tanrım, deliriyor muyum yoksa? Ne oluyor bana?...*

Emily Brent düşünceli düşünceli ekledi.

"Tabii suçlamaların bazıları saçma ve uydurmaydı. Örneğin yargıç hakkındaki... bir insanı yasalar çerçevesinde görevini yaptığı için suçlamak... Eskiden Scotland Yard'da çalışan adam için de durum aynı... Tabii bir de benim durumum var."

Kısa bir süre durakladı, sonra ekledi.

"İçinde bulunduğumuz koşullarda doğal olarak dün gece bir şey söyleyemedim. Bu erkeklerin önünde konuşulacak bir konu değildi."

"Öyle mi?"

Vera büyük bir ilgiyle dinliyordu. Bayan Brent sakin sakin anlatmaya başladı.

"Beatrice Taylor yanımda çalışıyordu. Aslında *iyi biri olmadığını* sonradan anladım. Çok yanılmışım. Terbiyeli, düzgün, temiz, çalışkan bir kızdı. Ondan çok hoşnuttum. Tabii bütün bunlar sahteymiş! Ahlaksız, hafifmeşrebin tekiymiş. İğrenç! Bunu ancak başına *kaza* dedikleri o şey geldikten sonra anlayabildim." Durakladı, yüzünde bir tiksinti belirdi. "Bunun benim için ne kadar büyük bir

şok olduğunu anlatamam. Annesiyle babası namuslu insanlardı, onu çok iyi yetiştirmişlerdi. Memnuniyetle belirtmem gerekir ki onlar da onun bu yaptığını affetmediler," diye ekledi.

Vera şaşkınlıkla Bayan Brent'i süzüyordu.

Merakla, "Peki, ne oldu?" diye sordu.

"Bunu öğrendikten sonra onu bir saat bile evimde tutamazdım. Kimse bu ahlaksızlığı görmezden gelmemi bekleyemez benden."

"Ona ne oldu?" diye sordu Vera kısık sesle.

"Ahlaksız yaratık, vicdanındaki bu büyük günah yetmezmiş gibi daha büyük bir günah daha işledi. Kendini öldürdü."

Vera dehşetle fısıldadı. "İntihar mı etti?"

"Evet, kendini ırmağa attı."

Vera ürperdi. Bayan Brent'in sakin, soğuk, ince yüzüne baktı bir süre. Sonra, "Bunu yaptığını öğrendiğiniz zaman ne hissettiniz?" diye sordu. "Üzülmediniz mi? Kendinizi suçlamadınız mı?"

Emily Brent dikeldi. "Ben mi? Kendimi suçlayacağım bir şey yoktu ki?"

"İyi de, ya sizin katı davranışınız onu, bunu yapmaya sürüklediyse?"

Emily Brent kendinden emin bir tavırla, "Kendi günahıydı onu intihara sürükleyen. Dürüst, namuslu bir genç kıza yaraşır şekilde hareket etseydi hiçbir şey olmayacaktı."

Vera'ya döndü. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık, en ufak bir tedirginlik yoktu. Bakışları katı ve özgüvenliydi. Emily Brent, Zenci Adası'nın tepesinde kendi namus zırhı içinde dimdik oturuyordu.

Bu ufak tefek, yaşlı kadın artık sıradan gelmiyordu Vera'ya. Birden korkunç görünmeye başlamıştı!

II

Doktor Armstrong yemek odasından çıktı ve yeniden terasa döndü.

Yargıç bir sandalyeye oturmuş, sakin sakin denizi seyrediyordu.

Lombard'la Blore sol tarafta sigara içiyor, ancak konuşmuyorlardı.

Doktor bir an duraksadı. Gözü Bay Wargrave'e takıldı. Biriyle konuşmak, akıl danışmak istiyordu. Yargıcın mantıklı, zeki bir insan olduğunun bilincindeydi. Yine de karar vermekte zorlanıyordu. Yargıç Wargrave sağduyulu, zeki bir insan olabilirdi, ama sonuçta yaşlıydı. Oysa Armstrong'un bu hassas noktada genç bir eylem adamına ihtiyacı vardı. Kararını verdi. "Lombard, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Philip arkasına dönüp, "Tabii," dedi.

İki adam denize doğru inen yamaçta ilerlemeye başladılar. Seslerinin duyulamayacağı bir noktaya ulaştıklarında Armstrong, "Size bir şey danışmak istiyorum," dedi.

Lombard kaşlarını kaldırdı.

"İyi de dostum," dedi. "Benim tıp konusunda herhangi bir bilgim yok."

"Hayır, hayır, genel durumla ilgili görüşünüzü almak istiyorum."

"O zaman iş değişir tabii."

Armstrong, "Doğruyu söyleyin," dedi. "Gelişen olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Lombard biraz düşündü. "Fazlasıyla yoruma açık, öyle değil mi?" dedi.

"Peki, ölen kadın hakkında ne düşünüyorsunuz? Blore'un varsayımını onaylıyor musunuz?"

Philip sigarasının dumanını havaya üfledi ve, "Olabilir, oldukça akılcı bir varsayım," dedi.

"Kesinlikle," karşılığını verdi doktor, rahatlamıştı. Philip Lombard aptal değildi.

Lombard sözlerine devam etti.

"Tabii, Bay ve Bayan Rogers'ın vaktiyle bu cinayeti işleyip paçayı kurtardıklarını kabul etmek şartıyla... Aslında bunu kabul etmememiz için bir neden de yok. Sizce bunu nasıl yapmış olabilirler? İhtiyar kadını zehirlediler mi?"

Armstrong ağır ağır konuşuyordu.

"Bu çok daha kolay olmuş olabilir. Bu sabah Rogers'a Bayan Brady'nin hastalığının ne olduğunu sordum. Yanıtı çok aydınlatıcıydı. Tıbbi ayrıntılara girmeden açıklamaya çalışayım. Bazı kalp hastalıklarında ilaç olarak *amil nitrit* kullanılır. Kriz geldiği zaman ampul kırılıp soluk alabilmesi için hastaya verilir. Verilmezse sonuç ölümcül olabilir."

Philip Lombard düşünceli düşünceli, "Demek bu kadar kolay," dedi.

Doktor başını sallayarak onayladı.

"Hem de hiçbir şey yapmaya gerek bile kalmadan. Yalnızca eylemsiz kalmak yeterli. Sonra Rogers gece yarısı doktor çağırmaya koştu, ikisi de hiç kimsenin asla gerçeği anlamayacağından emindiler."

Philip Lombard, "Anlaşılsa bile kanıtlanamazdı ki. Kimse onları suçlayamazdı," dedi.

Sonra birden kaşları çatıldı.

"Tabii... bu birçok şeyi açıklıyor."

Armstrong düşüncelerine dalmıştı. "Pardon?" dedi. "Anlayamadım."

"Demek istediğim... bu Zenci Adası'nı açıklıyor. Bazı suçlar vardır, asla suçu işleyenle bağdaştırılamaz. Örneğin, Rogers'lar. Bir diğer örnek de cinayetine kılıf olarak yasaları kullanan ihtiyar Wargrave."

Armstrong sert bir sesle, "O öyküye inanıyor musunuz?" dedi.

Philip Lombard gülümsedi.

"Ah evet, inanıyorum. Wargrave, Edward Seton'ı kesinlikle ölüme gönderdi. Yüreğine bir hançer saplamaktan hiçbir farkı yoktu ona yaptığının! Bunu, yasaları kullanarak yargıç kürsüsünde, cübbesiyle perukasıyla yaptı. Bu öylesine doğal bir süreçti ki cinayetle bağdaştırılması olanaksızdı. Hatta Seton'ın suçsuz olduğu ortaya çıksa bile hiçbir zaman bundan sorumlu tutulamayacaktı."

Armstrong'un kafasında bir şimşek çaktı birden.

"Hastanede cinayet. Ameliyat masasında cinayet. Basit... çok basit!"

Philip Lombard, "Bu yüzden Zenci Adası, bu yüzden Bay Owen!" dedi.

Armstrong derin bir soluk aldı.

"İşte şimdi asıl can alıcı noktaya geldik. Owen denen adamın bizi burada toplamasındaki gerçek amaç ne?"

Lombard, "Sizce?" diye sordu.

Armstrong birden konuyu değiştirerek, "Bir dakikalığına Bayan Rogers'ın ölümüne dönelim," dedi. "Olası varsayımları gözden geçirelim. Bay Rogers kendisini ele vereceğinden korktuğu için onu öldürdü. Bir diğer olasılık da kadının dehşete kapılıp başına gelecekleri korkusuyla en kolay kurtuluş yolunu seçmiş olması tabii."

"Yani intihar mı?" diye sordu Philip Lombard.

"Sizce olamaz mı?"

"Olabilirdi... evet... *Marston'ın ölümü olmasaydı* kesinlikle olabilirdi. On iki saat içinde iki intihar bana inanılması biraz güç gibi görünüyor! Özellikle de Anthony Marston gibi duygusuz, dünyayı umursamayan, kuş beyinli bir adamın iki çocuğu ezdi diye korkuya kapılıp vicdan azabından kendini öldürmesi. Bunu düşünmek bile bana gülünç geliyor! Diyelim ki intihar etti, peki zehiri nereden bul-

du? Benim bildiğim kadarıyla potasyum siyanür öyle herkesin kolay bulabileceği bir şey değil. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz bilemem."

Armstrong, "Aklı başında olan hiçbir insan cebinde potasyum siyanür taşımaz," dedi. "Olsa olsa eşekarısı yuvalarını dağıtmak için alınmış olabilir."

"Bu durumda da bahçıvan ya da arazi sahibi olmak gerekir, değil mi? Bence bu siyanür konusunun açığa kavuşturulması gerekiyor. Ya Anthony Marston buraya gelmeden kendini öldürmeye karar vermişti, bu yüzden hazırlıklı geldi ya da..."

Armstrong üsteledi. "Ya da?..."

Philip Lombard sırıttı. "Niçin bana söyletmeye çalışıyorsunuz? Siz de biliyorsunuz zaten. *Anthony Marston öldürüldü, tabii...*"

III

Doktor Armstrong derin bir soluk alıp, "Ya Bayan Rogers?" dedi.

Philip Lombard kısık bir sesle, "Bayan Rogers olayı olmasa Anthony'nin intiharına kolayca inanabilirdim. Anthony Marston'ın beklenmedik ölümü olmasa da Rogers'ın karısını ortadan kaldırdığına inanabilirdim. Ancak bizim birbiri ardına gelen bu iki ölümü birden açıklayacak bir varsayıma ihtiyacımız var."

"Belki bunun için size yardımcı olabilirim," dedi Armstrong.

Rogers'ın iki küçük porselen biblonun ortadan kayboluşuyla ilgili kendisine anlattıklarını aktardı.

Lombard, "Evet," dedi. "Dün akşam yemekte On Küçük Zenci biblosu vardı... şimdi sekiz... Öyle mi diyorsunuz?"

Doktor Armstrong tekerlemeyi yineledi.

On Küçük Zenci yemeğe gitti,
Birinin lokması boğazına tıkandı. Kaldı dokuz.

Dokuz Küçük Zenci çok geç yattı,
Sabah biri uyanamadı. Kaldı sekiz.

İki adam birbirlerine baktılar. Philip Lombard sırıttı ve sigarasını attı.

"Rastlantı denemeyecek kadar gerçekle uyumlu! Anthony Marston dün akşam yemekten sonra boğularak öldü. Bayan Rogers da uyudu ve bir daha uyanamadı."

"Yani?" diye sordu Armstrong.

Lombard devam etti.

"Yani başka bir zenci daha olmalı. X! Meçhul zenci! Bay Owen! U. N. Owen! Bir akıl hastası... Meçhul deli!"

"Oh!" Armstrong rahatlayarak bir soluk aldı. "Demek siz de aynı düşüncedesiniz. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasınız, değil mi? Öte yandan Rogers adada bizden ve kendisiyle karısından başka hiç kimse olmadığına yemin ediyor."

"Rogers yanılıyor ya da yalan söylüyor!"

Armstrong başını salladı.

"Yalan söylediğini sanmıyorum. Adam korkuyor. Korkudan neredeyse aklını oynatacak."

Philip Lombard başıyla onayladı.

"Bu sabah tekne de gelmedi. Her şey bütünün bir parçası... Bay Owen'ın planı işliyor. Bay Owen işini bitirinceye kadar Zenci Adası'nın dış dünyayla hiçbir ilişkisi olmayacak."

Armstrong'un benzi sararmıştı.

"Bu adamın çok tehlikeli bir deli olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye sordu yüzbaşına.

Philip Lombard, "Ne var ki Bay Owen bir noktayı göz önünde bulundurmamış," dedi. Sesinde farklı bir tını vardı.

"Neyi?"

"Bu ada çıplak bir kayalıktan başka bir şey değil. Her tarafı karış karış arayalım. Çok geçmeden bu Bay U. N. Owen'ı bulup saklandığı delikten çıkarırız."

Doktor Armstrong, "Bunun çok tehlikeli olabileceğini unutmamalıyız," diye uyardı.

Philip Lombard güldü. "Tehlikeli mi? Hain kurttan kim korkar? Bir karşılaşalım bakalım, kimin tehlikeli olduğunu görürsünüz."

Bir an durakladı, sonra devam etti.

"Bence Blore'dan da yardım almalıyız. Ne de olsa tecrübeli. Kadınlara söylememek daha doğru. Diğerlerine gelince, general çokbilmiş, Wargrave ise yaşlı ve ağırkanlı. Bu işi üçümüz üstlenmeliyiz."

8. Bölüm

I

Blore'u kandırmak hiç de zor olmadı. Onlarla hemfikirdi.

"Şu porselen biblolar hakkında söylediklerinız her şeyi değiştiriyor, bu çok önemli! Tam bir delilik bu! Çılgınlık! Yalnız bir şey var. Kendisini Owen olarak tanıtan bu adamın bu işleri biri aracılığıyla yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ne demek istediğinizi açıklar mısınız?"

"Demek istediğim şu: Dün geceki curcunadan sonra Marston korkuya kapılıp kendini zehirledi. Rogers da korkup karısını öldürdü! U. N. Owen'ın planı doğrultusunda tabii!"

Armstrong başını salladı. Siyanür konusundaki görüşlerini açıkladı. Blore da aynı görüşte olduğunu belirtti.

"Evet, bunu unutmuştum. İnsanın yanında taşıması doğal olan bir şey değil bu. İyi de içkisine kim katmış?"

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Lombard. "Marston o akşam hiç durmadan içti. Ancak son kadehi içtiği zamanla bir öncekini bitirmesi arasında uzunca bir süre vardı. O sırada kadehi bir masanın üstünde duruyordu. Gerçi emin değilim ama sanırım kadeh pencerenin yanındaki küçük masanın üstünde duruyordu, pencere de açıktı. Biri kolaylıkla kadehe siyanür koymuş olabilir."

Bu Blore'a pek inandırıcı gelmemişti. "Hiçbirimiz görmeden mi?" dedi.

Lombard, "O sırada biz başka şeylerle ilgileniyorduk," diye yanıtladı.

Armstrong kısık sesle, "Doğru," dedi. "O sırada hepimiz meçhul ses tarafından saldırıya uğramıştık. Sürekli bir hareket halindeydik. Kendimizi savunuyorduk, sinirliydik, tamamen kendimizle meşguldük. Bence bu arada *bu iş kolayca halledilmiş olabilir...*"

Blore omuzlarını silkti.

"Gerçek şu ki bunun bir şekilde yapılmış olması gerekiyor! Evet beyler, haydi artık başlayalım araştırmamıza. Aranızda tabancası olan var mı? Bu kadar da şanslı olamayız herhalde."

"Bende tabanca var," dedi Lombard cebini yoklayarak.

Blore'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yapay bir kayıtsızlıkla sordu.

"Her zaman yanınızda mı taşırsınız?"

Lombard, "Genellikle," dedi. "Çok tehlikeli ortamlarda bulunduğumu biliyorsunuz."

"Ah..." diyen Blore güldü. "Herhalde şimdiye kadar şu anda bulunduğunuz kadar tehlikeli bir yerde bulunmamışsınızdır! Eğer bu adada bir deli saklanıyorsa büyük olasılıkla yanında küçük çaplı bir cephanelik vardır, bıçaklarla hançerleri hesaba katmazsak tabii."

Armstrong genzini temizledi.

"Bu konuda yanılıyorsunuz Bay Blore," dedi. "Akıl hastası katillerin çoğu uysal, sessiz, sıradan insanlardır."

Blore, "Bizim delinin öyle biri olduğunu sanmıyorum Doktor Armstrong," dedi.

II

Üç adam adada dolaşmaya başladılar.

Adayı araştırmak beklemedikleri kadar kolay oldu. Adanın kuzeybatı kesiminde, kayalar denize dimdik ve çıkıntısız iniyordu.

Adanın geri kalan bölgelerinde ağaç da yoktu, önemli sayılabilecek bir bitki örtüsü de. Pek gizlenecek bir yer görülmüyor olsa da

üç adam dikkatle, titizlikle, belirli bir düzen çerçevesinde her yeri araştırıyorlardı. Adanın en yüksek noktasından deniz kıyısına kadar defalarca gidip gelmiş, mağara ağzı olabilecek en küçük girintileri bile incelemişlerdi. Mağara, dehliz filan yoktu.

Sonunda, General MacArthur'un kıyıda oturup denizi seyrettiği yere ulaştılar. Çok sessiz bir noktaydı burası, tek duyulan kayalara çarpan denizin sesiydi. İhtiyar adam dimdik oturmuş, gözlerini engin denize dikmişti.

Üç adamın yanına yaklaşmasını umursamadı. Bu kayıtsızlık diğerlerini tedirgin etti.

Blore, *bu hiç de normal değil, transa geçmiş gibi bir hali var,* diye düşünüyordu.

Genzini temizledi ve konuşmuş olmak için, "Ne kadar güzel bir yer keşfetmişsiniz bayım," dedi.

General kaşlarını çattı. Omzunun üstünden şöyle bir baktı.

"Çok az zamanım kaldı," dedi. "O kadar az bir zaman ki. Sizden beni rahatsız etmemenizi istemek durumundayım."

Blore yumuşak, candan bir ifadeyle, "Tabii, tabii," dedi. "Sizi rahatsız etmek istemezdik. Adayı şöyle bir dolaşalım dedik. Acaba birinin saklanmış olabileceği bir yer gözünüze çarptı mı?"

General kaşlarını çattı. "Anlamıyorsunuz," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Lütfen gidin artık."

Blore geri çekildi. Diğer iki adamın yanına gidip, "Delirmiş," dedi. "Onunla konuşulmuyor bile."

Lombard merakla, "Ne dedi?" diye sordu.

Blore omuz silkti.

"Zamanı kalmamış, yalnız kalmak istiyormuş; işte buna benzer şeyler söyledi."

Doktor Armstrong kaşlarını çatıp, "Acaba şimdi de..." diye mırıldandı.

III

Adanın araştırılması neredeyse tamamlanmıştı. Üç adam karşı kıyıya bakan tepenin en yüksek noktasında durdular. Görünürde tekne filan yoktu. Rüzgâr çıkmıştı.

Lombard, "Balıkçı kayıkları balığa çıkmamış," dedi. "Fırtına yaklaşıyor. Köyün buradan görülmemesi ne şanssızlık! İşaret verir ya da öyle bir şeyler yapabilirdik."

Blore, "Bu gece ateş yakalım," dedi.

Lombard kaşlarını çatarak, "Kahretsin, bu da düşünülmüştür, buna karşı da önlem almıştır," dedi.

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim? Bunu şaka ya da eğlence sanabilirler. Köylülere adada eğlence düzenlendiği, verilecek işaretlere aldırmamaları gerektiği filan söylenmiştir. Hatta bunun bir bahis konusu olduğu bile söylenmiş olabilir. Bir masal uydurulmuştur işte."

Blore kuşkuyla, "Köydekiler buna inanırlar mı?" diye sordu.

Lombard, "Hem de nasıl," dedi. "Gerçeği söylesen inanmazlar da, buna inanırlar. Meçhul Bay Owen'ın bütün konuklarını sırayla, sessizce öldürmek için adanın karayla ilişkisini kestiği söylense buna inanacaklarını mı sanıyorsun?"

Doktor Armstrong, "Zaman zaman ben bile buna inanamıyorum," dedi. "Ama..."

Philip Lombard uzun dişlerini göstererek sırıttı.

"*Yine de bunlar gerçek.* Bunu söyleyecektiniz, değil mi doktor!"

Blore denize bakıyordu.

"Sanırım buradan yukarı kimse tırmanamaz," dedi.

Armstrong başını salladı.

"Sanmam. Çok dik. Ayrıca nerede saklanabilir ki?"

"Belki de kayada bir oyuk vardır," dedi Blore. "Bir kayığımız olsaydı adanın çevresini dolaşırdık."

"Kayığımız olsaydı," dedi Lombard. "Karşı kıyının yolunu yarılamıştık bile!"

"İşte bu doğru."

Lombard birden, "Bu kayalığın herhangi bir yerinde bir girinti veya oyuk olup olmadığından emin olmalıyız," dedi. "Altımızda, sağ tarafta... Bir ip bulursak beni sarkıtırsınız, hiç değilse durumdan emin oluruz."

Blore, "Haklısınız," dedi. "Her ne kadar saçma görünse de ben gidip ip bulmaya çalışayım."

Hızlı adımlarla malikâneye doğru yürüdü.

Lombard gökyüzüne baktı. Bulutlar toplanmaya başlamışlardı bile. Rüzgârın şiddeti artıyordu. Yan gözle Armstrong'a baktı. "Çok sessizsiniz doktor. Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Armstrong kısık sesle, "İhtiyar MacArthur acaba gerçekten delirdi mi, diye düşünüyordum," dedi.

IV

Vera bütün sabah huzursuzdu. Emily Brent'le yıldızı bir türlü barışmamıştı, ondan uzak durmaya çalışıyordu.

Bayan Brent evin rüzgâr almayan bir köşesine bir sandalye çekmiş, yün örüyordu.

Vera ona her bakışında saçlarına yosunlar takılmış, boğulmuş, soluk bir yüz görüyordu... Bir zamanlar çok güzel olan bir yüzdü bu... belki de çok çekici... Şimdi hiçbir acımanın ve korkunun erişemeyeceği yerde olan bir yüz...

Emily Brent sakin sakin, düzgün bir şekilde yün örmeye devam ediyordu.

Yargıç Wargrave terasta bir şezlonga oturmuş, başı omuzlarına iyice gömülmüştü.

Vera ona bakınca da sanık kürsüsünde oturan bir adam görüyordu; uzun boylu, sarışın, mavi gözlü genç bir adam. Şaşkın, korku dolu yüzüyle ürkek Edward Seton... Bir an yargıcın kırışmış elleriyle cübbesini tuttuğunu, idam hükmünü okumaya başladığını hayal etti...

Vera daha sonra deniz kıyısına doğru yürüdü. Adanın en ucuna, ihtiyar bir adamın ufka dalıp gittiği yere geldi.

O yaklaşırken General MacArthur kıpırdadı. Başını çevirdi, gözlerinde merak ve kaygı vardı, sanki gözleriyle genç kadına neden geldin diye soruyordu. Vera ürperdi. General bir iki dakika kadar Vera'yı süzdü.

Vera, *çok tuhaf. Sanki biliyormuş gibi...* diye düşündü.

MacArthur "Ah, siz miydiniz?" dedi. "Demek geldiniz..."

Vera, adamın yanına oturdu.

"Burada oturup denize bakmaktan hoşlanıyor musunuz?"

General başını salladı.

"Evet," dedi, "Hoşuma gidiyor. Beklemek için uygun bir yer."

Vera sert bir ifadeyle, "Beklemek için mi?" diye sordu. "Neyi bekliyorsunuz?"

General nazikçe, "Sonumu," dedi. "Siz de biliyorsunuz, değil mi? Bu doğru, öyle değil mi? Hepimiz sonumuzu bekliyoruz."

Vera sesi titreyerek, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum?" dedi.

General karamsar bir ifadeyle yavaşça başını salladı.

"Bu adadan hiç kimse kurtulamayacak. Plan bu. Siz de bunu çok iyi biliyorsunuz. Anlayamadığınız şey, bunun belki de bir kurtuluş olacağı!"

Vera şaşkınlık içinde, "Kurtuluş mu?" diye sordu.

"Evet. Tabii siz çok gençsiniz... Henüz bu noktaya gelmemişsinizdir. Ama eninde sonunda o nokta geliyor. Artık her şeyin bittiğini anlayınca duyulan o sonsuz rahatlık... kurtuluş duygusu... Artık aynı

yükü taşımak zorunda olmamanın verdiği huzur. Bir gün siz de hissedeceksiniz bu duyguyu..."

Vera boğuk bir sesle, "Sizi anlayamıyorum," dedi.

Parmaklarının kasıldığını hissediyordu. Bu sessiz, yaşlı askerden birden korkmaya başlamıştı.

General dalgın dalgın, "Leslie'yi seviyordum," dedi. "Çok seviyordum onu..."

Vera, "Leslie karınız mıydı?" diye sordu.

"Evet, karımdı... Onu seviyor ve onunla gurur duyuyordum. Güzeldi, neşeliydi..."

Bir iki dakikalık suskunluktan sonra, "Evet, Leslie'yi seviyordum. Bu yüzden yaptım," diye ekledi.

"Yani?..." Vera cümlesini yarıda bıraktı.

General MacArthur yavaşça başını salladı.

"Bunu inkâr etmenin yararı yok artık, nasıl olsa hepimiz öleceğiz. *Richmond'ı bile bile ölüme yolladım.* Sanırım bu bir anlamda cinayetti! Oysa her zaman yasalara saygılı bir insandım! O sırada yaptığım bana doğru gelmişti, hiç pişman değildim. *Hak ettiğini buldu,* diye düşünüyordum. Ama sonra..."

"Sonra?..." diye sordu Vera.

General dalgın dalgın başını salladı. Şaşkın ve hüzünlü görünüyordu.

"Bilmiyorum... bilemiyorum. Sonrasında her şey farklı gelişti. Acaba Leslie olanları sezmiş miydi? Sanmıyorum. Artık onu anlayamıyordum, benden uzaklaşmıştı, erişemeyeceğim kadar uzaklardaydı. Sonra öldü ve ben yalnız kaldım..."

"Yalnız! "Yapayalnız!" diyen Vera'nın sesi kayalarda yankılandı.

General, "Sonunuz geldiğinde buna siz de sevineceksiniz," dedi.

Vera kalktı. Sert bir şekilde, "Ne dediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Anlıyorum, yavrum. Anlıyorum..."

"Hayır. Hiçbir şey anladığınız falan yok..."

General MacArthur bakışlarını yeniden denize yöneltti. Vera'nın yanında olduğunu unutmuş gibiydi.

Hafif, hüzünlü bir sesle mırıldandı.

"Leslie..."

V

Blore evden kolunda bir kangal iple döndüğünde Armstrong'u bıraktığı yerde denizin enginliklerine bakarken buldu.

Soluk soluğa, "Bay Lombard nerede?" diye sordu.

Armstrong umursamaz bir havada, "Aklına gelen bir olasılığın doğru olup olmadığını anlamaya gitti. Neredeyse gelir. Bana bak Blore, ben bu durumdan çok endişeleniyorum," dedi.

"Hepimiz endişeleniyoruz."

Doktor sabırsızlık içinde elini salladı.

"Hayır, kastettiğim o değil. Ben İhtiyar MacArthur'u düşünüyordum."

"Neyini?"

Doktor Armstrong acımasız bir ifadeyle, "Bir deli arıyoruz, değil mi?" dedi. *"Bu MacArthur olmasın?"*

Blore şaşırmıştı. "Yani manyak katil o mu?"

Armstrong tereddütle mırıldandı. "Tam olarak bunu söyleyemem. Sonuç olarak ben akıl hastalıkları uzmanı değilim. Ayrıca onu, bu açıdan hiç incelemedim."

Blore kuşkuyla, "Kaçık olduğu kesin!" dedi. "Ama onun akıl hastası..."

Armstrong kendini güçlükle toparlayarak Blore'un sözünü kesti.

"Haklı olabilirsiniz! Lanet olsun, sonuç olarak bu adada saklanan biri *olmalı*! Ah, işte Lombard geliyor."

Özenle ipi Lombard'ın beline bağladılar.

"Ben elimden geldiğince kendi kendime aşağıya inebilirim," dedi Lombard. "Siz sadece ipin birden gerilmemesine dikkat edin."

Bir iki dakika sonra, Lombard'ın kayalıklara inişini izleyen Blore, "Kedi gibi adam, değil mi?" dedi.

Sesinde bir tuhaflık vardı.

"Bir aralar dağcılıkla uğraşmış olmalı."

"Olabilir."

Kısa bir sessizliğin ardından eski polis, "Tuhaf bir adam," dedi. "Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?"

"Ne?"

"O yanlış adam."

Armstrong, "Ne bakımdan?" diye sordu.

Blore homurdandı. "Kesin olarak söyleyemem. Bir şekilde ona güvenemiyorum."

Doktor Armstrong, "Maceralı bir yaşamı olmuş olmalı," dedi.

"Oldukça fırtınalı, karanlık serüvenler yaşadığına bahse girebilirim," diyen Blore bir an durup düşündükten sonra, "Buraya gelirken yanınızda tabanca getirmek gibi bir şey hiç aklınıza geldi mi doktor?" diye sordu.

"Benim mi? Aman Tanrım, tabii ki hayır! Neden getireyim ki?"

"Peki, Bay Lombard niçin getirmiş olabilir?"

Armstrong tereddütle, "Sanırım alışkanlık," dedi.

Blore homurdandı.

Birden ip şiddetle çekildi. Kısa bir süre ağırlık hissettiler ve az sonra ipteki gerilme azaldı.

Blore, "Alışkanlık," dedi. "Bay Lombard'ın uzak, ıssız, ücra köşelere giderken yanında tabanca olması doğal; hatta uyku torbası, ispirto lambası ve tüfeğini bile alması gerekebileceğinden hiç kuşkum yok. Ama yine de buraya gelirken yanına tabanca almasının yalnızca alışkanlıktan olduğuna inanamıyorum. İnsanların yanında

sürekli tabanca taşımalarının doğal olduğu gibi bir duruma ancak romanlarda rastlanır."

Doktor Armstrong başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Aşağı eğilip Lombard'ın ne yaptığına baktılar. Lombard'ın araştırması bitmişti ve bir şey elde edemediği anlaşılıyordu. Çok geçmeden yamacı tırmanarak yanlarına geldiğinde alnında biriken terleri eliyle sildi.

"Evet," dedi. "Yine aynı noktaya döndük. Bu adam evden başka hiçbir yerde olamaz."

VI

Dışarıdaki birkaç noktayı inceledikten sonra dikkatlerini malikâneye yönelttiler. Evi aramak daha kolaydı. Ancak evde beklenmedik, gizli saklı hiçbir köşe yoktu. Modern yapının gereği her şey ortadaydı. Önce zemin katı incelediler. Yatak odalarının bulunduğu kata çıkarken sahanlıktaki pencereden Rogers'ın terasa bir tepsi dolusu kokteyl bardağı taşıdığını gördüler.

Philip Lombard, "Bulunmaz uşak," dedi alaycı bir sesle. "Hiçbir şey işini engellemiyor."

"Rogers birinci sınıf bir uşak," dedi Armstrong. "Gerçekten öyle."

Blore, "Karısı da iyi bir aşçıydı," dedi. "Dün geceki yemekler..."

Önce birinci yatak odasına girdiler.

Beş dakika sonra sahanlıkta birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı. Ne gizli saklı ne de gizlenecek bir yer vardı.

Blore, "Burada küçük bir merdiven var," dedi.

Doktor Armstrong, "Hizmetçi odalarına çıkıyor," diye açıkladı.

"Bir çatıya çıkıyor olmalı, su deposu falan olabilir. Bir tek orası kaldı... son şansımız."

Tam o anda yukarıdan bir gürültü duydular. Bir ayak sesi...

Sesi hepsi duymuşlardı. Armstrong, Blore'un kolunu kavradı. Lombard işaretparmağını kaldırdı.

"Susun," dedi. "Dinleyin."

Ses yine duyuldu. Biri yukarıda yavaş yavaş, sessizce yürüyordu.

Armstrong, "Yatak odasında. Bayan Rogers'ın cesedinin durduğu odada," diye fısıldadı.

Blore fısıltıyla karşılık verdi.

"Elbette! Tam saklanılacak yer orası! Pek kimse oraya girmez. Haydi öyleyse elinizden geldiğince sessiz olun."

Sessizce yukarı çıktılar.

Yatak odasının önündeki sahanlıkta yeniden durdular. Evet, odada biri vardı. İçeriden hafif bir gıcırtı geldi.

Blore, "Haydi, şimdi," diye fısıldayıp kapıyı açtığı gibi içeri daldı, diğerleri de onun arkasından girdiler.

Bir an sonra üçü birden oldukları yerde kalakaldılar.

İçerde Rogers vardı, kucağı giysi doluydu...

VII

Kendini ilk toplayan Blore oldu.

"Şey Rogers, bağışla, " dedi. "Burada birinin dolaştığını fark ettik, düşündük de... şey..."

Rogers mahcup bir ifadeyle, "Özür dilerim beyler," dedi. "Eşyalarımı topluyordum. Umarım aşağıdaki boş konuk odalarından birine taşınmamda bir sakınca yoktur? En küçük odaya."

Konuşurken Armstrong'a bakıyordu, yanıt da Armstrong'dan geldi.

"Yok tabii. İşine devam et sen," dedi doktor.

Yatağa, üstü çarşafla örtülmüş cesedin bulunduğu noktaya bakmamaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Rogers.

Uşak kucağı eşyalarıyla dolu bir halde odadan çıkıp aşağı kata indi.

Armstrong yatağa yanaşıp çarşafı kaldırdı, kadının cansız ama dingin yüzüne baktı. Korku yoktu artık bu yüzde. Yalnızca sonsuz bir boşluk hissediliyordu...

Armstrong, "Keşke gereken malzemeleri yanımda getirmiş olsaydım," dedi. "Ona ne içirildiğini öğrenebilmeyi çok isterdim."

Sonra diğerlerine doğru döndü.

"Haydi, bitirelim şu işi artık. Gerçi içimden bir ses boşuna çaba harcadığımızı, hiçbir şey bulamayacağımızı söylüyor, ama..."

Blore duvarın alt kısmındaki bir kapağın sürgülerini açmaya çalışıyordu.

"Adam ne kadar sessiz ve hızlı hareket ediyor," dedi. Daha iki dakika önce onu bahçede görmüştük. Yukarı çıktığını duymadık bile."

Lombard, "Zaten burada bir yabancının dolaştığını düşünmemizin nedeni de bu," dedi.

Blore nihayet sürgüyü açmayı başarmıştı. Mağaraya benzeyen bir karanlığa dalıp kayboldu. Lombard cebinden bir fener çıkarıp onu izledi.

Beş dakika sonra üç adam çatı sahanlığında durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Üstleri başları örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, pislik içindeydiler. Yüzleri tozdan neredeyse görünmüyordu.

Sonunda emin olmuşlardı. Adada onlarla birlikte sekiz kişiden başka kimse yoktu.

9. Bölüm

I

Lombard sakince, "Yanılmışız," dedi. "Kesinlikle yanılmışız. Bir rastlantı sonucu iki kişi aynı gece öldü diye kâbus görüp olmayacak şeyler kurgulamışız!"

Armstrong kararında ciddiydi.

"Unutmamalısınız ki," dedi. "Konu henüz aydınlanmadı. Sonuçta ben bir doktorum. İntihar konusunda az çok bilgim var. Anthony Marston intihar edecek biri değildi."

Lombard duraksayarak, "Acaba bu bir kaza olamaz mı?" diye sordu.

Blore burun kıvırdı. Buna inanmadığı anlaşılıyordu. "Tuhaf bir kaza," diye homurdandı.

Kısa bir sessizlik oldu.

Ardından Blore, "Peki ya kadın?" deyip sustu.

"Bayan Rogers mı?"

"Evet. Bunun da kaza olması olası, değil mi?"

Lombard, "Kaza mı? Nasıl bir kaza?" diye sordu.

Blore'un zor durumda kaldığı anlaşılıyordu. Kırmızı yüzü daha da kızardı.

Birden, "Siz ona uyku ilacı vermiştiniz, değil mi doktor?" diye sordu.

Armstrong şaşırmıştı. "Uyku ilacı mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Dün gece ona uyuması için ilaç verdiğinizi kendiniz söylemiştiniz."

"Ah, evet. Zararsız bir yatıştırıcı sadece."

"Tam olarak neydi, ilacın ismi doktor?"

"Ufak bir doz Trional. Tamamen zararsız bir yatıştırıcı."

Blore daha da kızardıktan sonra, "Bakın," diye mırıldandı. "Bir şeyleri yumuşatmaya çalışmayalım. Dozu fazla tutmuş olamazsınız, değil mi?"

Doktor Armstrong öfkeyle, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

Blore, "Hata yapmiş olamaz mısınız?" diye sordu. "Bazen böyle şeyler olur."

Armstrong hışımla, "Ben hata yapmam," dedi "Bu çok saçma bir düşünce." Durakladı, biraz sonra soğuk, iğneleyici bir sesle, "Yoksa onu öldürmek amacıyla bilerek yüksek dozda ilaç verdiğimi mi ima ediyorsunuz?" dedi.

Philip Lombard araya girdi.

"Siz ikiniz, aklınızı başınıza toplayın. Boşu boşuna birbirinizi suçlamaktan vazgeçin."

Blore somurtarak, "Ben yalnızca doktorların da yanılabileceğini söylemek istemiştim," dedi.

Doktor Armstrong kendini zorlayarak gülümsedi.

Pis pis sırıtırken dişlerini göstererek, "Sevgili dostum," dedi. "Doktorlar böyle bir hata yapmayı göze alamazlar."

Blore ısrarla, "Sonuçta bu ilk yanlışınız olmayacaktı," dedi. "Eğer o meçhul sesin söyledikleri doğruysa tabii."

Armstrong'un yüzü kireç gibi oldu. Philip Lombard hemen sinirle Blore'a döndü.

"Kes artık şunu! Neden çevrene saldırıyorsun ki? Sonuçta hepimiz aynı sandaldayız. Birlikte kürek çekersek karaya çıkabiliriz. Peki ya senin yaptığın hataya ne demeli?"

Blore öne doğru bir adım attı, yumruklarını sıkmıştı.

Boğuk bir sesle, "Lanet olsun!" dedi. "Bu korkunç bir yalan! İsterseniz beni susturmayı deneyin Bay Lombard, ama öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Bunlardan biri de *sizinle* ilgili."

Lombard'ın kaşları kalktı. "Benimle ilgili mi?"

"Evet. Buraya gelirken yanınızda neden tabanca getirdiğinizi bilmek istiyorum."

"Öyle mi? Çok mu merak ediyorsun?"

"Evet, Bay Lombard."

Lombard birden, "Biliyor musun Blore?" dedi. "Hiç de göründüğün kadar aptal değilsin."

"Olabilir. Neyse gelelim tabanca meselesine."

Lombard, "Başımın belaya girebileceğini hissettiğim için yanıma aldım," diyerek gülümsedi.

Blore kuşkuyla, "Dün akşam bize bunu söylememiştiniz," dedi.

Lombard başını iki yana salladı.

Blore ısrarla, "Demek bizden gizlediğiniz şeyler var?" dedi.

"Evet, bir bakıma öyle de denebilir."

"Haydi, artık anlatın şu işin aslını."

Lombard kısık sesle açıkladı.

"Sizlerin, benim de herkes gibi buraya davet edilmiş bir konuk olduğumu düşünmenize izin verdim. Bu tam olarak doğru değildi. Aslına bakarsanız benimle bağlantıyı sağlayan Morris adında bir Yahudi oldu. Buraya gelip bana verilecek görevi yerine getirirsem bana yüz sterlin vereceğini söyledi. Zor durumlar için doğru adam olduğumu duymuş."

Blore sabırsızlıkla, "Yani?" diye üsteledi.

Lombard sırıtarak, "Hepsi bu işte," dedi.

Armstrong merakla sordu.

"Daha başka bir şeyler söylemedi mi yani?"

"Hayır, söylemedi. Ne dersem diyeyim gıkını bile çıkarmadı. "İster kabul et, ister etme," Tek söylediği buydu. Mali durumum pek iyi değildi. Ben de teklifi kabul ettim."

Blore pek de inanmışa benzemiyordu.

"Peki, neden dün gece anlatmadınız bunu?"

"Sevgili dostum..." Lombard geniş omuzlarını silkti. "Buraya çağrılma nedenimin dün gece olan olaylarla ilgili olmadığını nereden bilebilirdim? Çekimser kalıp kendimi gizlemeyi ve suya sabuna dokunmayan bir öykü uydurmayı yeğledim."

Doktor Armstrong kurnazca, "Ama şimdi..." dedi. "Öyle düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Lombard'ın yüz ifadesi değişti. Sertleşti, ciddileşti.

"Evet," dedi. "Artık sizinle aynı sandalda olduğuma inanıyorum. O yüz sterlin beni de herkesle birlikte aynı tuzağa çekmek için Bay Owen'ın kullandığı bir yem, bir peynir parçasıymış."

Başını sallayarak mırıldandı.

"Hepimiz aynı tuzağa düştük. Yemin ederim ki bu böyle! Bayan Rogers'ın ölümü! Anthony Marston'ın ölümü! Yemek masasından kaybolan zenci biblolar! Ah evet, bütün bunlarda Bay Owen'ın parmağı olduğu açıkça görülüyor. *İyi de Bay Owen denilen bu iblisin kendisi nerede?*"

Aşağıdan onları öğlen yemeğine çağıran gong sesi duyuldu.

II

Rogers yemek odasının kapısında duruyordu. Üç adam aşağı inerlerken onlara doğru bir iki adım attı.

Endişeli ve kısık bir sesle, "Umarım yemek lezzetli olmuştur efendim," dedi. "Soğuk jambon, dil, yanına biraz da patates haşladım. Ayrıca beyaz peynir, bisküvi ve meyve de var."

Lombard, "Fena değil," dedi. "Kiler dolu olmalı?"

"Bol bol yiyecek var efendim: çeşitli konserveler, yiyecekler. Kiler tıka basa dolu. Karayla bağlantının uzunca bir süre kesilmesinin olası olduğu bir yerde kilerin dolu olması bir zorunluluk, öyle değil mi efendim?"

Lombard başını sallayarak onayladı.

Rogers üç adamın arkasından yemek odasına girerken mırıldandı.

"Fred Narracott'ın henüz gelmemiş olması beni çok endişelendiriyor. Ne büyük şanssızlık, öyle değil mi efendim?"

"Evet," dedi Lombard, "Çok büyük şanssızlık."

Bayan Brent odaya girdi. Yere düşürdüğü yün yumağını arıyordu.

Masadaki yerine geçerken, "Hava bozuyor," dedi. "Rüzgâr şiddetlendi, deniz dalgalı."

Yargıç Wargrave geldi. Ağır, ölçülü adımlarla yürüyordu. Odadaki diğer konukları dikkatle süzdü ve, "Hareketli bir sabah geçirmiş olmalısınız," dedi.

Sesinde hainçe bir alaycılık seziliyordu.

Vera Claythorne koşarak içeri girdi. Soluk soluğaydı.

"Umarım bekletmemişimdir," dedi. "Geç mi kaldım?"

Emily Brent, "Son gelen değilsiniz," dedi. "General henüz gelmedi."

Masadaki yerlerine oturdular.

Rogers, Bayan Brent'e doğru döndü.

"Başlayalım mı, yoksa bekleyecek misiniz hanımefendi?"

Vera, "General MacArthur deniz kıyısında oturuyor," dedi. "Gongu duyduğunu sanmıyorum." Duraksadı.

"Zaten bugün tuhaf bir hali vardı."

Rogers, "Gidip kendisine yemeğin hazır olduğunu söyleyeyim," dedi.

Doktor Armstrong yerinden fırladı.

"Ben giderim," dedi. "Siz yemeğe başlayın."

Odadan çıkarken Rogers'ın sesini duydu.

"Dil mi istersiniz, jambon mu hanımefendi?"

III

Masanın çevresinde oturan beş kişi her nedense konuşmakta zorlanıyorlardı. Dışarıdan rüzgârın uğultusu zaman zaman şiddetleniyor, sonra kayboluyordu.

Vera, "Sanırım fırtına çıkacak," derken ürperdi.

Blore sohbete katılmak için, "Dün Plymouth'tan geldiğim trende yaşlı bir denizci vardı. Durmadan fırtına çıkacak, diyordu. İhtiyar kurdun, hava pırıl pırılken fırtınanın yaklaştığını anlaması inanılır gibi değil," dedi.

Rogers masanın çevresinde dolaşıyor, et tabaklarını topluyordu. Birden elinde tabaklarla durakladı.

Tuhaf, korkulu bir sesle, "Biri koşuyor..." dedi.

Hepsi sesi duyuyorlardı...Terasta koşan birinin ayak sesleriydi bunlar...

O an bir şeyler olduğunu anladılar... hiçbir şey söylemeden sanki sözleşmiş gibi hep birlikte ayağa kalkıp kapıya doğru baktılar.

Doktor Armstrong soluk soluğa kapının eşiğindeydi.

"General MacArthur..." dedi.

"Ölmüş!" Vera haykırdı, ama farkında bile değildi.

"Evet," dedi Armstrong, "Ölmüş..."

Bir sessizlik oldu... uzun bir sessizlik.

Yedi kişi birbirlerinin yüzüne bakıyor, söyleyecek söz bulamıyordu.

IV

Tam ihtiyar adamın cesedini malikânenin kapısından içeri soktukları sırada fırtına patladı.

Herkes girişteki holde duruyordu.

Birden gökten yarılırcasına bir çatırtı, ardından da bir gümbürtü duyuldu ve yağmur boşandı.

Blore ve Armstrong cesedi yukarı kata taşırlarken, Vera Claythorne dönüp boş yemek odasına girdi. Oda bıraktıkları gibiydi. Tatlılar dokunulmamış bir halde yan taraftaki büfenin üstünde duruyorlardı.

Vera masanın yanına gitti. Bir iki dakika sonra da içeri Rogers girdi. Vera'yı görünce irkilip gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ah Bayan..." dedi. "Ben şey... bakmak için... yani..."

Vera kendini bile şaşırtan sert bir sesle, "Haklısın Rogers," dedi. "İstersen kendin de bak. *Yalnızca yedi tane kalmış...*"

V

General MacArthur yatağına yatırılmıştı.

Armstrong da cesedi son bir kez muayene ettikten sonra odadan çıkıp aşağı indi. Herkes oturma odasında toplanmıştı.

Bayan Brent örgü örüyordu. Vera Claythorne pencere kenarında durmuş, bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru seyrediyordu. Blore elleri dizlerinde koltuğunda oturuyordu. Lombard odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Odanın uzak köşesindeki berjer koltukta ise Yargıç Wargrave oturuyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Doktor odaya girerken gözlerini açtı. Duru, insanın içine işleyen bir sesle, "Evet, doktor?" dedi.

Doktor Armstrong'un yüzü bembeyazdı.

"Kalp krizi filan gibi bir şey değil," dedi. "MacArthur'un kafasına arkadan sert bir cisimle vurulmuş."

Odada bir mırıldanma başladı; ama yargıcın sesi gürültüyü bastırdı.

"Kullanılan silahı buldunuz mu?"

"Hayır."

"Yine de bu şekilde öldürüldüğünden eminsiniz, öyle mi?"

"Evet, kesinlikle."

Yargıç Wargrave sakin bir tavırla, "Artık durum açık seçik ortada," dedi.

Olaya kimin hâkim olduğundan artık kimsenin kuşkusu kalmamıştı. Yargıç Wargrave sabah terastaki sandalyesinde oturmuş, belirgin bir eylemde bulunmaktan kaçınmış, köşesinde herkesi izlemişti. Şimdi ise uzun yılların kazandırdığı otorite ile kumandayı ele almıştı. Sanki duruşma salonundaki kürsüsündeydi.

Yargıç öksürerek konuşmaya başladı.

"Beyler, bu sabah terasta otururken sizi gözetledim. Amacınız hiçbir kuşkuya yer vermeyecek şekilde hemen anlaşılıyordu. Adada bilinmeyen bir katil arıyordunuz, öyle değil mi?"

Philip Lombard, "Evet, haklısınız efendim," dedi.

Yargıç devam etti.

"Hiç kuşkusuz siz de benimle aynı sonuca vardınız, yani Anthony Marston'la Bayan Rogers'ın ölümleri kaza değildi, intihar da. Bay Owen'ın bizi bu adada toplamaktaki amacı konusunda da bir sonuca vardığınızı düşünüyorum."

Blore boğuk bir sesle, "Adam deli," dedi. "Manyak!"

Yargıç hafifçe öksürdü.

"Orası kesin ama bu gerçeği değiştirmiyor. Şimdi canımızı kurtarmak için bir şeyler yapmalıyız."

Doktor Armstrong titrek bir sesle, "Emin olun adada bizden başka kimse yok," dedi. *"Hiç kimse!"*

Yargıç çenesini sıvazladı. Anlayışlı bir ses tonuyla, "Evet, bizden başka kimse yok," dedi. "Ben de bu sabah aynı sonuca vardım. Araştırmanızdan bir sonuç çıkmayacağını biliyordum ama kendini Bay Owen olarak tanıtan bu kişinin adada *olduğu* kanısındayım. Hatta bundan emin olduğumu bile söyleyebilirim. Bu meçhul kişinin, adaletin yerine getirilmesi ve yasaların dokunamayacağı bazı kişilerin suçlarından dolayı hak ettikleri cezaları öyle ya da böyle almaları esasına dayanan bir plan çerçevesinde hareket ettiğini sanırım artık hepimiz kabul ediyoruz. Eğer bu doğruysa *bu planı gerçekleştirebilmesinin tek yolu var.* Bay Owen bu adada olmalı. Adaya da ancak tek bir yolla gelmiş olabilir.

Bu apaçık ortada. *Bay Owen, içimizden biri...*"

VI

"Olamaz, hayır, hayır olamaz..."

Haykıran Vera'ydı, adeta inliyordu.

Yargıç zekâ fışkıran gözlerini ona çevirdi.

"Hanımefendi," dedi. "Şimdi gerçeklerle yüzleşmekten kaçınma zamanı değil. Hepimiz büyük tehlikedeyiz. U. N. Owen içimizden biri. Ve biz kim olduğunu bilmiyoruz. Adaya gelen on kişiden üçü temize çıktı. Anthony Marston, Bayan Rogers ve General MacArthur her türlü kuşkunun dışındalar. Geriye yedi kişi kalıyor. Bunlardan biri, nasıl ifade edeyim bilmiyorum, Yedi Küçük Zenci...

Durdu, çevresine bakındı.

"Herkes benimle aynı fikirde mi?"

"İnanılır gibi değil," dedi Doktor Armstrong. "Sanırım haklısınız."

Blore, "Hiç kuşkusuz," dedi. "Benim çok iyi bir fikrim var."

Yargıç Wargrave ani bir el hareketiyle onu susturdu. Sakince, "O konuya da geleceğiz," dedi. "Şu an yapmamız gereken, karşı karşıya olduğumuz bu gerçekler konusunda hemfikir olup olmadığımızı saptamak."

Örgüsünü örmeyi sürdüren Emily Brent, "Açıklamalarınız mantıklı görünüyor," dedi. "İçimizde şeytana uyan biri olduğu konusunda hemfikirim."

Vera mırıldandı. "İnanamıyorum... İnanamıyorum buna..."

Wargrave, "Ya siz, Lombard?" diye sordu.

"Tamamıyla aynı görüşteyim."

Yargıç memnuniyetle başını salladı.

"Şimdi," dedi. "Elimizdeki kanıtlara bakalım. Öncelikle birinden kuşkulanmak için geçerli bir nedenimiz var mı? Bay Blore, siz bir şey söyleyecektiniz?"

Blore derin derin soluk alıyordu.

"Lombard'ın tabancası var," dedi. "Dün gece bize doğruyu söylememiş, itiraf etti."

Philip Lombard onu aşağılarcasına güldü.

"Sanırım bir kez daha açıklamam gerekecek," deyip öyküsünü kısaca anlattı.

Blore sert bir sesle, "Anlattıklarınızı kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu. "Elinizde öykünüzü doğrulacak bir şey yok sanırım."

Yargıç hafifçe öksürdü. "Ne yazık ki hepimiz aynı durumdayız," dedi. "Birbirimizin sözüne güvenmekten başka çaremiz yok."

Öne doğru eğildi.

"Hiçbiriniz henüz ne kadar tuhaf bir durumda olduğumuzu kavrayabilmiş değilsiniz. Bence izleyebileceğimiz tek bir yol var: Elimizdeki kanıtlarla her türlü kuşkunun dışında bırakabileceğimiz biri olup olmadığını belirlemek... Olası zanlı sayısını azaltmak..."

Doktor Armstrong hemen, "Ben ünlü bir doktorum," dedi. "Benim böyle bir kuşkuya..."

Yargıç el hareketiyle karşısındakinin cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Kararlı, duru sesiyle devam etti.

"Ben de çok ünlü biriyim. Ama bu hiçbir şeyin kanıtı değil, hiçbir şey ifade etmiyor! Doktorların delirdiği çok görülmüştür. Tabii yargıçların da." Blore'a bakarak ekledi. "Polislerin de!"

Lombard, "Bence," dedi. "Kadınları bunun dışında bırakabiliriz."

Yargıç kaşlarını kaldırdı. Jürinin çok iyi bildiği o ünlü buruk sesiyle, "Yani," dedi. "Kadınların arasında psikopat, manyak katiller yok mudur?"

Lombard şaşkınlıkla, "Onu demek istemedim. Yine de bana..." deyip sustu.

Yargıç Wargrave ince, buruk sesiyle Armstrong'a, "Zavallı MacArthur'u öldürenin fiziksel açıdan bakıldığında bir kadın da olabileceğini söyleyebiliriz, öyle değil mi Doktor Armstrong?" diye sordu.

Doktor sakin bir sesle, "Kesinlikle öyle," dedi. "Tabii elinde uygun bir araç olması kaydıyla, örneğin lastik bir cop ya da kalın bir sopa..."

"Bu darbeyi indirmek için fazla güçlü olmak gerekmez mi?"

"Pek gerekmez."

Yargıç Wargrave kaplumbağayı andıran boynunu uzatarak sözlerini sürdürdü.

"Diğer iki cinayet zehirleme yoluyla işlendi. Bu bağlamda hiç kimseyi kuşku dışı bırakamayız, en güçsüz ve çelimsiz insan bile bu cinayetleri rahatlıkla işleyebilirdi."

Vera öfkeyle haykırdı. "Delirmişsiniz siz!"

Yargıcın gözleri yavaş yavaş ona doğru yöneldi ve genç kadının yüzünde takılıp kaldı. İnsanları bakışlarıyla değerlendirmeye alışkın bir adamın acımasız bakışlarıydı bunlar.

Vera, *beni sanık olarak görüyor. Üstelik pek sevmiyor da*, diye düşünürken, yargıç ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Sevgili genç bayan, duygularınızı dizginlemeyi denemelisiniz. Sizi suçluyor filan değilim." Bayan Brent'e doğru eğildi. "Umarım hepimizin aynı derecede zan altında olduğumuzu söylemem sizi incitmemiştir Bayan Brent?"

Emily Brent o sırada örgüsünü örüyordu, başını kaldırıp bakmadı bile.

Buz gibi bir sesle, "Beni tanıyanlar birini öldürmüş olabileceğimin düşüncesine bile gülüp geçerler," dedi. "Değil ki üç kişiyi! Ancak burada herkes birbirine yabancı olduğuna göre, hiç kimsenin hakkında sağlam bir kanıt bulunmadığı sürece zan altında olduğunu kesinlikle kabul ediyorum. Dediğim gibi, aramızda bir şeytan var."

Yargıç, "Öyleyse anlaştık," dedi. "Karakterine ya da sosyal konumuna bakılarak hiç kimse suçsuz ilan edilmeyecek."

Lombard, "Ya Rogers?" diye sordu.

Yargıç bakışlarını ona çevirdi. "Ne olmuş Rogers'a?"

Lombard, "Bana kalırsa Rogers'ı rahatlıkla zanlı listesinin dışında bırakabiliriz," dedi.

Yargıç Wargrave, "Neye dayanarak?" diye sordu.

Lombard, "Her şeyden önce adam böyle bir plan yapamayacak kadar aptal. Ayrıca kurbanlardan biri adamın karısıydı."

Yargıcın kalın kaşları bir kez daha kalktı.

"Mahkemelerde karısını öldürmekle suçlanan çok adam gördüm ve de... bunların pek çoğu suçlu bulundu."

"Haklısınız. Bu tip olaylar olağan, hatta bunun doğal olduğunu bile söyleyebiliriz ama bu şekilde değil! Rogers'ın, karısının korkudan konuşup, kendisini ele vereceğinden endişelendiği veya ondan artık hoşlanmadığı ya da yaşlı başlı biri yerine daha genç biriyle birlikte olmak istediği için karısını öldürdüğüne inanabilirim. Ama onu sözde adaletin gereğini yerine getirmeye çalışan, bunun için de

birlikte cinayet işlediği karısının canına kıyan akıl hastası Bay Owen olarak düşünemiyorum."

Yargıç Wargrave, "İddiayı kanıt olarak nitelendiriyorsunuz," dedi. "Rogers'la karısının ev sahibelerini gerçekten öldürüp öldürmediklerini bilmiyoruz. Bu belki de Rogers'ı da bizimle aynı durumda göstermek için özellikle kurgulanan bir açıklamadır. Bayan Rogers'ın dün geceki dehşeti de kocasının delirmiş olduğunu anlamasından kaynaklanıyor olabilir."

Lombard, "Peki, sizin dediğiniz gibi olsun," dedi. "U. N. Owen içimizden biri ve bu kişi, her birimiz olabilir. İstisna söz konusu değil."

Yargıç Wargrave, "Ben *karaktere, sosyal konuma ve olasılıklara* dayanarak eleme yapılmasına, birinin zan dışı bırakılmasına karşıyım. Tabii gerçeklere, sağlam kanıtlara dayanarak bir ya da iki kişiyi eleme şansımız olup olmadığını incelemeliyiz. Kısaca şunu soralım kendimize: İçimizde, Anthony Marston'a potasyum siyanür, Bayan Rogers'a aşırı dozda uyku ilacı vermesi ya da General MacArthur'un başına sert bir cisimle vurması olanaksız biri var mı?"

Blore'un asık suratı aydınlandı. Öne doğru eğildi.

"İşte şimdi can alıcı noktaya parmak bastınız. Üzerinde durulması gereken konu bu! Marston'ın olayını ele alalım, dışarıdan birinin dün gece pencerenin yanında duran kadehe zehri boşaltmış olabileceği ileri sürülmüştü. Ancak odadakilerden biri bunu çok daha kolay yapabilirdi. Rogers'ın o sırada odada olup olmadığını anımsayamıyorum, ama onun dışında herkes odadaydı ve bunu yapabilecek durumdaydı."

Bir an durakladı, sonra ekledi.

"Rogers'ın karısına gelirsek, ilk akla gelen zanlılar kocası ve doktor... İkisinden biri kolayca cinayeti işleyebilirdi..."

Doktor Armstrong yerinden fırladı. Sinirden titriyordu.

"İtiraz ediyorum," dedi. "Bu kadarı da fazla artık! Kadına çok düşük dozda, zararsız bir yatıştırıcı verdim!..."

"Doktor Armstrong."

Yargıcın dokunaklı, duru sesiydi onu susmaya zorlayan. Doktor cümlesini tamamlayamadı. Aynı ses devam etti.

"Kızmanız doğal. Ancak yine de gerçeklerle yüzleşmeyi kabullenmek zorundayız, bizi anlayın. Evet, siz ve Rogers kadına aşırı dozda uyku ilacını rahatlıkla verebilecek konumdaydınız. Şimdi bir de diğerlerinin durumlarını inceleyelim. Önce ben, Müfettiş Blore, Bayan Brent, Bayan Claythorne ve Bay Lombard... bizlerden biri kadına zehri vermiş olabilir miydi? Birini zan dışı bırakabilir miyiz?" deyip durakladı ve, "Bence hayır," dedi.

Vera kızgınlıkla, "Ben kadının yanına bile yaklaşmadım," dedi. "Hepiniz buna şahitsiniz."

Bay Wargrave bir an durup düşündükten sonra yanıt verdi.

"Belleğim beni aldatmıyorsa... yanılıyorsam lütfen düzeltin. O gece olanlar aynen şöyleydi: Anthony Marston'la Bay Lombard, Bayan Rogers'ı kanepeye yatırmışlardı; Doktor Armstrong da kadının yanına gitmişti. Rogers'a konyak getirmesini söyledi. Sonra biri o duyduğumuz sesin nereden geldiğini sordu. Bayan Brent dışında hepimiz diğer odaya koştuk, Bayan Brent baygın durumdaki kadınla yalnız kaldı."

Emily Brent'in yanakları hafifçe kızardı ve elindeki örgüsünü bırakıp, "Bu kadarı da fazla artık!" diye haykırdı.

Acımasız, soğuk olduğu kadar duru ve yumuşak sesiyle konuşmayı sürdürdü yargıç.

"Biz odaya döndüğümüzde siz Bayan Brent, kanepede yatan kadının üstüne doğru eğilmiştiniz."

"Yardım etmeyi istemek suç mu? Hasta bir kadınla ilgilendiğim için cinayetle mi suçlanacağım?"

"Ben yalnızca gördüklerimi söylüyorum," dedi Yargıç Wargrave. "Sonra elinde konyakla Rogers içeri girdi, tabii rahatlıkla dışarıda içkiye zehir koymuş olabilirdi. Kadın konyağı içti, hemen ardından da kocası ve Doktor Armstrong onu odasına götürüp yatırdılar. Bu arada doktor da ona rahatlaması için sakinleştirici bir ilaç verdi."

Blore, "Tamamen böyle oldu," dedi. "Kesinlikle. Yani yargıç, Bay Lombard, ben, bir de Bayan Claythorne bu olayın dışındayız."

Sesinden mutluluğu anlaşılıyordu. Yargıç Wargrave onu soğuk gözlerle süzdükten sonra mırıldandı.

"Ah, acaba öyle mi? *Her olasılığı* göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Blore şaşırmıştı. "Sizi anlamıyorum," dedi.

Yargıç Wargrave, "Bayan Rogers yukarıda, odasında yatıyordu," dedi. "Doktorun verdiği sakinleştirici ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kadın ilacın etkisiyle sakince yatıyordu. Diyelim ki tam o anda kapı tıklatıldı ve içeri giren biri ona bir tablet ya da şurup göstererek, 'Doktor bunu içmenizi söyledi,' dedi. Sizce bu koşullarda kadın bir an bile tereddüt etmeden denileni yapmaz mıydı?"

Bir sessizlik oldu. Blore kıpırdandı ve kaşlarını çattı.

Philip Lombard, "Bu, bana hiç de inandırıcı gelmiyor," dedi. "Ayrıca o olaydan sonra hiçbirimiz saatlerce bu odadan ayrılmadık. Marston'ın ölümü falan filan derken..."

Yargıç, "İçimizden biri daha sonra yatak odasından çıkıp bu işi yapmış olamaz mı?"

Lombard itiraz etti. "Ama o sırada Rogers odadaydı, biri odaya girse görürdü."

Doktor Armstrong kıpırdandı.

"Hayır," dedi. "Rogers, yemek odasını ve mutfağı toplamak için aşağı inmişti. İçimizden biri, hiç kimseye görünmeden kadının odasına girebilirdi.

Emily Brent araya girdi.

"Ama doktor, o sırada kadın verdiğiniz ilacın etkisiyle derin bir uykudaydı, öyle değil mi?"

"Büyük bir olasılıkla evet ama kesin değil. Eğer bir hasta birkaç kez aynı ilacı kullanmadıysa onun hangi ilaca nasıl tepki vereceğini bilemezsiniz. Bazen sakinleştirici bir ilacın etkisi belirli bir sürenin sonunda ortaya çıkar. Bu tamamen hastanın sözü geçen ilaca karşı duyarlılığına bağlıdır."

Lombard, "Tabii böyle konuşmak işinize geliyor, değil mi?" dedi.

Doktor Armstrong'un yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Ancak bir kez daha o acımasız, duygusuz, soğuk ses doktorun sözlerini ağzına tıkadı.

"Karşılıklı birbirimizi suçlamakla bir şey elde edemeyiz. Gerçeklerden hareket etmeli, hiçbir varsayımı üzerinde durmadan elememeliyiz. Gerçekleşmiş olma olasılığının çok düşük olduğunu kabul etmekle birlikte, sanırım size ana hatlarıyla belirttiğim böyle bir olayın olmuş olabileceğini hepimiz kabul ediyoruz. Tabii, bunun başarısı büyük ölçüde bu kişinin kim olduğuyla bağlantılıydı. Odaya giren Bayan Brent ya da Bayan Claythorne olsaydı bu hastayı kesinlikle kuşkulandırmazdı. Bay Blore'un, Bay Lombard'ın ya da benim elimizde ilaçla odaya girmemiz belki tuhaf görünebilirdi, ama yine de gerçek anlamda kuşku uyandırmazdı."

Blore, "Peki," dedi. "*Sonuç?* Bu bizi nereye götürüyor?"

VII

Bay Wargrave çenesini sıvazlarken gözlerindeki vahşi parıltıyla insanlık dışı, duygusuz bir yaratığa benziyordu.

"İkinci cinayeti de gözden geçirdik ve hiç kimsenin gerçek anlamda suçsuz olmadığına, temize çıkarılamayacağına karar verdik."

Kısa bir duraklamanın ardından konuşmaya devam etti.

"Şimdi gelelim General MacArthur'un ölümüne. Cinayet bu sabah işlendi. İçinizde o sırada başka bir yerde olduğuna ilişkin kanıtı olan varsa lütfen hemen şimdi açıklasın. Bu arada hemen belirteyim ki benim sağlam, geçerli bir kanıtım yok. Bütün sabah terasta oturup derin derin içinde bulunduğumuz durumu düşündüm.

Yemek gongu çalıncaya kadar terastaydım, ama bu arada sizin farkında olamayacağınız şekilde sahile inip, generali öldürüp, sonra da koltuğuma dönebileceğim kısa zaman dilimleri oldu. Terastan ayrılmadığıma ilişkin kendi ifadem dışında bir kanıtım yok. Bu koşullarda bu yeterli değil. Sağlam bir *kanıt* olmalı."

Blore, "Ben bütün sabah Bay Lombard ve Doktor Armstrong'la beraberdim. Onların yanından hiç ayrılmadım," dedi. "Onlar da beni doğrulayacaklardır."

Armstrong, "Ama bir ara eve ip almaya gittin," dedi.

"Evet, hemen gidip geldim. Bunu siz de biliyorsunuz."

Armstrong, "Ama biraz uzun sürdü..." dedi.

Blore kızardı. "Ne demek istiyorsunuz siz, Doktor Armstrong?"

Armstrong yineledi. "Biraz uzun sürdü."

"Sonuçta ipi arayıp bulmam gerekiyordu, değil mi? Siz hemen bir kangal ip bulup geri gelebilir miydiniz?"

Yargıç Wargrave, Lombard ve Armstrong'a dönerek, "Bay Blore yanınızdan ayrıldığında siz ikiniz birlikte miydiniz?" diye sordu.

Armstrong hemen, "Elbette," diye haykırdı. "Yani Lombard birkaç dakika kadar oradan ayrıldı, ama ben hep aynı yerdeydim."

Lombard gülümseyerek, "Kıyıya ayna ile işaret verilip verilemeyeceğini araştırmaya gitmiştim. En iyi noktayı saptamak istiyordum," dedi. "Yalnızca birkaç dakika sürdü."

Armstrong başını sallayarak onayladı.

"Bu doğru," dedi. "O kadar kısa bir süreydi ki cinayet işlenmiş olması olanaksız."

Yargıç, "Acaba bu arada siz ikinizden biri saatinize baktınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi doktor.

Lombard ise, "Saatimi takmamıştım," dedi.

Yargıç sakin bir sesle, "Birkaç dakika çok muğlak bir süre," dedi.

Kucağında örgüsüyle dimdik oturan kadına döndü.

"Ya siz Bayan Brent?"

"Önce Bayan Claythorne'la tepeye kadar yürüdük. Sonra terasta oturup güneşlendim," diye yanıtladı kadın.

Yargıç, "Terasta olduğunuzu fark etmedim," dedi.

"Evet, evin doğuya bakan köşesinde oturuyordum. Orası rüzgâr almıyor da."

"Öğle yemeğine kadar orada mı oturdunuz?"

"Evet."

"Ya siz, Bayan Claythorne?"

Vera'nın yanıtı açık ve netti.

"Sabah önce Bayan Brent'le birlikteydim, sonra biraz dolaştım. En sonunda da kıyıya inip General MacArthur'la konuştum."

Yargıç Wargrave sözünü kesti. "O sırada saat kaçtı?"

Vera belki de ilk kez bocalıyordu. "Bilmiyorum. Sanırım yemekten bir saat kadar önceydi ya da daha az da olabilir."

Blore araya girdi. "Biz onunla konuştuktan sonra mı, önce mi gördünüz onu?"

Vera, "Bilmiyorum, halinde... şey.. bir tuhaflık vardı," derken ürperdi.

Yargıç genç kadının ne demek istediğini öğrenmek istiyordu. "Tuhaflık derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Vera kısık sesle, "Hepimizin öleceğini söyledi," dedi. "Ve kendi sonunu beklediğini... Beni... beni... korkuttu..."

Yargıç başını salladı. "Peki, sonra ne yaptınız?"

"Eve döndüm. Yemekten önce de çıkıp evin arka tarafında biraz dolaştım. Bugün her nedense üzerimde bir huzursuzluk vardı."

Yargıç Wargrave çenesini sıvazladı.

"Sadece Rogers kaldı," dedi. "Onun tanıklığı bir şey değiştirir mi bilemiyorum."

Rogers sanki mahkemede konuşuyormuş gibiydi, öte yandan anlatacak pek bir şeyi de yoktu. Bütün sabahı ev işleriyle uğraşarak, yemek hazırlayarak geçirmişti. Yemekten hemen önce kokteylleri terasa götürmüş, sonra da eşyalarını tavan arasından başka bir odaya taşımıştı. Bütün sabah boyunca pencereden dışarı bile bakmamıştı, dolayısıyla General MacArthur'un ölümüne ışık tutabilecek bir şey görmüş olması da olanaksızdı. Yemek için masayı hazırlarken orada sekiz biblo gördüğüne yemin edebilirdi.

Rogers'ın ifadesinden sonra kısa bir sessizlik oldu.

Yargıç Wargrave genzini temizledi.

Lombard, Vera'nın kulağına, "Şimdi durumu özetleyecek," diye fısıldadı.

Bay Wargrave onu yalancı çıkarmadı, çok geçmeden konuşmaya başladı.

"Elimizden geldiği kadarıyla üç ölüm olayını araştırıp bilgi toplamaya çalıştık. Her ne kadar bazı olaylarda bazı kişilerin katil olma olasılığı çok düşük görünüyor olsa da hiç kimsenin tam anlamıyla temize çıktığını söyleyemeyiz. Aynı görüşümde ısrar ediyorum, bu odadaki yedi kişiden biri tehlikeli ve büyük olasılıkla akıl hastası bir katil. Elimizde bu kişinin kim olduğunu gösteren bir kanıt yok. Bu koşullarda yapabileceğimiz tek şey, karayla bağlantı kurmanın ve yardım istemenin yollarını araştırmak, bunun için önlemler almak

ve yardımın gecikmesi durumunda (havaya bakılırsa öyle de olacağa benziyor) güvenliğimizi sağlamak için neler yapmamız gerektiğini belirlemek ve bunları uygulamak.

Hepinizden bu söylediklerimi dikkatle düşünmenizi, aklınıza gelen fikirleri bana bildirmenizi rica ediyorum. Bu arada hepinizi her an tetikte olmanız konusunda uyarıyorum. Şimdiye kadar kurbanları kuşkulanmadığı için katilin işi kolaydı. Şu andan itibaren birbirimizin tüm hareketlerinden kuşkulanmak ve birbirimizi denetim altında tutmak zorundayız. Tehlikeyi bilmek, ona karşı tedbir almak anlamına gelir. Risk almayın ve her an tehlikeye karşı uyanık olun. Bütün söyleyeceklerim bu kadar."

Philip Lombard bıyık altından fısıldadı.

"Duruşmaya ara verilmiştir..."

10. Bölüm

I

Vera, "Bu söylenenlere inanıyor musunuz?" diye sordu.

Philip Lombard'la oturma odasındaki pencerenin önünde oturuyorlardı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, şiddetli rüzgârla savrulan iri damlalar hızla camlara çarpıyordu.

Philip Lombard yanıt vermeden önce başını hafifçe bir yana eğdi.

Sonra, "Yani," dedi. "Wargrave'in söylediği gibi katilin içimizden biri olduğuna inanıp inanmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Evet."

Philip Lombard yavaşça, "Kesin bir şey söylemek zor," dedi. "Söyledikleri mantıksız değil, haklı ama yine de..."

Vera, yüzbaşının sözünü ağzından aldı. "Yine de pek inanılır gibi değil!"

Philip Lombard yüzünü ekşitti.

"Zaten olanlar inanılır gibi değil! Yine de MacArthur'un ölümünden sonra bir konuda hiç kuşku kalmadı. Kaza, intihar, bunlar söz konusu bile değil. Cinayet, apaçık cinayet! Şimdiye kadar ardı sıra üç cinayet işlendi."

Vera ürperdi. "Korkunç bir kâbus! Böyle bir şeyin olacağına hâlâ inanamıyorum."

Lombard anlayışla, "Biliyorum," dedi. "Sanki her an kapı çalınacak ve sabah çayı getirilecek gibi..."

"Keşke!" dedi Vera, "Keşke öyle olsaydı!"

Lombard ciddileşmişti.

"Keşke bir kâbus olsaydı," dedi karamsar bir ses tonuyla. Şu andan itibaren kendimizi korumamız, birbirimizi gözlememiz gerekiyor."

Vera sesini alçaltarak, "Eğer... eğer... katil onlardan *biriyse*... sence kim olabilir?" diye sordu.

Philip Lombard birden sırıttı.

"Bakıyorum ikimizi bunun dışında tutuyorsun. Haklısın ama. Ben katil olmadığımı çok iyi biliyorum, sende de en ufak bir delilik belirtisi görmüyorum Vera. Şimdiye dek karşılaştığım en akıl sağlığı yerinde ve en sağduyulu insanlardan birisin. Akıl hastası olmadığına namusum üzerine yemin edebilirim."

Vera alaycı bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Haydi ama Bayan Claythorne, siz de benim hakkımda aynı görüşte değil misiniz?"

Vera bir an durakladı, sonra yanıt verdi.

"İnsan yaşamına önem vermediğinizi kendi ağzınızla söylemiştiniz, ama yine de sizi bütün bunları yapabilecek biri olarak düşünemiyorum."

Lombard, "Kesinlikle doğru," dedi. "Ben bir ya da birkaç cinayet işleyecek olsam bunu yalnızca çıkar için yapardım, adalet yerini bulsun diye değil. Toplu infaz benim işim değil. Tanrım, bu durumda demek oluyor ki kendimizi bunun dışında tutarak diğer beş zanlı üzerinde yoğunlaşmamız gerekiyor. Onların arasından kim U. N. Owen olabilir, diye soracak olursan, elimde hiçbir kanıt olmadığı halde Bay Wargrave diyebilirim."

"Oh!" Vera şaşırmıştı. Bir iki dakika düşündükten sonr,a "Neden?" diye sordu.

"Tam olarak bir şey söylemek zor. Öncelikle o yaşlı bir adam, ömrünü mahkemelerde, yasalarla iç içe geçirmiş. Yani uzun yıllardır

Tanrı'nın insanları cezalandırmak için uzattığı el rolünü oynamaya alışmış, yargıç kürsüsünden insanları mahkûm etmiş. Bu iş, adamın zamanla aklını oynatmasına neden olmuş olabilir. Tanrısal güçlerle donatıldığına, yaşam ile ölümü avuçlarının arasında tuttuğuna inanabilir, sonra da bir adım daha ileri gidip hem sıra dışı bir yargıç hem de infazcı rolüne soyunmuş olabilir."

Vera kısık bir sesle, "Evet," dedi. "Bu *olabilir*..." dedi.

"Peki, sen kimi düşünüyorsun?"

Vera duraksamadan yanıt verdi. "Doktor Armstrong."

Lombard hafif bir ıslık çaldı. "Doktor mu? Benim aklıma gelebilecek en son kişi o."

Vera başını salladı. "Ah hayır! Ölümlerden ikisi zehirlenme vakasıydı. Bu akla ilk doktoru getiriyor. Öte yandan emin olduğumuz bir şey var, o da Bayan Rogers'a sakinleştirici bir ilaç verdi. Bunun *zararsız* bir uyku hapı olduğunu nereden biliyoruz?"

Lombard, "Evet, doğru," diyerek onu onayladı.

Vera üsteledi. "Bir doktor delice davranışlarda bulunsa bile uzunca bir süre kimse bundan kuşkulanmaz. İnsanlar bunu doktorların çok çalışmasına, sinirlerinin yıpranmasına bağlarlar."

Lombard, "Evet ama..." dedi. "MacArthur'u o öldürmüş olamaz. Onu yalnız bıraktığım kısa süre içinde eğer uçmadıysa koşa koşa gidip cinayeti işleyip geri dönecek kadar zamanı yoktu. Onun, bunu yapabilecek kadar antrenmanlı biri olduğunu hiç sanmıyorum, sportmen bir görüntüsü yok."

Vera, "Bunu o sırada yapmadı ki," dedi. "Bunun için daha sonra bir fırsatı vardı."

"Ne zaman?"

"Generali yemeğe çağırmaya gittiği zaman."

Philip yeniden hafifçe ıslık çaldı.

"Demek o zaman yaptığını düşünüyorsunuz? Bunun için çok soğukkanlı olmak gerekir."

Vera sabırsızlık içinde mırıldandı.

"Neden? Nasıl bir risk söz konusuydu ki? Onun açısından risk yoktu. Aramızda tıbbi bilgisi olan tek insan o. Generalin en az bir saat önce öldürülmüş olduğunu söylese ona kim karşı çıkabilirdi ki?"

Philip onu dikkatle süzdü.

"Biliyor musunuz, bu çok zekice bir fikir," dedi, "Acaba gerçekten?..."

II

"Kim olabilir Bay Blore?"

Rogers'ın yüzü sinirden seğiriyordu. Elindeki ev işi yaptığı bez parçasını sımsıkı kavramıştı.

Eski Müfettiş Blore, "Evet dostum," dedi. "Sorun bu işte!"

Yargıç, "İçimizden biri," dedi. "Ama kim? Bunu bilmek istiyorum. İnsan kılığındaki bu şeytan kim?"

Blore, "Bunu hepimiz bilmek istiyoruz," dedi.

Rogers kurnazca, "Siz bir şeyler düşünmüşsünüzdür Bay Blore," dedi. "Bir fikriniz var, değil mi?"

Blore, "Bir fikrim var ama emin değilim. Tek söyleyebileceğim, söz konusu kişinin çok soğukkanlı bir katil olduğu... çok, çok soğukkanlı bir katil," diye mırıldandı.

Rogers alnında biriken terleri sildi. Boğuk bir sesle, "Bu bir kâbus!" dedi.

Blore onu kuşkuyla süzdü. "Senin bir fikrin yok mu Rogers?"

Uşak başını sallayıp aynı boğuk sesle yanıt verdi.

"Bilemiyorum. Hiçbir şey bilemiyorum. Beni ölesiye korkutan da bu zaten. Hiçbir fikrim olmaması..."

III

Doktor Armstrong sinirle bağırıyordu.

"Buradan gitmeliyiz... gitmeliyiz!... Ne pahasına olursa olsun!"

Yargıç Wargrave düşünceli düşünceli sigara odasının penceresinden bakıyor, bir yandan da gözlüğünün kordonuyla oynuyordu.

"Havadan pek anladığımı iddia edemem..." dedi. "Kötü durumda olduğumuzu anlayıp yola çıkmış olsalar bile bu havada teknenin bize ulaşabileceğini hiç sanmıyorum, yirmi dört saatten önce bu olanaksız, tabii o da rüzgârın yön değiştirmesi koşuluyla."

Doktor Armstrong başını elleri arasına alarak homurdandı.

"Bu arada hepimiz yataklarımızda öldürülürüz, öyle değil mi?"

Yargıç Wargrave, "Umarım öyle olmaz," dedi. "Bunun olmaması için gereken tüm önlemleri alacağım."

Doktor Armstrong'un dikkatini bir şey çekmişti. Yargıç yaşlı bir adam olduğu halde yaşama gençlerden daha bağlıydı, adeta sımsıkı sarılmıştı. Örneğin kendisi yargıçtan en az yirmi yaş küçüktü, ama kendini korumak konusunda ondan çok daha çaresizdi.

Yargıç Wargrave düşünüyordu. *Yataklarımızda öldürülmek! Ah bu doktorlar! Hepsi aynı... klişe düşünceler! Kesinlikle sıradan, vasat biri."*

Doktor, "Daha şimdiden üç kurban verdiğimizi unutmamalısınız," dedi.

"Kesinlikle. Ama siz de onların tehlikeden habersiz olduklarını unutmamalısınız. Biz temkinliyiz artık."

Doktor Armstrong acı bir sesle, "Ne yapabiliriz ki!" dedi. "Er ya da geç..."

Yargıç Wargrave başını salladı. "Yapabileceğimiz birçok şey olduğu kanısındayım."

"Kim olduğunu bile bilmiyoruz," dedi endişeyle doktor.

Yargıç çenesini sıvazlayıp, "Biliyor musunuz, ben bu konuda böyle düşünmüyorum," diye mırıldandı.

Armstrong onu şaşkın gözlerle süzüyordu. "Yani siz onun kim olduğunu *biliyor* musunuz?"

Yargıç Wargrave temkinli bir şekilde, "Elimizde mahkemede aranılan türde, sağlam, güvenilir kanıtlar olmadığını kabul ediyorum, ama..." dedi. "Olaya bir bütün olarak bakınca tüm bulguların belirli bir kişi üzerinde yoğunlaştığını düşünüyorum."

Armstrong onu şaşkınlıkla süzerek, "Anlayamadım," dedi.

IV

Bayan Brent yukarıda, yatak odasındaydı.

İncil'ini alıp pencerenin yanına gidip oturdu. Kitabı açtı. Sonra, bir anlık duraksamanın ardından, kitabı kenara bırakıp tuvalet masasının yanına gitti. Çekmeceden küçük, kara kaplı bir not defteri çıkardı.

Defteri açıp yazmaya başladı.

"Çok korkunç bir şey oldu. General MacArthur öldü. (Kuzeni Elsie Mac Pherson'la evlenmişti.) Öldürüldüğüne hiç kuşku yok. Yemekten sonra yargıç bize çok ilginç bir konuşma yaptı. Katilin içimizden biri olduğundan emin. Bu da şeytanın içimizden birini ele geçirdiği anlamına geliyor. Bundan hep kuşkulanmıştım. Acaba kim? Herkes kendine bu soruyu soruyor. Ancak ben biliyorum..."

Bir süre kımıldamadan oturdu. Gözleri buğulandı, dalıp gitti. Kalem parmaklarının arasından kaydı, kaleme hâkim olmakta zorlandı. Titrek, büyük harflerle,

KATİL BEATRICE TAYLOR...

diye yazdı ve gözleri kapandı... Uyumuştu...

Birden uyanıp yerinden fırladı ve deftere baktı. Yazdığı son cümledeki düzensiz harfleri görünce büyük bir öfkeye kapılarak kısık bir sesle mırıldandı.

"Bunu *ben* mi yazdım? Ben... ben mi? *Deliriyor muyum yoksa?...*"

V

Fırtına şiddetlenmişti. Malikânenin bir yanından olanca gücüyle esen rüzgâr duvarlarda uğulduyor, zaman zaman adeta ıslık çalıyordu.

Herkes oturma odasındaydı. Bitkin bir halde birbirlerine iyice sokulmuş oturuyor, kuşkulu gözlerle birbirlerini süzüyorlardı.

Rogers çay tepsisiyle içeri girince yerlerinden sıçradılar.

"Perdeleri kapatayım mı?" diye sordu Rogers. "O zaman içerisi daha sevimli görünecektir."

Bu öneri kabul edilince perdeleri kapatıp ışıkları yaktı. Oda gerçekten daha samimi bir hal aldı. Gölgeler biraz olsun kayboldu. Hiç kuşkusuz ertesi gün fırtına dinecek, bir gelen olacaktı... bir tekne gelecekti...

Vera Claythorne, "Çayı siz mi dolduracaksınız Bayan Brent?" diye sordu.

"Hayır yavrum. Çaydanlık çok ağır. Üstelik ördüğüm o gri yünün iki yumağı kayboldu. Çok sinirim bozuk."

Vera çay tepsisinin durduğu masaya yaklaştı. Porselenler tatlı tatlı çınladı, tabak ve fincanların sesi duyulmaya başladı. Odada yaşam normale dönmüştü.

Çay! Her akşamüstü içtikleri çay için ne kadar şükretseler azdı. Sanki odadakiler bir anda canlanmıştı. Philip Lombard neşeli bir fıkra anlattı. Blore karşılık verdi. Doktor Armstrong komik bir öykü anlattı. Genel olarak çaydan nefret eden Yargıç Wargrave bile çayını keyifle yudumluyordu.

Rogers tam da bu yumuşak, rahat atmosfer üzerine odaya girdi. Uşak gergindi. Sinirden ellerini ovuşturarak, "Bağışlayın efendim," dedi. "Banyo perdesine ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Lombard irkilerek başını kaldırdı.

"Banyo perdesi mi? Ne diyorsun sen Tanrı aşkına?"

"Yok, efendim, ortadan yok olmuş. Odaları dolaşıp perdeleri kapatıyordum, bir de baktım banyodaki perde yerinde değil."

"Bu sabah orada mıydı?" diye sordu Bay Wargrave.

"Ah, evet efendim."

Blore, "Nasıl bir perdeydi?" diye sordu.

"Kırmızı, sugeçirmez ipek bir perde efendim. Banyodaki kırmızı fayanslarla aynı desende."

"Ve yok olmuş, öyle mi?" diye sordu Lombard.

"Evet, efendim."

Herkes birbirine baktı.

Blore sıkıntılı bir sesle, "Ne olacak yani?" dedi. "Evet, tuhaf, ama tuhaf olmayan ne var ki? Ayrıca önemi de yok. İpek perdeyle de adam öldürülmez ya. Unutun bunu."

Rogers, "Peki efendim," deyip odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Odaya yine korku hâkim olmuştu.

Herkes birbirini kuşkuyla süzüyordu.

VI

Akşam yemeği yenmiş, sofra toplanmıştı. Çoğu konserveden oluşan basit bir yemekti bu.

Daha sonra oturma odasına geçtiler, ortama dayanılmaz bir gerginlik hâkimdi.

Saat dokuzda Emily Brent ayağa kalkıp, "Ben yatmaya gidiyorum," dedi.

Vera, "Ben de," dedi.

İki kadın yukarı kata çıkarlarken Blore'la Lombard da onların arkalarından gittiler ve merdivenin başında durup kadınların odalarına girmelerini ve kapılarını kapatıp sürgülerini çekip kilitlemelerini beklediler.

Blore sırıtarak, "Artık gidebiliriz," dedi.

Lombard, "Hiç olmazsa gece güvendeler," diye karşılık verdikten sonra, aşağı inmek üzere merdivenlere yöneldi. Blore da onu izledi.

VII

Dört adam bir saat kadar sonra yatmaya gittiler. Yemek odasında ertesi günün kahvaltı sofrasını hazırlayan Rogers, onların yukarı çıktıklarını gördü. Üst kattaki merdiven sahanlığında durup konuşmaya başladılar. Yargıcın sesi duyuluyordu.

"Kapılarınızı kilitlemeyi unutmamanız konusunda sizi uyarıyorum beyler."

Blore, "Ayrıca kapı tokmağının altına bir sandalye dayamak da iyi olabilir," dedi. "Dışarıdan kilit açmanın çeşitli yolları var, temkinli olmalıyız."

Lombard, "Sevgili Blore, senin en kötü yanın ne, biliyor musun? Çok şey bilmen," diye mırıldandı.

Yargıç ciddiyetle, "İyi geceler beyler," dedi. "Umarım sabaha hepimiz sağ salim ayakta oluruz!"

Rogers yemek odasından çıkıp merdivenlerin yarısına kadar çıktı. Dört kişinin dört odanın kapısından içeri girdiğini gördü, dört anahtarın döndüğünü, dört sürgünün çekildiğini duydu.

Onaylarcasına başını sallayıp, "İşte tamam," diye mırıldandı ve yeniden yemek odasına döndü. Evet, sabah için her şey hazırdı. Gözü masanın üstündeki yedi küçük bibloya takıldı.

Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Bu gece kimse bir dolap çevirmeye kalkmayacak," diye mırıldandı.

Odadan kilere açılan kapıyı kilitledi. Sonra öbür kapıdan hole çıkarak o kapıyı da kapatıp kilitledikten sonra sürgüyü çekti ve anahtarı cebine attı. Ardından ışıkları söndürdü ve merdivenlerden çıkarak yeni yatak odasına girdi.

Odada saklanılacak tek bir yer vardı: uzun bir gardırop. Hemen dolabın içini kontrol edip kapısını kilitledikten sonra sürgüledi ve yatmaya hazırlandı.

Kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bu gece zenci biblo oyunu yok. Gereken önlemleri aldım..."

11. Bölüm

I

Philip Lombard her zaman şafakla birlikte uyanırdı. O sabah da aynı şekilde erkenden uyandı. Dirseğinin üstüne yaslanıp dışarıyı dinliyordu. Rüzgâr biraz hafiflemişti, yine de esiyor, ama yağmur sesi duyulmuyordu...

Saat sekizde rüzgârın şiddeti iyice arttı, Lombard bunu duymadı. Yeniden uyumuştu.

Dokuz buçukta ise yatağının kenarına oturmuş, saatine bakıyordu. Saati kulağına götürdü. Sonra dişlerini ortaya çıkararak en karakteristik özelliği olan, o sinsi gülüşüyle güldü ve yavaşça, "Sanırım artık harekete geçmenin zamanı geldi," dedi.

Ona yirmi beş kala, Blore'un kapısını tıklattı.

Blore kapıyı dikkatle açtı. Saçları karmakarışıktı, gözlerinden hâlâ uyku akıyordu.

Lombard tatlı bir sesle, "Hâlâ mı uyuyorsun?" dedi. "Anlaşılan kafan rahat."

Blore, "Ne var, ne oldu?" diye sordu.

"Gelen oldu mu ya da çay filan getiren? Saat kaç, farkında mısın?"

Blore omzunun üstünden yatağının yanında duran saatine baktı.

"Ona yirmi beş var. Nasıl oldu da bu kadar çok uyudum?... Rogers nerede?"

Philip Lombard, "Ben de aynı şeyi soracaktım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Blore'un sesi sertti.

Lombard, "Rogers ortalarda yok, demek istediğim bu," dedi. "Kayıp, hiçbir yerde yok. Ne çaydanlık ateşe konmuş ne de ateş yakılmış."

Blore, "Lanet olsun, nereye gitmiş olabilir ki? Acaba adada dolaşmaya mı çıkmış? Bekle, giyineyim. Bakalım diğerleri bir şey biliyorlar mı?"

Philip Lombard başıyla onayladı. Kısa bir süre sonra bir dizi kapalı kapının önünden geçtiler ve sırasıyla hepsini çaldılar.

Armstrong kalkmış ve giyinmişti. Yargıç Wargrave aynen Blore gibi güçlükle uyandı. Vera Claythorne da giyinmişti. Emily Brent'in odası ise boştu.

Hep birlikte malikâneyi dolaşmaya başladılar. Rogers'ın odası, Philip Lombard'ın dediği gibi boştu. Yatak bozulmuştu, tıraş makinesi, tıraş fırçası ve sabunu daha ıslaktı.

Lombard, "Demek kalkmış," dedi.

Vera kısık bir sesle, "Belki de," dedi. "Bir yere saklanmış, bizi bekliyordur." Endişesini saklayıp güçlü görünme çabası içindeydi.

Lombard, "Ben artık herkesten her şeyi bekliyorum," dedi. "En iyisi onu bulana kadar birbirimizden ayrılmayalım."

Armstrong, "Adada bir yerlerde olmalı," dedi.

Blore da aynı fikirdeydi. Müfettiş tıraş bile olmadan odadan öylece çıkmıştı. "Peki, ama Bayan Brent nereye kayboldu? Bu da muamma?" dedi.

Alt kata, hole indiklerinde Emily Brent ön kapıdan içeri giriyordu. Üzerinde yağmurluğu vardı.

"Deniz hiç durulmamış," dedi yaşlı kadın. "Korkarım, bugün de tekne gelemeyecek."

Blore, "Adada yalnız başınıza dolaşmaya mı çıktınız?" diye sordu. "Bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunun farkında değil misiniz?"

"Emin olun, çok dikkatliydim Bay Blore," karşılığını verdi kadın.

Blore homurdanarak, "Rogers'ı gördünüz mü?" diye sordu.

Bayan Brent'in kaşları kalktı. "Rogers'ı mı? Hayır, bu sabah görmedim. Neden?"

Yargıç Wargrave tıraş olmuş, giyinmişti; takma dişleri ağzındaydı. Merdivenlerden inip açık yemek odası kapısına doğru ilerledi.

"Ah!" dedi. "Kahvaltı sofrası hazır."

Lombard, "Bunu dün gece de yapmış olabilir," dedi.

Hepsi içeri girdiler, özenle dizilmiş tabaklara ve çatal bıçak takımlarına baktılar. Büfenin üzerinde özenle dizilmiş fincanlar duruyordu. Çaydanlık ve kahve ibriği için özenle serilmiş altlıklar vardı...

Bunu ilk gören Vera oldu. Panikle yargıcın koluna yapıştı, güçlü parmakların kavramasıyla birlikte yaşlı adam irkildi.

Vera, "Zencilere bakın!" diye haykırdı.

Masanın ortasında yalnızca altı zenci biblosu kalmıştı.

II

Rogers'ın cansız bedenini bulmaları uzun sürmedi.

Avlunun öte tarafındaki çamaşırlıktaydı. Mutfak ocağını yakmak için odun kesmeye gitmişti. Küçük balta hâlâ elindeydi. Ondan daha büyük, ağır bir balta da kapıya dayanmıştı: keskin metal yüzeyi kan içindeydi. Aynen Rogers'ın kafasının arkasındaki derin yarık gibi...

III

Doktor Armstrong, "Durum apaçık ortada," dedi. "Katil yavaşça arkasına sokulmuş, o eğildiği sırada baltayı adamın kafasına indirmiş."

Blore baltanın sapıyla mutfaktaki un eleğini inceliyordu.

Yargıç Wargrave, "Bunu yapmak için çok güçlü olmak mı gerekir?" diye sordu.

Armstrong ciddiyetle, "Nereye varmak istediğinizi anlıyorum," dedi. "Evet, kastettiğiniz buysa bir kadın da bunu yapabilir." Hızla çevresindekileri süzdü. Vera Claythorne ve Emily Brent mutfağa dönmüşlerdi. "Kız bunu daha kolaylıkla yapabilir, güçlü, atletik bir yapısı var. Bayan Brent zayıf, nahif görünüyor, ama bu tip kadınlarda da bazen anlaşılmaz bir güç olabiliyor. Ayrıca unutmamak gerekir ki delilerin de gücü onlardan hiç beklenilmeyecek kadar fazladır."

Yargıç düşünceli düşünceli başını salladı.

Blore içini çekerek ayağa kalktı. "Parmak izi yok," dedi. "Baltanın sapı silinmiş."

Bir kahkaha duyuldu. Hepsi sesin geldiği tarafa döndüler. Vera Claythorne avluda kulak tırmalayan bir sesle bağırıyor, bir yandan da kahkahalara boğuluyordu.

"Bu adada arı bulunur mu? Söyleyin bana. Balı nerede bulacağız? Ha! Ha!"

Boş bakışlarla onu süzdüler. Sanki o aklı başında, dengeli kız birden gözlerinin önünde çıldırmıştı. Vera sözlerine devam etti.

"Bakmayın bana öyle sanki deliymişim gibi! Son derece akıllıca bir soru soruyorum size. Arılar, kovanlar, arılar! Anlamıyor musunuz? O aptal tekerlemeyi okumadınız mı? Hepinizin yatak odasında var, üstünde düşünün diye konulmuş! Eğer biraz sağduyumuz olsaydı bunu anlamamız işten bile değildi. *Yedi Küçük Zenci odun kırdı.* Peki ya bir sonraki dize? Tamamını ezberledim, diyorum size! *Altı Küçük Zenci kovanla oynadı.* Bu yüzden soruyorum işte, bu adada arı var mı diye? Ne ilginç değil mi?"

Yeniden çılgınca gülmeye başladı. Doktor Armstrong ona doğru yürüdü, elini kaldırıp yanağına bir tokat indirdi.

Vera'nın bir an soluğu kesildi, başını ellerinin arasına aldı. Bir süre tepkisiz kaldıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Kendime geldim."

Sesi yeniden sakin ve kontrollüydü. Arkasını dönüp avludan mutfağa doğru yürüdü.

"Bayan Brent'le birlikte kahvaltıyı hazırlarız," dedi, "Siz de ateş için biraz odun getirir misiniz?"

Doktorun beş parmağının izi hâlâ yüzündeydi.

O mutfağa girerken Blore, "Aferin doktor," dedi. "Çok doğru yaptınız."

Armstrong, "Yapmam gerekiyordu," dedi. "Bunca şeyin arasında bir de sinir kriziyle uğraşamayız."

Lombard, "Hiç de sinirli bir kadına benzemiyor," dedi.

Armstrong da aynı fikirdeydi. "Tabii ki sağlıklı, aklı başında bir kız. Yalnızca anlık bir şok! Herkesin başına gelebilir," dedi.

Rogers öldürülmeden önce bir hayli odun kesmişti. Odunları toplayıp mutfağa taşıdılar. Vera ve Emily Brent çok meşgullerdi. Bayan Brent ocağı hazırlıyor, Vera da salamları kesiyordu.

"Teşekkürler," dedi Emily Brent. "Elimizi çabuk tutmaya çalışıyoruz, yarım saat sonra filan kahvaltı hazır. Çaydanlıktaki suyun kaynaması gerekiyor."

IV

Müfettiş Blore boğuk bir sesle Philip Lombard'a, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi.

"Nasıl olsa söyleyeceğine göre, kafamı yormama hiç gerek yok," karşılığını verdi yüzbaşı.

Eski müfettiş Blore ciddi bir adamdı. Pek şakadan anlamazdı. Soğuk bir sesle devam etti.

"Amerika'da benzer bir olay yaşanmıştı. İhtiyar bir adamla karısı sabahleyin başlarına balta vurularak öldürülmüşlerdi. Evde kızlarıyla hizmetçiden başka kimse yoktu. Hizmetçinin bu işle ilgisi

olamayacağı kanıtlandı. Kızları ağır başlı, saygın bir kız kurusuydu. Katil olma olasılığı çok zayıftı. Öyle ki onu serbest bıraktılar. Davayı da bir türlü çözümleyemediler." Duraksadı. "Baltayı görünce aklıma bu olay geldi. Sonra mutfağa girip Bayan Brent'i öyle serinkanlı görünce... Kadının kılı bile kıpırdamamıştı! Vera ise neredeyse sinir krizi geçiriyordu –ki bu çok doğal– kadınlardan böyle davranmaları beklenir, öyle değil mi?"

Philip Lombard kayıtsızca, "Olabilir," dedi.

Blore, "Ama öteki! Düzenli, temiz görünümlüydü... önlük takmış... Bayan Rogers'ın önlüğünü... 'Kahvaltı bir saate kadar hazır olur,' demesi. Bana kalırsa kadın zırdeli! İhtiyar kadınlarda buna sıklıkla rastlanıyor. Cinayet işleyecek kadar delirdiklerini söylemiyorum elbette, ama pusulayı şaşırıyorlar. Bu da aklını dinle bozmuş, kendini Tanrı'nın vekili sanıyor. Odasında oturup bütün gün İncil okuyor," diye sözlerine devam etti.

Philip Lombard iç çekerek, "Bu, insanın aklını kaçırdığını göstermez ki!" dedi.

Blore ısrarla, "Üstelik dışarıdan geldi, yağmurluğunu giymişti, denize bakmaya gittiğini söyledi," dedi.

Lombard başını sallayarak itiraz etti. "Rogers odun keserken öldürüldü," dedi. "Yani sabah kalktıktan sonra yaptığı ilk iş sırasında. Bayan Brent bunu yapmış olsa sonrasında saatlerce dışarıda dolaşmasına hiç gerek yoktu. Bana sorarsan Rogers'ın katili olsa yatağında horlaya horlaya uyuyor olmayı yeğlerdi."

"Bir noktayı atlıyorsunuz Bay Lombard," dedi Blore. "Eğer kadın suçsuz olsa tek başına dolaşmaktan ölesiye korkardı. Bunu rahatlıkla yapabilmesinin tek nedeni *korkacak bir şey olmadığını bilmesiydi.* Başka bir deyişle ifade edilecek olursa ancak *katil o olsaydı* korkmazdı."

Philip Lombard, "İyi bir noktaya parmak bastınız," dedi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Sonra hafifçe gülümseyerek ekledi. "Artık benden kuşkulanmamana sevindim."

Blore utanarak, "En başında kuşkulandığım doğru," dedi. "O tabanca... anlattığın tuhaf öykü ya da anlatmadığın. Şimdi bakıyorum da, her şey apaçık ortadaymış ve gereksiz yere senden kuşkulanmışım. Umarım sen de benim hakkımda aynı şekilde düşünüyorsundur?"

Philip düşünceli düşünceli, "Yanılıyor olabilirim," dedi. "Ama sende bu işi yapacak kadar geniş bir düş gücü olmadığı kanısındayım. Tek söyleyebileceğim, eğer katil sensen olağanüstü bir oyuncusun, önünde şapka çıkarırım arkadaş." Sesini alçalttı. "Söyleyeceklerim aramızda kalmalı Blore, büyük olasılıkla gün batmadan ikimiz de ölmüş olacağımıza göre, umarım şu yalancı tanıklık olayını anlatmanı istememi hoş görürsün?"

Blore huzursuzluk içinde kımıldandı, ayak ayaküstüne attı. Sonunda karar verip konuşmaya başladı.

"Artık saklamanın anlamı kalmadı. Neyse, Landor tamamen suçsuzdu ama çete arkadaşları bana para verdiler, yani rüşvet aldım. Adamın aleyhindeki kanıtları da onlar hazırladı. Eğer başka bir çıkar yol olsaydı sence bunu..."

Lombard sırıtarak, "Eğer başka tanıklar olsaydı yapmazdın, değil mi?" dedi. "Neyse aramızda kalsın, ama iyi iş çıkarmışsın. Akıllıca."

"Aslında yapmam gerekeni yapmadım. Purcell Çetesi çok belalıdır. Üstüne üstlük bir de ödül aldım, terfi ettim."

"Landor da yaşam boyu hapse mahkûm olup hapishanede öldü, öyle değil mi?"

"Öleceğini nereden bilebilirdim?" diye hemen savunmaya geçti Blore.

"Elbette, bu senin açından büyük şanssızlık."

"Benim açımdan mı, onun mu?"

"İkinizin de. Çünkü görünen o ki bunun sonucu olarak senin yaşamın da çok kısa olacağa benziyor."

"Benim de mi?" Blore şaşkınlıkla baktı. "Sence bende..." dedi. "Rogers ya da diğerleri gibi kolayca öte dünyaya geçmeyi kabullenecek göz var mı? Ben kendimi korumayı bilirim, bunu kafana sok."

"Neyse," dedi Lombard, "Göreceğiz. Bahse girmeyi sevmem, ayrıca girsek bile sen ölürsen ben paramı alamam."

"Bay Lombard, siz ne demek istiyorsunuz?"

Philip Lombard dişlerini göstererek sırıttı.

"Demek istediğim, sevgili Blore, bence pek şansın yok."

"Nasıl yani?"

"Hayal gücünün kısıtlılığı seni kesinlikle açık hedef haline sokuyor. U. N. Owen kadar hayal gücü gelişmiş biri istediği an seni hedefine alır."

Blore'un yüzü kızarmıştı. Bir hışımla, "Peki ya sen?" diye sordu.

Philip Lombard'ın yüz ifadesi birden sertleşti.

"Benim hayal gücüm kuvvetlidir," dedi. "Daha önce de böyle zor durumlarda kalmış, paçayı kurtarmıştım. Şimdi de büyük konuşmak istemiyorum ama bu işten sıyrılacakmışım gibi geliyor."

V

Yumurtalar sahandaydı. Vera ekmek kızartırken, *neden öyle kendimi kaybettim ki sanki? Çıldırmış gibiydim. Olacak şey değil, bu büyük hata. Sakin ol kızım, sakin olmalısın,* diye düşünüyordu.

Sonuçta her zaman sağduyulu olmasıyla gurur duymamış mıydı?

Bayan Claythorne elinden geleni yaptı, soğukkanlılığını yitirmeden Cyril'in peşinden yüzmeye başladı.

Neden bunu düşünüyordu ki? Neden şimdi aklına gelmişti. Hepsi geçip gitmişti... bitmişti artık... Cyril o kayaya ulaşamadan çok önce suya batmıştı. Vera akıntının onu açık denize sürüklediği-

ni hissetmişti. Kendini akıntıya bırakmış, ağır ağır yüzmüştü, ta ki sonunda sandal yetişene dek...

Herkes onun cesaretini, soğukkanlılığını övmüştü...

Hugo dışında. Hugo yalnızca bakmıştı ona...

Şimdi bile Hugo'yu düşünmek ne kadar canını acıtıyordu...

Neredeydi? Ne yapıyordu? Nişanlanmış mıydı, evlenmiş miydi?

Emily Brent sert bir tavırla, "Vera," dedi. "Ekmekler yanıyor!"

"Affedersiniz Bayan Brent, haklısınız. Dalmışım."

Emily Brent cızırdayan yağdan son yumurtayı da çıkardı.

Ekmek kızartıcıya yeni bir dilim ekmek koyan Vera, "Ne sakinsiniz Bayan Brent," dedi.

Emily Brent dudaklarını büzdü.

"Her zaman başımı dik tutacak ve serinkanlılığımı koruyacak şekilde yetiştirildim."

Vera ister istemez, *çocukken çok baskı altında kalmış... Bunun sonucunda da...* diye düşündü, ardından da, "Korkmuyor musunuz?" diye sordu. Durakladı ve hemen ardından ekledi. "Yoksa ölüme aldırmıyor musunuz?"

Ölmek! Ölüm! Emily Brent'in katı beynine hançer gibi saplanmıştı bu sözcük. Ölmek mi? Ama *o* ölmeyecekti ki! Diğerleri... evet, onlar öleceklerdi... ama o, Emily Brent ölmeyecekti. Bu kız anlamıyordu! Emily tabii ki ölümden korkmuyordu... Brent'ler ölümden korkmazdı... Ailesindeki bütün erkekler askerdi. Hepsi ölümle gözlerini bile kırpmadan yüzleşmişler, yiğitçe ölmesini bilmişlerdi. Onlar da aynen Emily Brent gibi dürüst, düzgün bir yaşam sürmüşlerdi... Hayatı boyunca asla utanacağı bir şey yapmamıştı ve doğal olarak da ölmeyecekti...

"Tanrı kullarını gözetir.", "Ne gecenin dehşetinden korkarsın ne gündüz uçan oktan. Sen yalnız kendi gözlerinle seyredecek, kötülerin cezasını göreceksin."

Şimdi gündüzdü, korkulacak bir şey yoktu. *"Hiçbirimiz bu adadan gidemeyeceğiz."* Kim söylemişti bunu? Tabii ya General MacArthur, hani şu kuzeni Elsie MacPherson'la evlenen adam. Aldırmıyor gibiydi. Sanki ölümü *bekliyordu!* Hatta belki istiyordu bile. Günahkâr! Kâfir! Böyle düşündüğüne göre dine karşı hiç saygısı yoktu. Bazı insanlar ölümün ciddiyetini bilmeyip sonunda kendilerini öldürüyorlardı. *Beatrice Taylor...* Dün gece düşünde Beatrice'i görmüştü, dışarıdaydı, yüzünü pencereye dayamış, ona kendisini içeri alması için yalvarmıştı. Ama Emily Brent onu almak istememişti. Eğer alsaydı, korkunç bir şey olacaktı...

Emily birden kendine geldi. Vera tuhaf bakışlarla onu süzüyordu.

Telaşla, "Her şey hazır, değil mi?" dedi. "Kahvaltılıkları içeri götürelim."

VI

Kahvaltı çok tuhaf geçti. Herkes son derece kibardı.

"Biraz daha kahve alabilir miyim Bayan Brent?"

"Lütfen bir dilim jambon Bayan Claythorne?"

"Bir dilim ekmek daha ister miydiniz?"

Dışarıdan aklı başında ve normal görünen altı kişi.

Ya içlerine bakınca? Bir kafese sokulmuş sincaplar gibi, umutsuzca aynı yerde dönüp duran düşünceler...

"Şimdi ne olacak? Ne olacak? Kim? Hangisi?"

"İşe yarar mı acaba? Denemek gerek. Tabii zaman olursa. Tanrım, zaman olursa mı?..."

"Din takıntı halini almış, bu kesin... Ama görünüşünden hiç belli değil... Ya yanılıyorsam..."

"Saçma, her şey saçma... delilik, çılgınlık bu. Tanrım, deliriyor muyum yoksa? Kaybolan yumak... kırmızı ipek perdeler... bu anlamsız? Bir türlü anlamıyorum..."

"Aptal şey, tüm söylediklerime inandı. Kolay oldu... Yine de dikkatli olmalıyım, çok dikkatli."

"Küçük biblolardan altı tane kaldı... yalnızca altı. Bu gece kaç tane kalacak acaba?"

"Son yumurtayı kim ister?"

"Reçel?"

"Teşekkür ederim, sizin için ekmek keseyim mi?"

Altı kişi... Kahvaltıda normal davranan altı kişi...

12. Bölüm

I

Kahvaltı faslı bitmişti.

Yargıç Wargrave genzini temizledi. Otoriter bir sesle, "Sanırım durumu tartışmamız iyi olacak," dedi. "Yarım saat sonra oturma odasında buluşalım mı?"

Herkes bir şekilde bu düşünceyi onayladığını belirtti.

Vera tabakları toplamaya başlamıştı. "Masayı kaldırıp bulaşıkları yıkayayım," dedi.

Philip Lombard, "Biz de yiyecekleri kilere taşırız," dedi.

Bunun üzerine, "Teşekkürler," dedi genç kadın.

O sırada ayağa kalkmış olan Emily Brent yeniden yerine oturup, "Tanrım!" deyince, yargıç da, "Bir şey mi oldu, Bayan Brent?" diye sordu.

Emily Brent özür dilercesine, "Üzgünüm," dedi. "Bayan Claythorne'a yardım etmek isterdim, ama başım dönüyor."

"Başınız mı dönüyor?" Doktor Armstrong ona doğru ilerledi. "Çok doğal. Gecikmiş bir şok. Size bunun için bir ilaç..."

Emily Brent öfkeyle, "Hayır!" dedi.

Herkes şaşırdı. Doktor Armstrong kıpkırmızı olmuştu.

Kadının yüz ifadesinden gerek korkusu, gerek kuşkusu anlaşılıyordu.

Doktor Armstrong sert bir şekilde, "Nasıl isterseniz Bayan Brent," dedi.

"İlaç filan istemiyorum, hiçbir şey istemiyorum. Burada biraz sakin otursam baş dönmesi filan kalmaz."

Kahvaltı sofrasındaki son tabaklar da kaldırılmıştı.

Blore, "Ben tam bir ev erkeğiyim," dedi. "Size yardım edeyim Bayan Claythorne."

Vera, "Teşekkür ederim," dedi.

Emily Brent oturma odasında tek başına kalmıştı. Bir süre kilerden gelen mırıltıları dinledi. Baş dönmesi yavaş yavaş geçiyordu. Uykusu gelmişti, neredeyse gözleri kapanacaktı. Kulakları uğulduyordu, yoksa odada bir vızıltı mı vardı? *Bir arı*, diye düşündü. *Bir yabanarısı.*

Sonra arıyı gördü, pencerenin çerçevesine tırmanıyordu.

O sabah Vera Claythorne arılardan bahsetmişti.

Arılar ve bal...

Balı severdi. Kovandaki balı ince muslin torbaya koyar, kendi kendine süzülmesini beklerdi: Şıp, şıp, şıp...

Odada biri vardı... Üstünden sular sızan, ıslak biri... *Irmaktan gelen Beatrice Taylor...*

Başını çevirse onu görecekti.

Ama çeviremiyordu...

Bağırabilseydi...

Ama bağıramıyordu...

Evde kimse yoktu. Tek başınaydı...

Ayak sesleri duydu. Hemen arkasından yaklaşan, yumuşak ayak sesleri... Boğulmuş kızın düzensiz, sendeleyen ayak sesleri...

Genzini yakan nemli bir küf kokusu vardı...

Camda arı durmadan vızıldıyor, vızıldıyordu...

Sonra bir acı duydu.

Arı ensesinin yan tarafından sokmuştu...

II

Oturma odasında Emily Brent'i bekliyorlardı.

Vera Claythorne, "Gidip çağırayım mı?" diye sordu.

Blore hemen, "Bir dakika," diye atıldı.

Vera yerine oturdu. Herkes merakla Blore'a bakıyordu.

Blore, "Bakın, hepinize söylüyorum... " diye başladı söze. "Bence bu işi daha fazla uzatmak anlamsız, katili uzaklarda aramaya hiç gerek yok. Katil şu anda yemek odasında! Neyin üstüne isterseniz yemin ederim, bence aradığımız katil o!"

Armstrong "Peki neden işliyor bu cinayetleri?" diye sordu.

"Din takıntısı. Bu onda delilik halini almış. Siz ne dersiniz doktor?"

Doktor Armstrong, "Olabilir," dedi. "Buna karşı diyebileceğim bir şey yok. Ama elimizde kanıt da yok."

Vera, "Kahvaltıyı hazırlarken mutfakta çok tuhaf bir hali vardı," dedi. "Gözleri..." Ürperdi.

Lombard itiraz etti. "Yalnızca buna dayanarak onu yargılayamayız. Şu anda hiçbirimizin aklı başında değil."

Blore, "Hem..." dedi Blore. "Gramofondan gelen sesleri dinledikten sonra açıklama yapmayan da yalnızca o var. Neden? Söyleyecek bir şeyi yoktu da ondan."

Vera sandalyesinde kıpırdandı.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi. "Sonradan bana anlattı."

Wargrave, "Size ne anlattı Bayan Claythorne?" diye sordu.

Vera, Beatrice Taylor'ın öyküsünü aynen aktardı.

Yargıç Wargrave bu konudaki görüşünü açıkladı.

"Akla yakın, tutarlı bir öykü. Şahsen bunun doğruluğuna inanmamak için hiçbir neden göremiyorum. Bu arada, söyler misiniz Bayan Claythorne, bunları anlatırken suçluluk duygusu duyuyor muydu ya da bu olaydaki davranışından dolayı bir şekilde pişmanlık?"

Vera, "Kesinlikle hayır," dedi. "Kendini tamamıyla suçsuz buluyordu."

Blore, "Bu tip ihtiyar kadınların kalpleri taş gibi olur," dedi. "Genellikle kıskançlıktan!"

Yargıç Wargrave araya girdi.

"Saat on bire beş var. Bence Bayan Brent'i toplantıya çağırmanın zamanı geldi."

Blore, "Bir önlem almayacak mısınız?" diye sordu.

Yargıç, "Nasıl bir önlem alabileceğimizi bilemiyorum," dedi. "Şu an için kuşkularımız, varsayım üretmemizi sağlamaktan ileri gidemiyor. Yine de Doktor Armstrong'dan Bayan Brent'in davranışlarını dikkatle izlemesini isteyebiliriz. Neyse, artık yemek odasına gidelim."

Emily Brent'i bıraktıkları yerde, aynı sandalyede otururken buldular. Arkadan bakınca odaya girdiklerini fark etmemiş olması dışında halinde bir tuhaflık yoktu.

Sonra yüzünü gördüler, soluk yüzünü, morarmış dudaklarını ve donup kalmış gözlerini.

Blore, "Aman Tanrım, ölmüş!" diye haykırdı.

III

Yargıç Wargrave sakin, duru sesiyle, "Biri daha temize çıktı," dedi. "Ama çok geç!"

Armstrong cansız kadının üstüne eğilmişti. Dudaklarını kokladı, başını salladı, göz bebeklerini inceledi.

Lombard sabırsızlık içinde, "Nasıl ölmüş, doktor? Biz buradan ayrıldığımızda iyiydi," dedi.

Armstrong'un gözleri kadının ensesinin sağ tarafındaki ize takılmıştı.

"Hipodermik şırınga izi bu," dedi.

Pencereden bir vızıltı geliyordu. Vera haykırdı.

"Bakın! Bir arı. *Bir yabanarısı.* Bu sabah söylediğimi anımsayın!"

Armstrong sinirle, "Arı sokmamış," dedi. "Şırıngayı bir insan eli tutmuş."

Yargıç, "Kullanılan zehir ne?" diye sordu.

"Tahminim bir çeşit siyanür olabileceği. Büyük olasılıkla potasyum siyanür, aynen Anthony Marston'da olduğu gibi. Zehir verilir verilmez tıkanarak ölmüş olmalı."

"Ya arı?" diye haykırdı Vera. "Bu yalnızca *bir rastlantı olamaz*, değil mi?"

Lombard sert bir tavırla, "Ah hayır," dedi. "Rastlantı değil! Katilimizin olaya yerel bir renk katma çabası. Şakacı hayvan! O lanet tekerlemeye elinden geldiğince bağlı kalmaya çalışıyor!"

Doktorun sesi ilk kez böylesine kontrolsüz, hatta tiz çıkıyordu. Sanki onun bile uzun kariyerinde sürekli değişken koşullar ve ağır sorumluluklarla güçlenen sinirleri en sonunda boşalmak üzereydi.

"Delilik bu!" diye bağırdı hiddetle. "Çılgınlık... tümüyle çılgınlık... hepimiz delirdik sonunda!"

Yargıç sakin bir sesle, "Halen muhakeme gücümüz olduğunu umuyorum. *Aranızda buraya gelirken yanında hipodermik şırınga getiren var mı?*"

Doktor Armstrong doğruldu, kararsız bir sesle, "Evet, ben getirdim," dedi.

Dört çift göz onun üstüne dikildi. Doktor bu gözlerdeki derin kuşku karşısında kendini savunma gereksinimi hissetti.

"Her zaman yanımda taşırım. Birçok doktor gibi."

Yargıç Wargrave, "Haklısınız," dedi. "Peki, şimdi nerede bu şırınga, bunu bize söyler misiniz?"

"Odamda, valizimde."

"Öyleyse bu dediğinizi doğrulayalım."

Beşi birlikte yukarı çıktılar; ağızlarını bıçak açmıyordu.

Odada valizin içindekiler yere boşaltılmıştı.

Hipodermik şırınga orada değildi.

IV

Armstrong öfkeyle bağırıyordu.

"Biri almış olmalı!"

Odaya tam bir sessizlik hâkimdi.

Armstrong sırtı pencereye dönük duruyordu. Kuşkulu, suçlayan dört çift göz ona dikilmişti. Doktor; Wargrave'den Vera'ya herkese sırayla bakıyor, çaresizlik içinde, umutsuzca yineliyordu.

"Biri almış diyorum size!"

Blore'la Lombard göz göze geldiler.

Yargıç, "Bu odada beş kişiyiz," dedi. "*İçimizden biri katil.* Durumumuz zor, ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıyayız. İçimizdeki dört suçsuzu korumak için elimizden geleni yapmalıyız. Doktor Armstrong, size sormak istediğim bir şey var, yanınızda hangi ilaçlar var?"

Armstrong hemen yanıt verdi.

"Yanımda küçük bir ilaç çantası var. İsterseniz bakabilirsiniz. İçinde bazı uyku ilaçları... Trional ve Sulphonal tabletleri, bir paket bromür, karbonat ve bir de aspirin var. Başka bir şey yok. Yanımda siyanür yok."

Yargıç, "Bende de uyku ilaçları var," dedi. "Sanırım Sulphonal. Çok yüksek dozda alındığında öldürücü olabiliyor, öyle değil mi doktor? Sizin de yanınızda tabancanız vardı, değil mi Bay Lombard?"

Philip Lombard sinirlenmişti.

"Olsa ne olur?"

"Hiç... Bence doktorun ilaçlarını, benim Sulphonal tabletlerimi, sizin tabancanızı ve ilaç ya da silah yerine geçebilecek ne varsa bir araya toplayıp güvenli bir yere koyalım. Sonra da birbirimizin üstünü ve odasını arayalım."

Lombard hemen itiraz etti. "Tabancamı verecek kadar delirmedim ben!"

Wargrave sert bir tavırla, "Siz sağlam yapılı ve güçlü bir adamsınız Bay Lombard," dedi. "Müfettiş Blore da sizin gibi güçlü bir fiziğe sahip. Aranızdaki çekişmede kim üstün çıkar bilemem, ama size şunu söyleyebilirim ki böyle bir durumda Doktor Armstrong, Vera Claythorne ve ben, onu bütün gücümüzle destekleriz. Bu durumda biraz daha direnmeyi sürdürürseniz sonucun aleyhinize olacağını sanırım siz de kabul edersiniz."

Lombard başını geriye attı. Homurdanarak dişlerini gösterdi.

"Peki, öyle olsun. Hepsi toplanacaksa sorun yok."

Yargıç Wargrave başını salladı.

"Siz sağduyulu bir adamsınız. Şimdi söyleyin, bu tabanca nerede?"

"Yatağımın yanındaki komodinin çekmecesinde."

"Güzel."

"Gidip getireyim."

"Biz de sizinle gelsek iyi olacak."

Philip dişlerini iyice göstererek sırıtıp, "Lanet olsun, benden kuşkulanıyorsunuz, değil mi?" diye homurdandı.

Koridor boyunca hep beraber Lombard'ın odasına kadar yürüdüler.

Philip doğruca yatağın yanına gidip çekmeceyi açtı.

Lanet okuyarak geriledi.

Komodinin çekmecesi boştu.

V

"Tamam mı, tatmin oldunuz mu?" diye sordu Lombard.

Tepeden tırnağa soyunmuştu, diğer üç adam tarafından odası da üstü başı da didik didik aranmıştı. Vera Claythorne dışarıda, koridordaydı.

Araştırma düzenli bir biçimde yapılıyordu. Sırayla Yargıç, Armstrong ve Blore da aynı testlerden geçtiler.

Dört adam Blore'un odasından çıkıp Vera'ya doğru ilerlediler.

İlk konuşan yargıç oldu.

"Umarım bizi anlarsınız Bayan Claythorne, hiç kimseye ayrıcalık tanıyamayız. Bu tabancanın bulunması şart. Sanırım yanınızda bir mayo vardır."

Vera başıyla onayladı.

"Lütfen odanıza gidip mayonuzu giyin ve sonra yine yanımıza gelin."

Vera odasına girip kapıyı kapattı. Bir dakika bile geçmeden vücudunu sımsıkı saran mayosunu giymiş olarak döndü.

Wargrave hoşnutlukla başını salladı.

"Teşekkürler, Bayan Claythorne. Şimdi siz burada kalın ve biz izninizle odanızı arayalım."

Vera onlar dönene kadar sabırla koridorda bekledi. Sonra odasına gidip giyindi ve yeniden onu koridorda bekleyen adamların yanına döndü.

Yargıç, "Şimdi artık bir şeyden eminiz," dedi. "Beşimizde de ne ilaç ne de öldürücü nitelikte bir silah var. Bu iyi bir şey. Artık sıra ilaçları güvenli bir yere koymaya geldi. Sanırım kilerde gümüş bir sandık vardı, öyle değil mi?"

Blore hemen "İyi de," dedi. "Anahtarı kimde olacak? Sizde mi?"

Yargıç Wargrave buna yanıt vermedi.

Kilere doğru yürüdü, diğerleri de onu izlediler. Kilerde gümüşlerle, tabak çanağın yerleştirildiği küçük bir sandık vardı. Yargıcın talimatlarına uygun şekilde ilaçlar sandığa yerleştirdi ve sandık kilitlendi. Sonra yine yargıcın talimatıyla sandık gömme tabak dolabına konuldu ve bu dolap da kilitlendi. Yargıç sandığın anahtarını Philip Lombard'a, dolabın anahtarını Blore'a verdi.

"İçimizde fiziksel anlamda en güçlü olanlar sizlersiniz," dedi. "Birinizin diğerinden anahtarı alması hiç kolay olmayacaktır. Özellikle de biz üçümüzden biri için bu zaten olanaksız. Dolabı ya da sandığı kırarak açmaya girişmek çok fazla gürültülü ve zor bir eylem olacaktır. Ayrıca bunun dikkat çekmeden yapılabilmesi de zaten olanaksız."

Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi.

"Yine de karşı karşıya olduğumuz çok ciddi bir sorun var. *Bay Lombard'ın tabancasına ne oldu?*"

Blore, "Bence bunu en iyi bilecek kişi tabancanın sahibidir," dedi.

Philip Lombard'ın yüzü bembeyaz kesildi. Öfkeden burun delikleri açılıp kapanıyordu.

"Dik kafalı bir inatçısınız! Çalmışlar dedim ya!"

Wargrave, "Onu en son ne zaman görmüştünüz?" diye sordu.

"Dün gece. Yattığım sırada çekmecedeydi, her olasılığa karşı yanı başımda hazır tutuyordum."

Yargıç başını salladı.

"Bu sabah Rogers'ı aradığımız ya da cesedini bulduğumuz sıradaki şaşkınlığımızdan yararlanılarak çalınmış olmalı."

Vera heyecanla, "O zaman evde bir yere saklanmış olmalı," dedi. "Mutlaka bulmalıyız."

Bay Wargrave çenesini sıvazlıyordu.

"Araştırmamızdan bir sonuç alabileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi. "Katilin onu saklayacak iyi bir yer bulmak için çok zamanı

vardı. Tabancayı kolayca bulabileceğimiz düşüncesiyle kendimizi kandırmayalım."

Blore öfkeyle, "Tabancanın nerede olduğunu bilemem ama başka bir şeyin yerini bildiğimi sanıyorum," dedi. "Şırınganın. Beni izleyin."

Ön kapıyı açıp dışarı çıktı, onları malikânenin öbür tarafına götürdü.

Şırıngayı yemek odasının penceresine yakın bir yerde buldular. Yanında kırılmış bir porselen biblo duruyordu: Altıncı Küçük Zenci.

Blore özgüvenle, "Şırınganın olabileceği tek yer burasıydı," dedi. "Katil kadını öldürdükten sonra pencereyi açıp şırıngayı fırlattı, sonra da masadan bibloyu alıp şırınganın yanına attı."

Şırınganın üstünde parmak izi yoktu. Özenle temizlenmişti.

Vera kararlı bir sesle, "Şimdi de tabancayı arayalım," dedi.

Yargıç Wargrave, "Tamam, ama asla birbirimizden ayrılmamaya çalışalım," dedi. Unutmayın ki ayrılırsak katile şans tanımış oluruz."

Çatıdan kilere kadar bütün evi aradılar, ama sonuç alamadılar. Tabanca hâlâ kayıptı.

13. Bölüm

I

"İçimizden biri... İçimizden biri... İçimizden biri..."

Durmadan yinelenen bu iki sözcük saatler geçtikçe daha da kazınıyordu beyinlerine.

Beş kişi... korku içinde beş kişi... Birbirlerini gözleyen, artık gergin, sinirli hallerini gizlemeye bile çalışmayan beş kişi.

Artık hiçbiri rol yapmaya gerek duymuyordu, nezaket gereği birbirleriyle konuşmaya da çalışmıyorlardı. Sanki korunma içgüdüsüyle birbirlerine sıkı sıkı kenetlenmiş beş düşmandılar.

Birden sanki insanlıktan çıkmışlardı. İnsana benzer yanları kalmamış, ilkel barbar hallerine geri dönmüşlerdi. Yargıç Wargrave, ihtiyar bitkin bir kaplumbağa gibi kamburunu çıkarmış oturuyordu. Vücudu hareketsizdi, ama gözleri canlıydı; her an tetikteydi. Eski müfettiş Blore ise daha bir hantal ve kaba görünüyordu. Ağır ve sessiz yürüyüşü avının peşinde sessizce sürünen bir hayvanı andırıyordu. Gözleri kanlanmıştı. Bakışları vahşi ama bir o kadar da anlamsızdı. Peşinden gelenlere saldırmaya hazır bir canavara benziyordu. Philip Lombard'a gelince eskisinden de canlı ve duyarlıydı. En ufak bir sese bile kulak kabartıyordu. Adımları daha hızlı, daha hafifti; vücudu kıvrak, çevik ve zarifti. Zaman zaman gülüyor, beyaz dişleri ortaya çıkıyordu. Bu haliyle daha da çok bir kurda benziyordu.

Vera Claythorne çok sessizdi, neredeyse hiç konuşmuyordu. Zamanının çoğunu sandalyesine büzülmüş oturarak geçiriyordu. Gözleri sanki çok uzaklara, boşluğa takılıp kalmıştı. Sersemlemiş

gibiydi. Göremediği için kafasını, önüne çıkan cama çarpmış ve bir insan eli sayesinde yaşama tutunmayı başarmış küçük bir kuşa benziyordu. Oraya büzüşmüş, korku içinde, hareketsiz bekliyor, yerinden kımıldamamakla kurtulacağını umuyordu.

Armstrong'un sinirleri iyice bozulmuştu, acınacak durumdaydı. Gözü seğiriyor, elleri titriyordu. Üst üste sigara yakıyor, yakar yakmaz da söndürüyordu. İçinde bulundukları durumdan kaynaklanan bu zorunlu eylemsizlik, onu diğerlerinden de çok tedirgin etmişti. Arada sırada kendini tutamayarak sinirden konuşmaya başlıyordu.

"Yani... yani... hiçbir şey yapmadan, burada böyle oturup bekleyecek miyiz? Yapılacak bir şey olmalı... hiç kuşkusuz yapabileceğimiz bir şey vardır. Bir ateş yaksak?"

Blore ağır ağır, "Bu havada mı?" diye sordu.

Yağmur yeniden bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Rüzgâr hızını artırmış, fırtınaya dönüşmüştü. Camlara vuran yağmur damlalarının iç karartıcı sesi onları delirtiyordu.

Seferberlik ilan etmiş gibiydiler. Hepsi büyük oturma odasında oturuyorlardı. Odadan bir defada yalnızca bir kişi çıkabiliyor, dört kişi, beşinci dönünceye kadar bekliyordu.

Lombard, "Bu yalnızca zaman sorunu," dedi. "Sabır. Hava nasıl olsa açacak. O zaman bir şeyler yapabiliriz; işaret veririz, ateş yakarız, bir sal yaparız..."

Armstrong kahkahayı bastı.

"Zaman sorunu mu?... Zaman mı? Zamanımız yok ki! Hepimiz öleceğiz..."

Ona yanıt veren Yargıç Wargrave oldu. Sesi son derece kararlıydı.

"Eğer dikkatli olursak... Çok dikkatli olmalıyız..."

Öğle yemeğini tam vaktinde yediler, ama hiç kimse sofra adabına uymak gibi bir çaba içinde olmadı. Beşi birden mutfağa girdiler. Kilerde bol miktarda konserve buldular. Bir kutu dil ve iki kutu seb-

ze konservesi açıp mutfak masasının yanında ayakta durup yediler. Sonra yine birbirlerinden ayrılmadan kütüphaneye döndüler ve oturup birbirlerini gözlemeye başladılar.

Zihinlerinden geçen düşünceler tuhaf, korkunç ve hastalıklıydı...

"O kişi Armstrong... Beni yan gözle süzdüğünü fark ettim... Gözleri deli gözü gibi... Kesinlikle deli... Belki aslında doktor bile değil... Tabii, işte bu, değil!... O bir doktorun evinden kaçmış... doktorluğa özenen bir deli... Doktor numarası yapıyor... Bu kesin... Diğerlerine söylesem mi?... Yoksa gerçeği haykırsam mı?... Hayır, gözümü ondan ayırmayacağım... Hem de öylesine akıl sağlığı yerinde görünüyor ki... Saat kaç?... Yalnızca üçü çeyrek geçiyor! Ah Tanrım, çıldıracağım... Evet, o Armstrong... İşte yine bana bakıyor..."

"Beni alt edemezler! Kendimi koruyabilirim... Daha önce de çok zor durumlarda kaldım... Lanet olsun, şu tabanca nerede?... Kim aldı?... Kim?... Hiç kimsenin yanında değil, bunu biliyoruz... Hepimiz arandık... Hiç kimsede olamaz... Ama içimizden biri nerede olduğunu biliyor..."

"Hepsi delirecek... Hepsi delirmek üzere... Ölümden korkuyorlar... Ben de ölümden korkuyorum... Evet ama bu ölümü durduramaz... 'Cenaze arabası her an kapıda efendim.' Nerede okumuştum bunu? Kız... Ben kızı göz altında tutacağım. Evet, kızı gözetleyeceğim..."

"Dörde yirmi var... daha dörde yirmi var... belki de saat durdu.. Anlamıyorum! Evet, anlamıyorum... Böyle bir şey olmaz, olamaz.. ama oluyor... Neden uyanmıyoruz? Uyan... Kıyamet Günü... hayır, değil! Bir aklıma gelse... Başım...başımın içinde bir şeyler oluyor... neredeyse çatlayacak... patlayacak... paramparça olacak... Böyle bir şey olamaz... Saat kaç? Aman Tanrım, daha dörde çeyrek var."

"Sakin olmalıyım... Serinkanlı olmalıyım... Kendime hâkim olmalıyım... Bir olabilsem... Her şey çok açık... her şeyi düşündüm. Hiç

kimse kuşkulanmamalı. Bu işe yarayacak. Yaramalı. Ama hangisi? Sorun bu... hangisi? Bence... evet, biliyorum, kuşkum yok, bu o."

Saatin beşi vurmasıyla birlikte beşi birden yerlerinden sıçradı.

Vera, "Çay isteyen var mı?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu.

Blore, "Ben bir fincan içerim," dedi.

Vera ayağa kalkıp, "Gidip yapayım," dedi. "Siz burada kalın."

Yargıç Wargrave yumuşak bir sesle, "Sevgili yavrum," dedi. "Biz de seninle gelip seni izlesek daha iyi olmaz mı?"

Vera onu kısa bir süre süzdükten sonra kahkaha attı.

"Tabii," dedi. "Gelin."

Beşi birden mutfağa gittiler. Vera ve Blore çay, diğer üçü ise viski içtiler. Şişeyi açmak için kullandıkları tirbuşonu daha önce çiviledikleri bir çekmeceden aldılar.

Yargıç sinsi bir gülümsemeyle, "Çok dikkatli olmalıyız..." dedi.

Sonra yeniden oturma odasına döndüler. Yaz olduğu halde oda karanlıktı. Lombard ışıkları yakmak istedi, ama elektrikler kesilmişti.

"Tabii ya," dedi. "Hiç aklımıza gelmedi. Rogers olmadığı için hiç kimsenin aklına jeneratörü çalıştırmak gelmedi."

Bir an duraksadıktan sonra ekledi.

"Sanırım dışarı çıkıp çalıştırmak gerekiyor."

Bay Wargrave, "Kilerde paket paket mum gördüm," dedi. "Onları kullanalım."

Lombard dışarı çıktı. Kalan dört kişi birbirlerini gözetlemekle meşguldü.

Lombard çok geçmeden bir paket mum ve bir yığın tabakla döndü. Beş mum yakıldı, odanın çeşitli yerlerine konuldu.

Saat altıya çeyrek vardı.

II

Altıyı yirmi geçe Vera artık daha fazla orada oturmaya dayanamayacağını hissetti. Odasına çıkıp ağrıyan başını ve şakaklarını soğuk suyla yıkayacaktı. Kalkıp kapıya doğru yürüdü. Sonra elektriğin kesik olduğunu anımsayıp geri döndü, paketten bir mum alıp yaktı ve tabağa biraz erimiş mum damlattı, sonra da mumu tabağa iyice bastırdı. Ardından odadan çıktı, kapıyı kapattı. Dört erkek odada yalnız kalmışlardı. Merdivenlerden çıktı, koridor boyunca yürüyüp odasının önüne geldi. Kapıyı açarken birden durdu ve öylece kalakaldı. Derin bir nefes aldı...

Deniz... St. Tredennick'teki denizin kokusu.

Evet, bu, oydu. Yanılıyor olamazdı. Adada deniz kokusu almak doğaldı, ama bu başkaydı. Bu, o gün kumsalda duyduğu kokuydu, bu... denizin çekildiği, kayaları kaplayan yosunların güneşte kuruduğu o günkü duyduğu koku...

"Kayalıklara kadar açılmak istiyorum Bayan Claythorne. Neden kayalıklara doğru yüzmeyeyim ki?"

Küçük, baş belası, şımarık, mızmız velet! O olmasaydı Hugo şimdi zengindi... Sevdiği kızla da evlenmiş olacaktı...

Hugo...

Elbette... Elbette... Hugo orada, yanı başındaydı... Hayır, odada bekliyordu onu...

İleri doğru bir adım attı. Pencereden gelen rüzgâr mumu söndürdü...

Karanlıkta birden korktu...

Aptallık etme, dedi kendine cesaret vermeye çalışarak. *Her şey yolunda. Bir şey yok. Hepsi aşağıda. Dördü de. Odada kimse yok. Olamaz. Yine hayal kuruyorsun kızım.*

Ama bu koku... St. Tredennick kumsalının kokusu... Bu hayal değildi işte... gerçekti.

Odada biri vardı... Bir şey duymuştu... Odadan bir ses gelmişti kulağına... bir şey duyduğundan emindi...

Sonra, orada öylesine durup içeriye kulak kesilmişken soğuk ve nemli bir el değdi boğazına... ıslak, deniz kokan bir el...

III

Vera çığlık attı. Avazı çıktığı kadar bağırdı, bağırdı... Dehşet dolu yardım çığlıklarıydı bunlar. Çaresizlik içinde çırpınan birinin umutsuz çığlıkları...

Aşağıdan gelen sesleri duymadı bile, bir kapının açıldığını, bir sandalyenin devrildiğini, merdivenlerden çıkan ayak seslerini... Öylesine bir dehşet içindeydi ki neredeyse bilincini yitirmişti...

Sonra kendini toparladı... Titreşen mumların ışığını... odasına telaşla giren adamları gördü.

"Ne oldu? Ne oldu Tanrı aşkına? Yüce Tanrım bu da ne böyle?"

Titredi, ileri doğru bir adım attı ve boylu boyunca yere yığıldı.

Birinin üstüne doğru eğildiğini hissetti. Kendinde değildi...

Sonra birinin, "Tanrım, şuna bakın!" diye haykırmasıyla kendine geldi. Gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Adamlar mum ışığıyla bir şeye bakıyorlardı.

Kapının hemen yakınında, odanın tavanından aşağı ıslak geniş bir yosun parçası sarkıyordu. Karanlıkta boğazına değen buydu. Ölüler âleminden gelip, boğazını sıkarak, canını almak istediğini düşündüğü ıslak, soğuk el buydu!

Delicesine gülmeye başladı.

"Yosunmuş," dedi. "Yalnızca yosun... koku da ondan geliyormuş demek..."

Sonra yine kendinden geçti, fenalık hissi dalda dalga geliyordu. Yine bayılmıştı ve yine başucunda birileri vardı ve durumuna müdahale ediyorlardı.

Aradan sanki yüzyıllar geçmişti. Ona içecek bir şeyler veriyorlardı... bardağı dudaklarına bastırıyorlardı. Konyak kokusu aldı.

Tam içkiyi yudumlayacağı anda birden irkildi, sanki kafasında tehlike çanları çalmaya başlamıştı... Doğruldu, kadehi itti.

Sert bir sesle, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Blore bir an duraksadıktan sonra yanıt verdi. "Aşağıdan getirdim."

Vera, "İçmem ben onu," diye haykırdı.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Lombard güldü ve takdir edercesine, "Aferin sana Vera," dedi. "Ölesiye korkmuş olsan bile aklın başında, tedbiri elden bırakmıyorsun. Gidip açılmamış bir şişe getireyim."

Hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Vera kısa bir kararsızlığın ardından, "Şimdi iyiyim," dedi. "Biraz su içmek istiyorum."

Armstrong onun ayağa kalkmasına yardım etti. Vera odadaki lavaboya doğru sendeleyerek yürüdü, destek almak için Armstrong'a tutunuyordu. Soğuk suyu açtı ve bardağını doldurdu.

Blore sitemle, "Bu konyakta bir şey yok," dedi.

Armstrong, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Blore öfkeyle, "İçine bir şey koymadım," dedi. "Demek istediğiniz buysa..."

Armstrong hemen, "Ben, sen koydun demiyorum ki," dedi. "Koyan sen olabileceğin gibi başka biri de bu fırsattan yararlanıp şişeyi kurcalamış olabilir."

Lombard koşar adımlarla içeri girdi. Elinde başka bir konyak şişesiyle bir tirbuşon vardı. Kapalı şişeyi Vera'ya uzattı.

"İşte, yavrum," dedi. "Aldatmaca yok." Şişenin ağız kısmındaki folyoyu sıyırarak mantarı çıkarttı. "Neyse ki evdeki içki stoku bir hayli zengin. Çok düşünceli bir adam, şu bizim U. N. Owen."

Vera titremeye başladı.

Armstrong bardağı tutarken Philip konyağı doldurdu.

"Haydi, bunu için Bayan Claythorne," dedi. "Çok büyük bir şok geçirdiniz."

Vera bir iki yudum alınca yüzüne renk geldi.

Philip Lombard gülerek, "Evet," dedi. "Tasarlandığı şekilde başarıya ulaşamayan bir cinayet girişimi!"

Vera, "Yani...bu öyle bir şey miydi?" diye fısıldadı.

Lombard başıyla onayladı.

"Korkudan öleceğini umdular! Bazıları böyle bir olay karşısında can verebilir, öyle değil mi doktor?"

Armstrong hemen yanıt vermedi. Kuşkuyla, "Hımm," dedi. "Tam olarak bir şey söylemek olanaksız. Genç, sağlıklı bir vücut, kalbinde filan da bir sorun yok. Uzak bir olasılık gibi görünüyor, ama..."

Blore'un getirdiği konyak kadehini aldı. Parmağını içine daldırdıktan sonra diline dokundurdu. Yüz ifadesi değişmedi.

Kuşkuyla, "Tadında bir tuhaflık yok," dedi.

Blore öfkeyle ileri doğru bir adım attı.

"Bana bak, eğer bu içkiye bir şey kattığımı söylemek istiyorsan kafanı kırarım senin."

Konyağı içtikten sonra kendine gelen Vera konuyu değiştirmek için, "Yargıç nerede?" diye sordu.

Üç adam şaşkınlık içinde bakıştılar.

"Bu tuhaf... Bizimle geldiğini sanıyordum?"

Blore, "Ben de öyle," dedi. "Peki ya siz doktor? Merdivende arkamdaydınız."

Armstrong, "Beni izlediğini düşündüm... Tabii, bizden daha yavaş olması çok doğal. O yaşlı bir adam," diye mırıldandı.

Adamlar yine bakıştılar.

Lombard, "Bu çok tuhaf..." dedi.

Blore, "Onu bulmalıyız!" diye haykırdı. Kapıya doğru yürüdü. Diğerleri de onu izlediler. Vera en arkadaydı.

Merdivenlerden inerlerken Armstrong başını arkaya döndürerek, "Belki de oturma odasında kalmıştır," diye fısıldadı.

Holü geçtiler. Armstrong yüksek sesle sesleniyordu.

"Wargrave! Wargrave neredesiniz?"

Yanıt yoktu. Yağmurun sesi dışında malikâneye tam bir ölüm sessizliği hâkimdi.

Salonun kapısındaki Armstrong öylece kalakaldı. Diğerleri de yanına gelip onun omzunun üstünden içeri baktılar.

Biri çığlık attı.

Yargıç Wargrave odanın öteki ucundaki uzun arkalıklı koltuğunda oturuyordu. Her iki yanında birer mum yanıyordu. Onları asıl dehşete düşüren yargıcın üzerindeki kırmızı cübbeyle başındaki yargıç peruğuydu...

Doktor Armstrong diğerlerine uzak kalmalarını işaret etti. Koltuktaki kıpırdamayan bedene doğru ilerledi, yürürken çok içmiş biri gibi yalpalıyordu.

Eğilerek yargıcın hareketsiz yüzüne baktı. Sonra ani bir hareketle peruğu çıkardı. Peruk yere yuvarlanırken altından geniş, çıplak bir alın çıktı. Alnın tam ortasında uçlarından bir şeyler sızan yuvarlak, kırmızı bir leke vardı.

Doktor Armstrong cansız eli kaldırıp nabzı yokladı. Sonra ötekilere döndü.

Sesi anlamsız ve ölgündü, sanki uzaklara seslenir gibiydi.

"Vurulmuş..."

Blore haykırdı. "Tanrım... Tabanca!"

Doktor aynı ruhsuz sesle ekledi. "Başından vurulmuş. Anında ölmüş."

Vera peruğu almak için eğildi. Sesi korkudan titriyordu.

"Bayan Brent'in kayıp yün yumağı..."

"Ve de banyonun kayıp kırmızı perdesi..." dedi Blore.

"Demek..." diye fısıldadı Vera. "Kaybolmalarının nedeni buymuş."

Philip Lombard birden gülmeye başladı; doğal olmayan, tuhaf bir kahkahaydı bu.

"*Beş Küçük Zenci hukuka merak sardı, biri yargıç oldu. Kaldı dört.* İşte acımasız Yargıç Wargrave'in sonu. Artık kimse için idam cezası veremeyecek! Cübbesini giyemeyecek! Bu yargıç kürsüsünde son oturuşu! Artık suçsuz insanları ölüme gönderemeyecek, Edward Seton burada olsaydı kim bilir nasıl gülerdi! Tanrım, nasıl da gülerdi!"

Lombard'ın bu çıkışı diğerlerini şaşırttığı kadar ürkütmüştü de.

Vera, "Daha bu sabah katilin o olduğunu söylüyordun!" diye haykırdı.

Philip Lombard'ın yüzü değişti, ciddileşti.

Kısık bir sesle, "Biliyorum..." dedi. "Yanılmışım. İçimizden birinin daha masum olduğu kanıtlandı, ama yine çok geç kaldık!"

14. Bölüm

I

Yargıç Wargrave'i odasına taşıyıp yatağına yatırdılar. Sonra aşağıya indiler. Holde durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

Blore bezgin bir halde ağır ağır, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Lombard hemen, "Bir şeyler atıştıralım," dedi. "Ne olursa olsun bir şeyler yemeliyiz, bunu biliyorsunuz."

Yeniden mutfağa gittiler. Yine bir kutu dil konservesi açtılar. Yediklerinin tadını bile almadan öylesine yediler.

Vera, "Bir daha asla dil yemeyeceğim," dedi.

Yemek faslı bitmişti. Mutfak masasında oturup birbirlerini süzmeye başladılar.

Blore, "Dört kişi kaldık," dedi. "Acaba sıra kimde?"

Armstrong dalıp gitmişti.

"Çok dikkatli olmalıyız," diye mırıldandı.

Blore başını sallayarak onayladı. "O da olsa böyle derdi. Ama artık yok!"

Armstrong, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Lombard hiddetlenmişti. "Lanet olası, bizi oyuna getirdi. O yosun Bayan Claythorne'un odasına özellikle konulmuş, tam da katilin istediği oldu. Herkes kızın öldürüldüğünü sanıp yukarı koştu. Böylece o kargaşada biri ihtiyarı hazırlıksız yakaladı. Zavallı kim vurduya gitti."

"Neden kimse tabancanın sesini duymadı?" diye sordu Blore.

Lombard başını salladı.

"Bayan Claythorne avazı çıktığınca bağırıyor, rüzgâr olanca gücüyle uğulduyordu. Biz heyecan içinde yukarı koşuyor, yukarı doğru sesleniyorduk. Bu kargaşada duyulmamasından daha doğal bir şey olamaz." Durakladı, sonra devam etti. "Ama bizi bir kez daha aynı oyuna getiremez. Yeni bir yöntem denemesi gerek."

Blore, "Büyük olasılıkla öyle yapacaktır," dedi.

Sesinde tuhaf bir tını vardı. İki adam göz göze geldiler.

Armstrong, "Dört kişiyiz. Katilin kim olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Blore, "Ben biliyorum," diye mırıldandı.

Vera, "Benim de artık hiç kuşkum kalmadı," dedi.

Armstrong ağır ağır, "Sanırım ben de biliyorum..." dedi.

Philip Lombard da, "Benim de bir fikrim var tabii..." dedi.

Yine bakıştılar...

Vera yalpalayarak ayağa kalktı, "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," dedi. "Yatsam iyi olacak. Ölesiye yorgunum."

Lombard da aynı fikirdeydi. "Biz de yatsak iyi olacak. Burada durup birbirimizle bakışmanın hiçbir yararı yok."

Blore, "Bence de," dedi.

"Doğru, en doğrusu bu," diye mırıldandı Armstrong. "Ama gözümüze uyku girer mi, işte ondan çok kuşkuluyum."

Kapıya doğru ilerlediler.

Blore, "Acaba," diye mırıldandı. "Tabanca şimdi nerede?"

II

Merdivenlerden yukarı çıktılar.

Bundan sonrası bir komedi sahnesinden farksızdı.

Dördü de elleri oda kapılarının tokmaklarında durdular. Sonra sanki bir işaret verilmiş gibi aynı anda odalarına girip kapıyı kapadılar. Sürgülerin, kilitlerin, taşınan eşyaların sesi duyuldu.

Korku içindeki dört kişi sabaha kadar korunaklarına sığınmışlardı.

III

Philip Lombard sandalyeyi kapı tokmağının altına yerleştirdikten sonra rahat bir soluk aldı.

Tuvalet masasına doğru gitti.

Titrek mum ışığında yüzünü inceledi.

Yavaşça mırıldandı.

"Bu iş canına okudu senin."

Birden kurdu anımsatan o kurnaz gülüşü dudaklarına yayıldı.

Hızla soyundu.

Yatağa doğru yürüyüp saatini konsolun üstüne koydu.

Sonra komodinin çekmecesini açtı.

Çekmecede duran tabancayı görünce donakaldı...

IV

Vera Claythorne yatağında yatıyordu.

Başucundaki mum hâlâ yanıyordu.

Söndürmeye cesaret edemiyordu.

Karanlıktan korkuyordu...

Durmadan kendi kendine söylenip duruyordu.

"Sabaha kadar güvendesin. Dün gece bir şey olmadı. Bu gece de olmayacak. Olamaz da. Kapıyı içeriden kilitledin ve sürgüledin. Kimse yanına yaklaşamaz..."

Birden, tabii ya burada kalabilirim. Burada kilit altında kalırım. Dışarı çıkmam! Yemeğin önemi yok! Burada güven içinde yardım gelene kadar kalırım! Bir gün, iki gün... diye düşündü.

Odada kalmak! İyi de kalabilir miydi? Saatlerce kimseyle konuşmadan, düşünmek dışında hiçbir şey yapmadan...

Cornwall'i düşünmeye başladı. Hugo'yu... Cyril'e söylediklerini.

Şımarık, mızmız velet, sürekli sıkıştırıyordu onu.

"Kayalıklara kadar açılmak istiyorum, Bayan Claythorne. Neden kayalıklara doğru yüzmeyeyim ki? Bunu yapabileceğimi biliyorum."

Yanıt veren gerçekten kendi sesi miydi?

"Tabii yapabilirsin Cyril, gerçekten! Bunu biliyorum."

"Öyleyse kayalıklara doğru gidebilir miyim Bayan Claythorne?"

"Bak Cyril, annen senin için kaygılanıyor, bunu biliyorsun. Bak, ne yapalım, biliyor musun? Yarın sen kayalıklara kadar yüz. Ben kumsalda anneni konuşturur, dikkatini dağıtırım. Sonra seni aradığı zaman da seni kayanın üstünde, ona el sallarken görür. Bu ona çok büyük bir sürpriz olur."

"Yaşasın Bayan Claythorne! Çok hoş olacak, değil mi?"

Söylemişti işte. Yarın! Hugo, Newquay'e gidecekti. Döndüğünde ise her şey bitmiş olacaktı.

İyi de ya öyle olmazsa? Bir şeyler ters giderse? Biri zamanında yetişip Cyril'i kurtarırsa? Küçük velet o zaman hiç kuşkusuz, *"Bayan Claythorne yüzebileceğimi söyledi,"* diyecekti. Söylese ne olurdu ki? Sonuçta bazen risk almak gerekiyordu. Daha olmazsa yalan söylerdi. *"Nasıl böyle bir yalan uydurabiliyorsun Cyril? Ben hiç öyle bir şey der miyim?"* Ona inanırlardı. Cyril her zaman bir şeyler uydururdu zaten. Yalancı, güvenilmez bir çocuktu. Çocuk gerçeği bilecekti, ama bunun bir önemi yoktu... Ayrıca zaten hiçbir aksilik olma-

yacaktı ki. Sözde onu kurtarmak için denize atlayacaktı... Yüzecekti, ama yetişemeyecekti... Ve hiç kimse ondan kuşkulanmayacaktı...

Hugo kuşkulanmış mıydı? Ona öyle tuhaf, boş gözlerle uzun uzun bakmasının nedeni bu olabilir miydi?... Hugo *biliyor muydu?*

Bu yüzden mi soruşturmadan hemen sonra çekip gitmişti, yazdığı mektuplara karşılık alamamıştı?...

Hugo...

Vera huzursuzdu, yatağın içinde dönüp durdu. Hayır, hayır, Hugo'yu düşünmemeliydi. Çok canı yanıyordu. Acı çekiyordu. Her şey bitmişti artık, bitip gitmişti... Hugo'yu unutmalıydı.

Neden o akşam birden Hugo odasındaymış gibi hissetmişti ki?

Tavana baktı, odanın tavanına takılı kara kancaya.

Daha önce dikkatini çekmemişti bu kanca.

Yosun bu kancadan sallanıyordu.

Ensesindeki o soğuk, nemli yapışkan teması anımsayınca titredi.

Tavandaki kancadan hiç hoşlanmamıştı. İnsanın gözü takılıyor, adeta büyüleniyordu... Büyük, kara bir kanca...

V

Eski polis, Müfettiş Blore yatağının kenarına oturmuştu.

Her an tetikte olan kızarmış, kan oturmuş küçük gözleri ifadesiz yüzünde parlıyordu. Saldırmaya hazırlanan bir boğaya benziyordu.

Uyumak gibi bir niyeti yoktu.

Tehlike çok yaklaşmıştı... On kişiden altısı gitmişti!

Tüm öngörüsüne, dirayetine, zekâsına ve dikkatine rağmen ihtiyar yargıç da diğerleriyle aynı yolun yolcusu olmuştu.

Blore tuhaf bir hazla burnundan soludu.

Ne demişti ihtiyar bunak?

"Çok dikkatli olmalıyız..."

Kendini beğenmiş, bencil, düzenbaz ihtiyar. Mahkemede yargıç kürsüsünde oturup kendini Tanrı sanmak iyiydi, değil mi? Hak ettiğini bulmuştu işte... Artık dikkatli olması gerekmeyecekti.

Dört kişi kalmışlardı: Kız, Lombard, Armstrong, bir de kendisi.

Çok geçmeden biri daha gidecekti... Ama bu William Henry Blore olmayacaktı. Bunun için elinden geleni yapacaktı.

Peki ya tabanca... Tabancaya ne olmuştu? Bu huzur kaçırıcı bir konuydu...

Blore yatağına oturmuş, kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış tabancayı düşünüyordu...

Sessizlikte aşağıdaki saatin sesini duydu.

Gece yarısı.

Şimdi biraz rahatlamıştı, hatta yatağına bile uzandı ama soyunmadı.

Düşünüyordu. Eski polislik günlerinden kalma bir alışkanlıkla olayı en başından başlayarak tüm ayrıntılarıyla metodik bir şekilde inceden inceye gözden geçirdi. Sonuçta derinlemesine kusursuz bir inceleme her zaman gerekliydi.

Mum neredeyse bitmek üzereydi. Kibritin kolayca ulaşabileceği bir noktada olduğundan emin olunca mumu söndürdü.

İlginç ama, karanlık belki de ilk kez onu böylesine huzursuz ediyordu. Sanki bin yıllık korkular uyanmış ve beyninde üstünlük mücadelesine girişmişlerdi. Gözlerinin önünden yüzler geçiyordu. Yargıcın o iğrenç gri yünle çevrelenmiş yüzü, Bayan Rogers'ın soğuk cansız yüzü, Anthony Marston'ın morarmış yüzü.

Bir yüz daha vardı... Soluk, gözlüklü, saman rengi bıyıklı...

Bir zamanlar gördüğü bir yüzdü bu... ama ne zaman? Hayır, adada değil. Çok, çok daha önce.

Tuhaf ama bir türlü bu yüzü adlandıramıyordu... Salak bir surat... serseri kılıklı, hamamböceğine benzeyen bir herif.

Tabii ya bu oydu!

Landor!

Bu, onun için büyük bir şok oldu.

Landor'ın tipinin tamamen zihninden silindiğini düşünmüş olması saçmaydı. Gerçi daha bir gün önce yüzünü anımsamaya çalışmış, başaramamıştı, ama... ama şimdi o yüz, sanki daha dün görmüş gibi, tüm hatlarıyla karşısındaydı.

Landor'ın bir karısı vardı... zayıf, kuru, hüzünlü bir kadın, yüz ifadesi her an endişeli... Bir de çocuğu vardı, on dört yaşlarında bir kız. Belki de ilk kez onlara ne olduğunu merak ediyordu.

Tabanca. Tabancaya ne olmuştu? Bu çok daha önemliydi.

Düşündükçe aklı daha da çok karışıyordu... Tabanca konusunu bir türlü çözemiyordu.

Evdekilerden birindeydi tabanca...

Aşağıda saat biri vurdu.

Blore'un düşünceleri yarıda kesildi. Kalkıp oturdu. Bir ses duymuştu... oda kapısının dışından gelen hafif bir ses...

Karanlık evde biri dolaşıyordu...

Alnında ter damlaları belirdi. Kimdi koridorda gizlice ve sessizce yürüyen? İyi niyetli biri olmadığına bahse girebilirdi.

İri gövdesine rağmen hiç ses çıkarmadan yataktan kalktı, ayaklarının ucuna basarak iki adımda kapıya kadar gitti ve dışarıdan gelen sesi dinlemeye çalıştı ama ses bir daha duyulmadı. Yine de Blore yanılmadığından emindi. Tam oda kapısının önünde bir ayak sesi duymuştu. Tüyleri diken diken oldu. Bir kez daha korkuyu iliklerinde hissetti.

Biri gecenin karanlığında gizlice dolaşıyordu.

Birden içinde karşı konulamaz bir istek duydu. Dışarı çıkmak ve bakmak istiyordu. Kimin dolaştığını bir görebilseydi...

Kapıyı açmak aptallık olacaktı. Belki de dışarıdaki kişi de bunu bekliyordu. Blore duysun da dışarı çıksın diye bilerek ses çıkarmıştı.

Blore hiç kıpırdamadan durup dinledi. Her taraftan sesler duyuyordu şimdi de: çıtırtılar, hışırtılar, gizemli fısıltılar... Ama Blore'un gerçekçi yanı, bunların kendi hayal gücünün ürünü olduklarını anlıyordu.

Sonra birden hayal olmayan bir ses duydu. Çok hafif, çok sessiz ancak Blore gibi dışarıya kulak kesilmiş birinin duyabileceği ayak sesleri koridor boyunca ilerliyordu. Lombard ve Armstrong'un odaları merdivene onun odasından daha uzaktı. Ayak sesleri hiç duraksamadan kapısının önünden geçip gittiler.

Bu arada Blore kararını vermişti artık.

Ayak seslerinin kime ait olduğunu öğrenecekti! Biri kapısının önünden geçmiş, merdivene yönelmişti. Nereye gidiyordu bu kişi?

Blore böyle zamanlarda ağır ve hantal cüssesinden hiç umulmayacak bir çeviklikle harekete geçerdi. Parmak uçlarına basarak yatağına yürüdü, kibriti cebine attı, yatağının başucundaki gece lambasını prizden çekip kordonunu sapına sardı. Ebonit altlıklı kromdan yapılmış ağır bir gece lambasıydı bu... iyi bir silah.

Hiç ses çıkarmadan kapıya gitti, kapı tokmağının altındaki sandalyeyi çekti, dikkatle sürgüyü açarak kapının kilidini çevirdi ve kapıyı açıp koridora çıktı. Aşağıdan hafif bir ses geliyordu. Blore hiç ses çıkarmadan yalınayak merdivenin başına gitti.

O an bütün bu sesleri nasıl olup da bu kadar net duyabildiğini anladı. Rüzgâr tamamen durmuştu, gökyüzü bulutlardan temizlenmiş olmalıydı. Merdiven başındaki pencereden sızan ay ışığı az da olsa aşağıdaki holü aydınlatıyordu.

Birden ön kapıdan bir gölgenin çıktığını gördü. Onun peşinden aşağı koşarken yarı yolda durdu. Neredeyse büyük bir aptallık yapacaktı! Belki de bu, onu evden dışarı çekmek için düzenlenmiş bir tuzaktı. Ancak diğer adamın hesaba katmadığı bir şey vardı, hata yapmış ve Blore'un avucuna düşmüştü.

Yukarıda kullanılan üç odadan biri şimdi boş olmalıydı. Tek yapması gereken bunun hangi oda olduğunu saptamaktı.

Hızla koridora geri döndü.

Önce Doktor Armstrong'un kapısı önünde durdu ve kapıyı tıklattı. Yanıt alamadı.

Bir dakika kadar bekledikten sonra Philip Lombard'ın odasına gitti.

Bu kez yanıt anında geldi.

Lombard, "Kim o?" diye sordu.

"Benim, Blore. Sanırım Armstrong odasında değil. Dur, bir dakika."

Koridorun sonundaki odaya yürüdü. Kapıyı tıklattı.

"Bayan Claythorne... Bayan Claythorne."

Vera'nın ürkek, şaşkın sesi duyuldu.

"Kim o? Ne oldu?"

"Bir şey yok Bayan Claythorne. Bir dakika bekleyin. Geri geleceğim."

Koşarak Lombard'ın odasına döndü. Lombard kapıyı açmış, kapının önünde duruyordu. Sol elinde de bir mum vardı. Pijamasının üstüne pantolonunu giymişti. Sağ eli pijama üstünün cebindeydi.

Sert bir şekilde, "Lanet olsun, neler oluyor?" diye sordu.

Blore hemen aceleyle olanları anlattı. Lombard'ın gözleri parlıyordu.

"Armstrong demek? Desene güvercini kıstırdık sonunda!"

Armstrong'un kapısına doğru yürüdü. "Kusura bakma Blore, kendi gözümle görmeden kimseye inanamam."

Kapıya hızla vurdu. "Armstrong... Armstrong."

Yanıt yoktu.

Lombard dizlerinin üzerine çöküp anahtar deliğinden baktı, serçeparmağını deliğe soktu.

"Anahtar kapının üzerinde değil," dedi.

"Demek oluyor ki dışarıdan kilitlemiş ve anahtarı da yanında götürmüş."

Philip başıyla onayladı.

"Doğal bir önlem," dedi. "Onu enseleyeceğiz, Blore... Bu kez elimizden kurtulamayacak, onu yakalayacağız! Bir saniye."

Vera'nın odasına koştu.

"Vera."

"Evet?"

"Armstrong'u aramaya çıkıyoruz. Odasında değil. Ne olursa olsun, kapını açma. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

"Armstrong gelip benim ya da Blore'un öldürüldüğünü söylerse sakın dikkate alma, inanma ona. Anlıyorsun, değil mi? Kapıyı ancak Blore'un ve de benim sesimi birlikte duyarsan aç. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Vera. "O kadar da aptal değilim."

Lombard, "Güzel..." dedikten sonra Blore'un yanına gidip, "Hadi bakalım," dedi. "Av başlasın!"

Blore, "Dikkatli olmalıyız," diye uyardı yüzbaşını. "Unutmayalım ki adamın tabancası var."

O sırada merdivenleri koşarak inen Lombard kahkahayı bastı.

"Yanılıyorsun dostum," dedi. Ön kapıyı açarken, "Rahatça içeri girebilmek için sürgüyü de açık bırakmış," diye ekledi. Sonra Blore'a seslendi.

"Tabanca bende!" Konuşurken tabancayı yarıya kadar cebinden çıkarmıştı. "Dün gece çekmecemde buldum."

Blore merdivenin son basamağında öylece kalakaldı. Yüzü değişmişti. Philip Lombard durumu hemen anladı.

"Aptallık etme Blore, seni vuracak değilim! Eğer istersen içeri gir, saklan! Ben Armstrong'u bulacağım!"

Lombard arkasına bakmadan yalnızca ay ışığının aydınlattığı karanlığa daldı. Blore da bir anlık kararsızlıktan sonra onu izledi.

"Sanırım kendim istedim bunu. Belamı mı arıyorum ne?..."

Daha önce de tabancası olan suçlularla başa çıkması gerekmişti. Blore için her şey söylenebilirdi, ama korkak denemezdi. Cesareti tamdı. Görebildiği hiçbir tehlikeden korkmaz, cesaretle üstüne giderdi. Onun korktuğu tanımsız, bilinmeyen, doğaüstü olarak nitelendirilen tehlikelerdi.

VI

Sonucu beklemek üzere odasında kalan Vera kalkıp giyindikten sonra birkaç kere kapıya göz attı. Sağlam bir kapıya benziyordu. Hem kilitli hem de sürgülüydü, üstelik tokmağın altına da sağlam meşe bir sandalye yerleştirmişti.

Bu öyle kolayca kırılacak bir kapı değildi. Özellikle de Doktor Armstrong gibi biri tarafından. Kesinlikle fiziksel anlamda güçlü kuvvetli biri değildi.

Armstrong onu öldürmek niyetindeyse kaba güç kullanmaya gerek duymayacak kadar kurnazdı. Onun neler yapabileceğini düşünerek oyalandı biraz. Philip'in uyardığı gibi, diğer iki kişiden birinin öldüğünü söyleyebilirdi. Belki de ölümcül şekilde yaralandığını söyler, inleyerek kapısını tırmalardı.

Başka olasılıklar da vardı tabii. Malikânede yangın çıktığını söyleyebilirdi ya da gerçekten yangın çıkarabilirdi... Evet, evet bu da bir olasılıktı. İki adamı kandırıp evden çıkardıktan sonra önceden döktüğü benzini ateşe verirdi. Vera da barikatlar kurduğu odasında aptal gibi alevler arasında kalıp yanardı.

Pencere kenarına gitti. Sorun değildi. Tehlike durumunda buradan kaçabilirdi. Belki düşerdi ama aşağısı çiçek tarhıydı, bir şey olmazdı.

Oturdu, günlüğünü yazmaya başladı.

Bir şekilde zaman geçirmesi gerekiyordu.

Birden kulak kesildi. Bir ses duymuştu. Sanki aşağıda bir yerde bir cam kırılmıştı. Dikkatle dinledi, ama ses kesilmişti.

Ayak sesleri, kapı ya da merdiven gıcırtıları, kumaş hışırtıları duydu ya da duyduğunu sandı. Belirgin sesler değildi bunlar. O da Blore gibi bu seslerin kendi hayal dünyasının ürünleri olduğuna karar verdi.

Sonra birden daha belirgin sesler geldi kulağına. Aşağıda yürüyen birileri vardı, mırıldanmalar duyuluyordu. Sonra birinin merdivenlerdeki belirgin ayak sesleri duyuldu, kapılar açıldı, kapandı, çatıya çıkanlar oldu. Çatıdan sesler geliyordu.

Sonunda koridorda ilerleyen ayak seslerini duydu ve Lombard'ın sesini.

"Vera, iyisin değil mi?" diye sordu yüzbaşı.

"Evet, iyiyim. Ne oldu?" diye karşılık verdi genç kadın.

Ve Blore'un sesini duydu. "Bizi içeri almayacak mısın?" diyordu.

Vera kapıya doğru yürüdü. Sandalyeyi yana itti, sürgüyü çekip önce kilidi, sonra kapıyı açtı. İki adam soluk soluğaydılar; ayakları ve paçaları su içindeydi.

Vera yine, "Ne oldu?" diye sordu.

Lombard, "Armstrong yok..." dedi. "Kayboldu..."

VII

Vera, "Nasıl olur?" diye haykırdı.

Lombard, "Yok oldu, sanki buhar olup uçtu," dedi. "Bütün adayı aradık."

"Buhar olup uçtu evet," dedi Blore da. "Ancak böyle ifade edilebilir. Bu da bir tuzak herhalde."

Vera,"Saçmalamayın!" dedi. "Bir yere saklanmıştır!"

Blore hemen itiraz etti.

"Olanaksız. Adada saklanacak hiçbir yer yok. Avuç içi kadar çıplak bir ada bu. Mehtap var. Dışarısı gündüz gibi. Ay ışığında her yer seçiliyor. Buna rağmen hiçbir yerde yok. Yok olmuş."

Vera, "Belki eve dönmüştür," dedi.

Blore, "Bu bizim de aklımıza geldi," dedi. "Evi de aradık. Duymuş olmalısın. Burada değil, diyorum sana! Gitmiş, yok olmuş, buhar olup uçmuş..."

Vera şaşkındı. "İnanmıyorum," dedi.

Lombard araya girdi. "Ama bu doğru tatlım!"

Bir an sustu, sonra ekledi.

"Küçük bir şey daha var. Yemek odasındaki pencerelerden birinin camı kırılmış, masanın üstünde de yalnızca Üç Küçük Zenci kalmış."

15. Bölüm

I

Üç kişi mutfakta oturmuş, kahvaltı ediyorlardı.

Dışarıda güneş parlıyordu. Güzel bir gündü, fırtına geçmişte kalmıştı.

Havadaki değişiklikle birlikte adadaki tutsakların moralleri de düzelmişti. Kendilerini korkunç bir kâbustan henüz uyanmış gibi hissediyorlardı. Tehlike hâlâ geçmiş değildi, ama artık tehlike gün ışığındaydı. Bir gün önce dışarıda rüzgâr uğuldarken bedenlerini battaniye gibi saran, ellerini kollarını etkisiz bırakan felç edici korku atmosferinden iz kalmamıştı.

Lombard, "Bugün adanın en yüksek noktasından aynayla işaret vermeyi deneyeceğiz," dedi. "Kayalıklarda dolaşan zeki çocuklardan birinin SOS işaretini anlayacağını ummak istiyorum. Eğer anlarsa kurtulduk demektir. Akşam ateş yakmayı deneyebiliriz, adada pek odun da yok ama yine de deneriz. Hoş, bunun dans, müzik, eğlence filan olduğunu sanabilirler ama..."

Vera'nın morali düzelmişti.

"Mors alfabesinden anlayan biri nasıl olsa vardır. Akşama kalmadan gelip bizi alırlar."

Lombard aynı fikirde değildi.

"Hava düzeldi, ama deniz henüz durulmadı. Korkunç dalga var! Yarından önce adaya tekneyle yanaşabileceklerini sanmıyorum."

Vera, "Yani burada bir gece daha mı geçireceğiz?" diye haykırdı.

Lombard omuzlarını silkti.

"Ne yapalım, gerçek bu?" dedi. "Sanırım yirmi dört saat yeterli olur. Dayanırsak kurtuluruz."

Blore boğazını temizledi.

"Bu arada çözümlememiz gereken bir şey var. Armstrong'a ne oldu?"

Lombard, "Aslında elimizde bir kanıt var," dedi. "Yemek masasında yalnızca üç zenci biblosu kalmış. Anlaşılan Armstrong da öldürücü darbeyi yedi."

"Öyleyse cesedini niçin bulamadınız?" diye sordu Vera.

Blore, "Doğru," dedi.

Lombard da başını iki yana sallayarak, "Çok tuhaf. Ben de bunu anlayamıyorum işte," dedi.

Blore kuşkuyla mırıldandı. "Belki de denize atılmıştır."

Lombard sert bir sesle, "Kim atacak?" dedi. "Sen mi, ben mi? Kapıdan çıktığını gören sensin. Geldin ve beni odamda buldun. Dışarı çıkıp birlikte aradık. Tanrı aşkına onu öldürecek ve cesedini denize taşıyacak zamanım mı vardı?"

"Bilemem. Tek bildiğim..."

"Neymiş o?"

"Tabanca. Senin tabancanla yargıç öldürüldü. Üstelik şimdi sende. Daha önce de sende olmadığının hiçbir kanıtı yok."

"Haydi, ama Blore. Hepimiz tepeden tırnağa arandık."

"Evet, bir yere saklamış olabilirsin. Sonra da sakladığın yerden aldın."

"Sen gerçekten kalın kafalının tekisin Blore. Yemin ederim, çalındıktan sonra yeniden odadaki çekmeceme bırakılmış. Onu orada bulmak benim için de çok büyük sürpriz oldu. Yaşamım boyunca hiç bu kadar şaşırdığımı anımsamıyorum."

Blore, "Buna inanmamızı istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Peki, Armstrong ya da her kimse tabancayı niye yerine koydu, bunu açıklayabiliyor musun?"

Lombard yine omuzlarını silkti.

"En ufak bir fikrim yok. Çılgınlık. Böyle bir şey olabileceği aklıma bile gelmezdi. Beklediğim en son şey! Hiçbir anlamı yok."

"Evet, yok. Daha iyi bir masal uydurabilirdin," dedi Blore.

"Bu sence de doğru söylediğimin kanıtı değil mi?"

"Ben soruna o açıdan bakmıyorum."

"Bakmazsın tabii."

Blore, "Bana bakın Bay Lombard," dedi. "Eğer söylediğiniz gibi dürüst bir adamsanız..."

Philip mırıldandı. "Dürüst olduğumu ne zaman iddia ettim ki? Hayır, asla öyle bir şey söylemedim."

Blore ciddi, duyarsız bir sesle devam etti. "Eğer gerçeği söylüyorsanız yapılacak tek bir şey var. O tabanca sizde olduğu sürece Bayan Claythorne ve ben sizin insafınıza kalmış durumdayız. Bu durumda yapılması gereken tabancayı da öteki eşyalarla birlikte kilitlemek, sanırım bu adil bir davranış olur. İki anahtar da yine eskisi gibi sizde ve bende durur."

Philip Lombard bir sigara yaktı. Sigarasının dumanını üfleyerek, "Saçmalama," dedi.

"Kabul etmiyor musunuz?"

"Hayır etmiyorum. Tabanca benim. Kendimi korumak için ihtiyacım var. Bende kalacak."

"Bu durumda bundan çıkan tek bir sonuç var, o da..."

"Benim U. N. Owen olduğum mu? Ne düşünürsen düşün. Ama sana sormak istediğim bir şey var. Eğer katil bensem, neden seni dün gece o tabancayla vurmadım? İstesem kırk kere vurmuştum."

Blore başını salladı.

"Bilemiyorum, ama bu doğru. İstesen vururdun. Bir nedenin olmalı."

Vera o zamana kadar tartışmaya katılmamıştı. Kımıldandı.

"Bence," dedi. "İkiniz de aptal gibi davranıyorsunuz."

Lombard ona bakıp, "Neden?" diye sordu.

"Tekerlemeyi unutuyorsunuz. O tekerlemede ipuçları olduğunu göremiyor musunuz?"

Sözcüklerin üstüne basa basa, anlamlı bir sesle tekerlemeyi tekrarladı.

Dört Küçük Zenci denize yüzmeye gitti,
Birini kırmızı balık[1] *yuttu. Kaldı üç.*

Kadın konuşmasına devam etti.

"Kırmızı balık... işte size ipucu. Armstrong ölmedi... Öldüğünü düşünmeniz için bibloyu ortadan kaldırdı. Siz ne derseniz deyin, Armstrong hâlâ bu adada. Ortadan kaybolması yalnızca dikkati başka yöne çekmek için öne sürülen bir hile..."

Lombard yeniden oturdu ve, "Haklı olabilirsin," dedi.

Blore, "Evet ama," dedi. "O zaman Armstrong nerede? Her yeri aradık, didik didik ettik. Hem içeriyi hem dışarıyı."

Vera, "Tabancayı da aramıştık, öyle değil mi? Bulamamıştık. Ama yerine bırakılmış," deyip burun kıvırdı.

Lombard homurdandı. "Ebat açısından insanla tabanca arasında belirgin bir fark var, öyle değil mi tatlım?"

Vera, "Umurumda değil, söylediklerimde haklıyım, bundan eminim," dedi.

Blore mırıldandı. "Açıkça kendini ele veriyor, öyle değil mi? Tekerlemede kırmızı balıktan söz ediyor. Bize ipucu vermeyebilirdi."

Vera dayanamayarak bağırdı.

"Onun deli olduğunu göremiyor musunuz? Düpedüz zırdeli! Her şeyi tekerlemeye uyarlamaya çalışan bir manyak. Yargıca cübbe giydirdi, Rogers'ı odun keserken öldürdü, Bayan Rogers'ı uyurken

(1) Kırmızı balık (Red Herring): Ringa balığı anlamına geldiği gibi, İngilizcedeki bir deyimde dikkati başka yöne çekmek için söylenen söz/konu, kandırma anlamına da gelmektedir. Türkçedeki Nisan balığı gibi...

öleceği şekilde zehirledi, Bayan Brent'i öldürürken bir yabanarısı koydu odaya! Oyun oynayan acımasız bir çocuk gibi! Canavar bir çocuk! Her şeyin tekerlemeye uygun olmasını istiyor!"

Blore, "Haklısın," dedi. Bir dakika düşündü. "Neyse ki adada hayvanat bahçesi yok. Bunu ayarlamak için epeyce zorlanacak?"

"Anlamıyor musun?" diye haykırdı Vera, "Hayvanat bahçesi bu ada. Hayvanlar da biziz... Dün gece hiçbirimiz insana benzemiyorduk. İnsanlıktan çıktık. Hayvanat bahçesi burası..."

II

Bütün sabahı dışarıda, kayalıkların orada geçirdiler. Ellerindeki aynayla sırayla karşı kıyıya SOS işareti verdiler ama işaretlerinin görüldüğüne ilişkin hiçbir tepki alamadılar.

Güzel bir gündü, ama hava hafif pusluydu. Bunun dışında denizde de dalgalar yükseliyordu. Görünürde tek bir tekne ya da kayık yoktu. Adayı bir kez daha boşu boşuna aramış, doktorun izine bile rastlayamamışlardı.

Vera durdukları yerden malikâneye baktı ve iç geçirerek, "İnsan burada, açık havada kendini çok daha güvende hissediyor..." dedi. "Bir daha eve dönmeyelim."

Lombard gülümsedi. "Fena fikir değil. Burada güvende olduğumuz kesin, hiç kimsenin gizlice, görünmeden bize zarar verme şansı olamaz."

"Öyleyse burada kalalım," dedi Vera.

Blore da bu konudaki fikrini belirtti. "Gece eve dönmek zorundayız."

Bunu duyan Vera ürperip, "Dayanamam. Orada bir gece daha geçirmeye katlanamam," dedi.

Philip, "Kapıyı kilitlersin," dedi. "Güvende olursun."

Vera buna karşılık, "Umarım öyle olur," diye mırıldandıktan sonra ellerini iki yana açarak, "Çok hoş bir duygu," dedi. "Yeniden güneşi hissetmek..."

Bu arada düşünüyordu.

Ne tuhaf... Kendimi mutlu hissediyorum. Neşem yerinde. Aslında tehlikedeyim, ama... Bilmem neden?... Bir şekilde... şu anda... hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor bana... Gün ışığıyla güç topladığımı hissediyorum... şimdi asla ölmeyecekmişim gibi geliyor...

Blore kolundaki saate bakıp, "Saat iki," dedi. "Öğlen yemeği için ne düşünüyorsunuz?"

Vera inatla, "Ben eve dönmeyeceğim," dedi. "Burada açık havada kalacağım."

"Yapmayın Bayan Claythorne. Güçlü olmalısınız."

Vera homurdandı. "Bir daha dil konservesi yersem kusarım. Yemek yemeyeceğim. Diyette olanlar bazen günlerce ağızlarına bir lokma sürmezler."

Blore, "Ben yemeğimi düzenli yerim, öğün kaçırmam," dedi. "Ya siz, Bay Lombard?"

"Konserve yeme fikrinden ben de pek hoşlanmıyorum. Bayan Claythorne'la burada kalacağım."

Blore duraksadı.

Vera, "Beni merak etmeyin," dedi. "Bana bir şey olmaz. Eğer korktuğunuz buysa, siz arkanızı döner dönmez yüzbaşının beni vuracağını hiç sanmıyorum."

Blore, "Eğer siz böyle düşünüyorsanız olabilir," dedi. "Ancak unutmamalısınız ki birbirimizden hiç ayrılmamaya karar vermiştik."

Philip araya girip, "Aslanın inine gitmek isteyen sensin. İstersen seninle geleyim," dedi.

"Hayır, gerek yok. Burada kal," yanıtını verdi Blore.

Philip güldü. "Hâlâ benden korkuyor musun? İstesem şu anda ikinizi de vururdum."

"Evet ama bu plana uymazdı. Bunun birer birer ve belirli bir biçimde yapılması gerekiyor."

"Bana da sen her şeyi çok fazla biliyormuşsun gibi geliyor."

Blore, "Ne de olsa o eve yalnız girmek insanı ürkütüyor," diye mırıldandı.

Philip, "Yani bunun için sana tabancamı vermem gerektiğini mi ima ediyorsun?" diye sordu. "Haydi, sor bakalım, sana tabancamı verir miyim? Yanıtım hayır, tabii ki de! O kadar uzun boylu değil."

Blore omuzlarını silkip dik yamaçtan malikâneye doğru ilerledi.

Lombard yumuşak bir sesle, "Hayvanat bahçesinde yemlenme zamanı!" dedi. "Hayvanlar alışkanlıklarına bağlıdır!"

Vera merakla, "Bu çok tehlikeli değil mi? Yani bu yaptığı?" diye sordu.

"Senin kastettiğin anlamda hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum. Bildiğin gibi Armstrong'un silahı yok, üstelik Blore ondan en az iki kat daha yapılı ve güçlü. Ayrıca her an tetikte. Armstrong'un evde olma olasılığı da yok denecek kadar düşük. O... o evde değil, bunu biliyorum."

"Ama... o değilse başka olasılık var mı?"

Philip yavaşça, "Blore," dedi.

"Yani gerçekten katilin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bak kızım. Blore'un öyküsünü dinledin. Eğer anlattıkları doğruysa şunu peşinen kabul etmelisin. Armstrong'un ortadan yok olmasıyla benim hiçbir şekilde ilgim olamaz. Onun anlattıkları beni temize çıkarıyor, ama aynı şey onun için söz konusu değil. Ayak sesleri duyduğunu, merdivenlerden aşağı birinin indiğini ve kapıdan çıktığını gördüğünü söyleyen o, bunu doğrulayacak biri yok. Bu tamamıyla yalan olabilir. Belki de bunu söylemeden bir iki saat önce Armstrong'un hesabını görmüştür."

"Nasıl yani?"

Lombard omuzlarını silkti.

"Bunu bilemem, bilemeyiz de. Bana sorarsan tek bir tehlike var, o da Blore! Korkmamız gereken o! Hem ne biliyoruz bu adam hakkında? Hemen hemen hiçbir şey! Belki eski bir polis olduğu da uydurmadır! Herhangi biri olabilir. Çılgın bir milyoner, kafadan çatlak bir işadamı, Bradmoor'dan kaçmış bir tutuklu. Kesin olan tek bir şey var: Bu cinayetlerin hepsini o işlemiş olabilir."

Vera'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Soluk almakta zorlanıyordu.

"Peki, ya bizi de oyuna getirirse?"

Lombard cebindeki tabancayı yoklayarak özgüvenle yanıt verdi.

"Başarısız olması için elimden geleni yapacağım."

Sonra tuhaf bir bakışla Vera'yı süzdü.

"Bana güveniyorsun, değil mi Vera? Seni vurmayacağımı biliyorsun?..."

"Birine güvenmek gerek... Bence Blore konusunda yanılıyorsun. Ben hâlâ katilin Armstrong olduğuna inanıyorum," deyip birden Philip'e döndü.

"Sana da hep bizi gözetleyen, bekleyen biri varmış gibi gelmiyor mu?

Lombard yavaşça, "Sinir bozukluğunun etkisi bu," dedi.

Vera heyecanlanmıştı. "Demek sen de aynı şeyi hissediyorsun?" deyip ürperdi ve öne doğru eğildi.

"Bir şeyler söylesene!..." Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Bir zamanlar küçük bir Amerikan kasabasına gelen iki yargıçla ilgili bir öykü okumuştum. Onlar sayesinde kasabaya adalet geliyordu... Mutlak adalet. Çünkü onlar bu dünyadan değillerdi..."

Lombard kaşlarını çattı.

"Öte dünyadan gelenler mi? Ben doğaüstü şeylere inanmam. Bu tamamen insan elinden çıkma bir iş."

Vera kısık bir sesle, "Bazen," dedi. "Bundan emin olamıyorum..."

Lombard, genç kadına baktı.

"Vicdan azabı bu..." dedi ve kısa bir sessizliğin ardından sakince ekledi. "Sonuçta çocuğu boğan sendin, değil mi?"

"Hayır!" diye haykırdı Vera. "Bunu ben yapmadım. Yapmadım. Böyle konuşmaya hakkın yok."

Philip gülümsedi.

"Ah evet, sen yaptın tatlım! O çocuğun boğulmasına neden oldun. Niçin yaptığını bilmiyorum. Bir neden de düşünemiyorum. Büyük olasılıkla bir erkek vardı bu işin içinde. Doğru mu?"

Vera birden tüm eklemlerinde aşırı bir yorgunluğun ardından gelen gevşeklik duygusunu hissetti. Adeta eli kolu tutmuyor, dizleri artık onu taşımıyordu.

"Evet, biri vardı..." diye mırıldandı.

Lombard anlayışla, "Teşekkürler," dedi. "Bilmek istediğim buydu..."

Vera birden dikeldi ve haykırdı. "Bu da ne? Deprem mi oldu?"

"Yoo, hayır," dedi Lombard. "Tuhaf ama sanki yer sallandı. Bu arada bir çığlık duydun mu? Ben duydum."

Eve baktılar.

Lombard, "Ses oradan geldi," dedi. "Hadi gidip bakalım."

"Hayır, hayır ben gelmiyorum."

"Nasıl istersen. Ben bakacağım."

Vera çaresiz, "Peki," dedi. "Ben de geliyorum."

Yamaçtan yukarı, eve doğru çıktılar. Güneş ışığında teras öylesine sakin, huzurlu ve tehlikesiz görünüyordu ki... Bir an duraksadılar, sonra ön kapıdan gireceklerine evin çevresini dolaştılar.

Blore'u terasın doğuya bakan taş tarafında yüzükoyun, kolları ve ayakları iki yana açılmış bir halde yere serilmiş buldular. Başı koskocaman beyaz bir mermer blokla ezilmiş, beyni dağılmıştı.

Philip yukarıya baktı ve, "Tam yukarıdaki kimin penceresi?" diye sordu.

Vera kısık, titrek bir sesle yanıt verdi.

"Benim... bu da benim odamdaki şöminenin rafında duran saat... Şimdi anımsadım. Ayı şeklinde yontulmuştu."

Sözlerini yineledi, sesi titriyor ve inliyordu.

"Ayı biçimindeydi..."

III

Philip, Vera'yı omuzlarından tutup sarstı.

Sesi ciddi ve kararlıydı.

"Artık gerçek ortaya çıktı. Kendine gel. Armstrong bu evde bir yerde saklanıyor. Ne yapıp edip onu bulacağım."

Vera onun kolunu sımsıkı kavrayarak haykırdı.

"Aptallık etme! Sıra bizde! Sırada biz varız. Onu aramamızı istiyor! Tuzak bu!"

Philip durdu. Dalgın, düşünceli bir sesle, "Bu doğru olabilir," dedi.

Vera, "Sonunda haklı olduğumu kabul ediyorsun, değil mi?" diye haykırdı.

Lombard başını eğdi.

"Evet, sen kazandın! Katil Armstrong'muş. İyi de bu iblis nereye saklanmış olabilir ki? Her yeri didik didik aradık, taradık."

Vera hemen telaşla yanıt verdi.

"Onu dün gece bulamadığına göre, şimdi de bulamazsın..."

Lombard istemeyerek, zoraki bir şekilde, "Evet, ama..." dedi.

"Önceden kendisi için saklanacak bir yer hazırlamıştır, ki bu çok doğal. Elbette ki yapacaktı bunu. Belki eski malikânelerdeki gizli bölmeler, geçitler gibi bir yer."

"Ama burası öyle eski bir ev değil ki."

"Yine de yaptırmış olabilir."

Philip Lombard başını salladı.

"Buraya geldiğimiz gecenin sabahında evin her yanını inceledik, ölçüp biçtik. Emin ol, bakılmadık yer kalmadı."

Vera, "Kalmış olmalı..." dedi.

Lombard, "Varsa görmek isterdim," diye mırıldandı.

Vera, "Evet, isterdin! O da bunu biliyor! İçeride seni bekliyor," diye haykırdı.

Lombard tabancasını cebinden çıkararak, "Güvendeyim," dedi. "Bunu biliyorsun."

" 'Blore'a bir şey olmaz, onun için tehlike yok,' demiştin. Sözde Armstrong'dan en az iki kat daha güçlüydü. Evet, fiziksel anlamda güçlüydü, üstelik dikkatli ve her duruma hazırlıklıydı. Ancak senin hâlâ anlayamadığın bir şey var. Armstrong deli! Ve bir deli, akıl sağlığı yerinde birinden iki kat daha kurnazdır, olmayacak şeyleri düşünebilir."

Lombard tabancayı cebine sokup, "Öyleyse gel bakalım," dedi.

IV

Lombard sonunda dayanamayarak, "Gece olunca ne yapacağız?" diye sordu.

Vera yanıt vermedi.

Lombard onu suçlarcasına, "Bunu hiç düşünmedin, değil mi?" diye ekledi.

Vera da çaresizlik içinde, "Ne yapabiliriz?" dedi. "Ah, Tanrım, çok korkuyorum!"

Philip Lombard düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Hava güzel. Bu gece mehtap var. Bir yer bulmalıyız, belki kayalıkların tepesinde. Orada oturur, sabah olmasını bekleriz. Uyumamalıyız... Gözümüz açık olmalı. Her an tetikte olalım. Biri yaklaşırsa ateş ederim!" Bir an durdu, sonra ekledi. "Ama sen üşürsün çok ince giyinmişsin."

Vera boğuk bir kahkaha attı.

"Üşümek mi? Ölürsem de buz gibi olmayacak mıyım?"

Philip Lombard, "Bu doğru..." diyerek onu onayladı.

Vera çok huzursuzdu.

"Burada daha fazla otururbut delireceğim. Gel, biraz dolaşalım."

"Peki."

Denize bakan kayalıklarda bir aşağı bir yukarı gezindiler. Güneş batmak üzereydi. Işığı altın sarısı bir renk almış, zayıflamıştı. Sanki onları parıltılarıyla sarmalıyordu.

Vera sinirli sinirli gülerek, "Adadayız, ama denize giremiyoruz..." dedi.

Philip denize bakıyordu. Birden, "O da ne?" dedi. "Şu kocaman kayanın yanındakini görüyor musun? Hayır, hayır biraz daha sağda."

Vera da aynı noktaya bakıyordu.

"Bir tür giysiye benziyor!" dedi.

"Yani yüzen biri mi?" diyen Lombard güldü. "Tuhaf. Bence yosun."

Vera, "Haydi gidip bakalım," dedi.

Oraya yaklaştıklarında Lombard, "Giysi," dedi. "Bir yığın giysi. Ayakkabı da var. Gel gidip bakalım."

Kayalardan aşağı indiler.

Vera birden durdu.

"Giysi değil, bir adam..."

Adamın gövdesi iki kaya arasına sıkışmıştı, o sabahki gelgit onu kıyıya vurmuştu.

Lombard ve Vera son bir çabayla kayalıklardan aşağıya inip ona ulaştılar. Yaklaştıklarında biçimsiz, morarmış bir çehre ile karşılaştılar. Boğulmuştu...

"Tanrım!" dedi Lombard, "Armstrong..."

16. Bölüm

I

Asırlar geçti... Sanki yüzyıllardı geçen.

Yoo, yoo hayır, yalnızca bir ya da iki dakika...

İki kişi ölü bir adamın başında durmuş, bakıyorlardı...

Vera Claythorne ve Philip Lombard ağır ağır başlarını kaldırıp göz göze geldiler...

II

Lombard güldü. "Demek öyle Vera?" dedi.

"Adada kimse yok ikimiz dışında hiç kimse..." Vera'nın sesi fısıltıdan farksızdı.

"Kesinlikle. Bu durumda şimdi hangi noktada olduğumuzu kesin olarak biliyoruz, değil mi?"

Vera merakla, "O mermer ayı numarası nasıl?" diye sordu.

Lombard omuzlarını silkti.

"İyi bir numaraydı tatlım, çok başarılı..."

Yine göz göze geldiler.

Vera düşünüyordu.

Yüzüne daha önce neden dikkatle bakmadım acaba? Bir kurt... evet, evet bu o... başka bir şey değil... bir kurt yüzü bu... O korkunç sivri dişler...

Lombard'ın sesi korkunç, tehlikeli ve tehditkârdı. Vahşi bir hırlamayı andırıyordu.

"Sona geldik, anlıyorsun değil mi? Artık gerçeklerle yüzleşme zamanı. Bitti, bu son..."

Vera sakince, "Anlıyorum..." dedi.

Denize baktı. General MacArthur da denize bakıyordu... Ne zamandı bu, dün mü? Yoksa bir önceki gün mü? O da aynı şeyi söylemişti. "Bitti. Bu son..."

Ama bunu kabullenerek, hatta sevinerek söylemişti.

Oysa bu sözcükler... hatta bunun düşüncesi bile Vera'yı çileden çıkarıyordu. Direnmek, başkaldırmak istiyordu.

Hayır, bu son olamazdı.

Böyle bitemezdi.

Cansız adama bakıp, "Zavallı Doktor Armstrong..." dedi.

Lombard ise sırıtıyordu.

"Bu da ne? Kadınca bir acıma duygusu mu?"

"Neden olmasın ki? Sen acımak nedir bilmez misin?"

"Sana acımam. Sakın benden bunu bekleme!"

Vera yine cesede baktı.

"Onu buradan almalıyız," dedi. "Eve taşımalıyız."

"Sanırım öteki kurbanların yanına, değil mi? Her şey düzenli ve derli toplu olmalı, öyle mi? Bence olduğu yerde kalmasında hiçbir sakınca yok."

"Hiç olmazsa dalgaların erişemediği bir yere taşıyalım."

Lombard güldü. "Nasıl istersen."

Eğildi, cansız bedeni kavrayıp çekmeye çalıştı. Vera da ona yardımcı oluyordu. Bütün gücüyle asılıyor, çekiyordu.

Lombard hızlı hızlı soluyordu.

"Hiç kolay bir iş değil."

Sonunda cesedi yükselen suların erişemeyeceği bir noktaya taşımayı başardılar.

Lombard doğrulurken, "Oldu mu şimdi? Hoşnut musun?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Lombard onun ses tonundan, bunun kendisi için bir uyarı olduğunu anladı. Daha elini cebine götürmeden önce bile cebinin boş olacağını biliyordu.

Vera birkaç metre uzakta duruyordu, yüzü ona dönüktü ve tabanca elindeydi.

"Demek kadınca kaygının, acıma numaranın nedeni buydu. Amacın cebime el atmaktı."

Vera başıyla onayladı.

Tabancayı elinde sımsıkı tutuyordu. Eli titremiyordu bile.

Ölüm artık Philip Lombard'a çok yakındı. Daha önce hiç ama hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Yine de henüz yenilmiş sayılmazdı.

Otoriter bir sesle, "Ver o tabancayı bana!" dedi.

Vera güldü.

"Haydi," dedi Lombard tekrar. "Ver şunu."

Beyni hızla çalışıyordu. Nasıl, hangi yöntemle, konuşarak mı onu güvende olduğuna inandırarak mı, yoksa birden üstüne atılarak mı çözümlemeliydi bu sorunu?

Yaşamı boyunca Lombard hep riskli yolu seçmişti. Bu kez de öyle yaptı.

Ağır ağır, konuyu tartışmak istercesine, "Buraya bak, tatlım," dedi. "Dinle..." Sonra atıldı. Bir panter kadar hızlı ve çevik...

Vera hemen tetiğe bastı.

Lombard'ın sıçramakta olan bedeni bir an sanki havada takılı kaldı, sonra büyük bir gürültüyle yere düştü.

Vera dikkatle ilerliyordu, tabanca elinde hazırdı.

Ancak tedbir almasına hiç gerek yoktu.

Philip Lombard ölmüştü... kurşun tam kalbine isabet etmişti...

III

Vera büyük bir ferahlık hissetti, içi huzurla dolmuştu.

Sonunda bitmişti işte.

Korkuları sona ermişti, artık her an tetikte olmayacaktı. Sinirleri gerilmeyecekti...

Adada tek başınaydı...

Dokuz cesetle yalnız...

Ne önemi vardı ki? O yaşıyordu.

Oturdu... çok mutluydu... çok huzurluydu...

Artık korku yoktu...

IV

Vera oturduğu yerden kalktığında güneş batıyordu. Olanların ağırlığı, tepkisinin büyüklüğü onu hareketsiz kılmış, elini kolunu bağlamıştı. Öte yandan içinde büyük bir güven duygusundan başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Yavaş yavaş aç olduğunu, uykusunun geldiğini hissetmeye başladı. Aslında çok uykusu gelmişti. Yatağa yatıp uyumak, uyumak istiyordu...

Belki yarın gelir kurtarırlardı onu... Artık o kadar da önemli değildi ne zaman gelecekleri. Adada kalmakta sakınca görmüyordu. Nasıl olsa yalnızdı...

Oh... tapılası huzur...

Ayağa kalkıp yukarı, eve doğru baktı.

Artık korkacak bir şey kalmamıştı! Onu orada bekleyen bir tehlike yoktu! Yalnızca sıradan, güzel, modern bir yapıydı işte. Ancak yine de malikâneye bakarken ürpermekten kendini alamıyordu.

Korku... ne tuhaf şeydi şu korku...

Neyse, her şeyin sonu gelmişti artık. Başarmıştı. Bir ölüm kalım savaşından zaferle çıkmıştı. Zekâsı ve el çabukluğu sayesinde durumu lehine çevirmeyi ve olası celladını mat etmeyi başarmıştı.

Malikâneye doğru yürümeye başladı.

Güneş batıyordu, gökyüzü kırmızı, turuncu renklere boyanmıştı. Her şey öyle güzel, öyle huzurluydu ki...

Vera düşünüyordu.

Belki de bütün bunlar bir düştü...

Nasıl da yorgun ve bitkindi. Bacakları sızlıyor, gözleri kapanıyordu. Artık hiçbir şeyden korkmamak... Uyumak... uyumak... uyumak istiyordu yalnızca...

Adada yalnız kaldığı için huzur ve güven içinde uyumak... Tek başına kalan Bir Küçük Zenci...

Gülümsedi.

Ön kapıdan girdi. Evde de tuhaf bir dinginlik ve huzur vardı.

Vera, *normalde her yatak odasında birer ceset olan bir evde pek uyunamaz ama...* diye düşündü.

Mutfağa gidip kendisi için yiyecek bir şeyler hazırlasa mıydı?

Bir an duraksadı, sonra canı istemedi. Gerçekten çok yorgundu...

Yemek odasının kapısının önünde durdu. Masanın ortasında hâlâ üç porselen biblo duruyordu.

Vera güldü.

"Zamanın gerisinde kalmışsınız sevgili dostlar..."

Biblolardan ikisini alıp pencereden dışarı attı ve ardından terasın taş zemininde parçalandıklarını duydu.

Ve üçüncü bibloyu eline alıp avucunda sımsıkı tuttu.

"Sen benimle gel," dedi. "Biz kazandık tatlım! Biz kazandık!"

Hol biten günün etkisiyle alacakaranlıktı.

Vera elinde küçük zenci biblosuyla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Ağır ağır ilerliyordu, birden bacaklarına bir yorgunluk çökmüştü.

"Bir Küçük Zenci yapayalnız kaldı..." Nasıl bitiyordu tekerleme? *Ah, evet! "O da evlendi ve geride hiç kimse kalmadı."*

Evlendi... İlginç ama birden yine Hugo'nun o evde olduğunu hissetti...

Bu kez çok güçlüydü bu duygu. Evet, Hugo yukarıda onu bekliyordu.

Vera kendi kendine, "Saçmalıyorum," dedi. "Yorgunluktan en olmayacak hayalleri görmeye başladım..."

Ağır ağır merdivenden çıkmaya devam ediyordu...

Son basamakta elinden düşen bir şey yumuşak ve kalın halıda hemen hemen hiç ses çıkarmadı. Vera tabancayı düşürdüğünü fark bile etmemişti. Dikkatini tamamıyla avucunda sımsıkı tuttuğu porselen bibloya vermişti.

Ev ne kadar sessizdi. Yine de sanki boş değildi...

Hugo yukarıda onu bekliyordu...

"Bir Küçük Zenci yapayalnız kaldı." Son dize nasıldı? Evlenmeyle ilgili bir şeydi ya da başka bir şey miydi?

Bu arada odasının kapısına gelmişti. Hugo içeride kendisini bekliyordu, bundan emindi.

Kapıyı açtı...

Yutkundu...

O da neydi öyle? Tavandaki kancadan sarkan neydi? *İlmeği bile hazırlanmış düğümlü bir ip! Hemen altında üstüne çıkmak için bir sandalye... bir tekmeyle uzaklaştırılacak bir sandalye...*

Demek Hugo'nun isteği buydu...

Ve tabii tekerlemenin son dizesi de böyleydi.

Gidip kendini astı ve kimse kalmadı...

Küçük porselen zenci biblo elinden kayıp yuvarlandı ve şöminenin kenarına çarpıp kırıldı.

Vera bir robot gibi ilerliyordu. Bu sondu... her şeyin sonu... O soğuk, ıslak el... Cyril'in eli... tam buraya, boğazına dokunmuştu...

"Kayalıklara kadar gidebilirsin Cyril..."

Cinayet buydu işte... bu kadar kolaydı!

Ama sonra asla unutulmuyordu... Her anı anımsanıyordu...

Sandalyeye çıktı, gözleri bir uyurgezerin gözleri gibi bir noktaya takılıp kalmıştı. İlmeği boynuna geçirdi.

Hugo oradaydı, yapması gerekeni yapmasını izliyordu.

Ve iskemleye bir tekme attı...

SONSÖZ

Scotland Yard müdür yardımcılarından Sir Thomas Legge çok sinirliydi.

"Ama bu olacak şey değil!"

Müfettiş Maine saygıyla, "Biliyorum efendim," dedi.

Müdür yardımcısı, "Bir adada on ölü bulunuyor, tek bir canlı bile yok. Olmaz böyle şey!"

Müfettiş Maine ağırkanlılıkla, "Ama oldu efendim," dedi.

Sir Thomas Legge öfkeyle, "Kahretsin!" dedi. "Biri bunları öldürmüş olmalı."

"Evet efendim, asıl sorun da bu zaten."

"Doktor raporunda işe yarar bir şey var mı?"

"Hayır efendim. Wargrave ve Lombard vurulmuşlar; biri alnından, diğeri kalbinden. Bayan Brent'le Marston siyanürle zehirlenmişler. Bayan Rogers yüksek dozda kloral almış. Rogers'ın kafası yarılmış. Blore'un başına bir şey düşmüş, kafası ezilmiş. Armstrong boğulmuş. MacArthur'un kafası arkadan aldığı şiddetli bir darbeyle parçalanmış. Vera Claythorne asılmış."

Sir Thomas Legge yüzünü ekşitti.

"Baştan sona pis bir iş."

Bir iki dakika düşündükten sonra hiddetle sordu.

"Sticklehaven'da yaşayanlardan da işe yarar bir şeyler öğrenemediğinizi mi söylemeye çalışıyorsun? Kahretsin, bir şeyler biliyor olmalılar."

Müfettiş Maine omuzlarını silkti.

"Orada yaşayanlar sıradan, alçakgönüllü, denizcilikle uğraşan insanlar. Adayı Owen adında birinin satın aldığını biliyorlar, hepsi bu."

"Peki, adayla ilgili işlemleri yürüten, gereken ayarlamaları yapan kim?"

"Morris adında biri. Isaac Morris."

"Peki, o bu konuda ne diyor?"

"Hiç bir şey söylemiyor efendim, o da ölmüş."

Sir Legge kaşlarını çattı.

"Bu Morris hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

"Ah evet, efendim. Bu Bay Morris pek sağlam ayakkabı değildi. Üç yıl önce Bennito'daki hisse senedi yolsuzluğuna karıştığını saptadık, onun suçlu olduğundan emindik ancak kanıtlayamadık. Uyuşturucu ticaretiyle de bağlantısı vardı, ama bunu da kanıtlayamadık. Çok dikkatli bir adamdı bu Morris."

"Bu ada işinin arkasında da onun parmağı mı varmış?"

"Evet efendim, adanın satın alınmasıyla ilgili işlemleri o gerçekleştirmiş, ama bu işlemleri adının açıklanmasını istemeyen üçüncü bir kişi adına yaptığını da açıkça belirtmiş."

"Hiç kuşkusuz finansal açıdan konunun üzerine gidersek bir şeyler buluruz."

Müfettiş Maine gülümsedi.

"Siz Morris'i tanımıyorsunuz! Rakamlarla öyle bir ustalıkla oynar ki ülkenin en iyi muhasebecisini getirseniz işin içinden çıkamaz. Bennito davasında bunu yaşadık. İşvereninin tüm izlerini ustalıkla kapatmayı becerdi."

Müdür yardımcısı iç geçirdi. Müfettiş Maine devam etti.

"Sticklehaven'da tüm işlemleri yürüten, gerekli ayarlamaları yapan da bu Morris. Bunları 'Bay Owen' diye birini temsilen yaptığını söylemiş. Oradaki insanlara bir deneme yapılacağını, 'ıssız bir adada' bir hafta geçirmenin mümkün olup olmayacağı konusunda

bahse girildiğini, adadan yardım isteyen olursa bunu dikkate almamalarını söyleyen de o."

Sir Thomas Legge huzursuzlukla kıpırdandı.

"Yani kimsenin aklına bu işte bir bit yeniği olabileceği gelmemiş mi? Hiç kimse mi bundan kuşkulanmamış?"

Maine omuz silkti.

"Zenci Adası'nın daha önce Amerikalı genç Elmer Robson'a ait olduğunu unutuyorsunuz efendim," dedi. "Robson burada çok sıra dışı, çılgın partiler düzenlermiş. Yöre halkının bu partiler karşısında önceleri gözlerinin yuvalarından fırladığından eminim. Sonraları buna alışmışlar ve konu Zenci Adası'ysa her şeyin olabileceğine inanmışlar. Orayla ilgili hiçbir şey şaşırtıcı ve olağandışı görünmüyor onlara. Bu çok doğal efendim, düşünürseniz siz de onlara hak vereceksiniz."

Sir Thomas Legge sıkıntıyla başını salladı ve ona hak verdiğini belirtti.

"Fred Narracott, yani konukları adaya götüren motorcu oldukça aydınlatıcı bir şey söyledi. Gelen kişilerin nitelikleri onu çok şaşırtmış. "Bay Robson'ın partilerine gelenlere hiç benzemiyorlardı," dedi. Sanırım onların böyle sessiz, sakin, sıradan kişiler olmaları onu kuşkulandırdı ve adadan gelen SOS sinyalini duyunca Morris'in talimatını çiğneyip hiç tereddütsüz motoruna atladı ve adaya gitti."

"O ve diğerleri adaya ne zaman gitmişler?"

"Ayın 11'i sabahı bir grup izci çocuk aynayla işaret verildiğini görmüş. O gün denizdeki azgın dalgalar yüzünden adaya gitmek olanaksızmış. Ayın 12'si öğleden sonra, yani motoru adaya yanaştırabileceklerini anladıkları ilk anda adaya gitmişler. Onlar oraya gitmeden adadan kimsenin ayrılmış olamayacağından kesinlikle eminler, çünkü fırtına sonrası çok dalga varmış."

"Peki, biri kıyıya yüzmüş olamaz mı?"

"Ada kıyıdan bir milden fazla uzakta. Deniz çok dalgalıymış, dev dalgalar köpükler halinde sahile vuruyormuş. Ayrıca kayalıklarda sürekli adayı gözleyen bir grup izci dışında meraklı bir sürü insan da varmış."

Müdür Yardımcısı Sir Thomas Legge iç çekti.

"Peki ya evde bulduğunuz plak? Ondan konuya ışık tutabilecek bir ipucu elde edebildiniz mi?"

"Onu da araştırdım efendim. Tiyatrolara ve film şirketlerine dekorlar, efektler filan konusunda destek sağlayan bir şirket tarafından hazırlanmış. Plak Bay Isaac Morris aracılığıyla Bay U. N. Owen'a gönderilmiş, sipariş verilirken amatör bir topluluğun oynayacağı şimdiye kadar hiç sahneye konmamış bir oyun için istendiği söylenmiş. Daktiloyla yazılmış sipariş metnini plakla birlikte geri göndermişler."

Legge, "Peki, ya plakta sözü edilenler?" dedi.

Müfettiş Maine ciddiyetle, "Ben de bunu açıklayacaktım efendim," dedi. "Müsaadenizle..."

Boğazını temizledi.

"Tüm suçlamaları elimden geldiğince özenle inceledim. İşe adaya ilk ayak basan Rogers'lardan başladım. Karı koca daha önce hiç beklenmedik bir şekilde birdenbire ölen Bayan Brady adında çok zengin bir kadının yanında çalışıyorlarmış. Kadının doktorundan elle tutulur bir şey öğrenemedim. Adam Rogers'ların onu zehirlemediklerinden ya da ölümüne neden olacak benzer bir şey yapmadıklarından emin. Yine de bu ölümde bir tuhaflık olduğunu düşünüyor ve 'ihmal yüzünden' ölmüş olabileceklerini söylüyor. İhmali kanıtlamanın olanaksız olduğunu ve yasalara göre bunun suç sayılmadığını belirtiyor.

Yargıç Wargrave'a gelince... kendisi Seton'ı idama mahkûm eden yargıç. Seton suçluydu... kesinlikle suçluydu. Seton asıldıktan sonra bulunan kanıtlar da bunun kuşku götürmez bir gerçek oldu-

ğunu ortaya çıkardı. Ancak Seton'ın mahkeme sürecinde bu konuda çok çeşitli yorumlar yapılmıştı. On kişiden dokuzu Seton'ın suçsuz olduğuna, yargıcın tarafsız olmadığına, kindar davrandığına inanıyordu.

Claythorne adındaki kıza gelince... kız daha önce çocukları denizde boğulan bir ailenin yanında dadı olarak çalışıyormuş. Küçük oğlanın boğulma olayıyla ilgisi olmadığı çok açık. Aslına bakarsanız bu konuda çok düzgün ve özverili davranmış, hatta çocuğu kurtarmak için hemen denize atlamış, akıntıya kapılmış ve kendisi son anda kurtarılmış."

Sir Legge iç çekerek, "Devam et," dedi.

Maine derin bir soluk aldı.

"Doktor Armstrong'a gelince... kendisi ünlü bir doktor, çok tanınan biri. Muayenehanesi Harley Street'te. Mesleğinde son derece dürüst ve saygın. Yasadışı operasyonlar, kürtaj filan gibi işlere asla adı karışmamış. 1925'te Leithmore'da bir hastanede çalışırken apandisiti patlayan Clees adında bir kadını ameliyat ettiği ve kadının ameliyat masasında öldüğü doğru. O zamanlar deneyimsizmiş, hastayı peritonitten kurtaramamış olması buna bağlanabilir, ama hiç kuşkusuz bir doktorun beceriksizliği ve deneyimsizliği cinayet olarak nitelendirilemez. Ayrıca bunun için neden de yok.

Emily Brent'e gelince... yanında Beatrice Taylor adında bir kız çalışıyormuş. Kız hamile kalmış, kadın onu işten atmış ve evinden kovmuş. Kız da intihar etmiş. Hoş bir olay değil, ama cinayet sayılmaz, suç unsuru yok."

"İşin özü bu galiba," dedi Sir Legge. "U. N. Owen, yasaların dokunamadığı suçluları cezalandırmış."

Maine elindeki listeye bakarak açıklamaya devam etti.

"Genç Anthony Marston deli gibi otomobil kullanan, hız tutkunu, çok dikkatsiz bir sürücüymüş. Bu yüzden iki kez ehliyetine el konulmuş. Bence otomobil kullanması hepten yasaklanmalıydı.

Pek çok trafik kazasına karışmış, başka bilinen suçu yok. John ve Lucy Combes, Cambridge yakınlarında trafik kazası geçirip ölen iki çocuk. Kazayı yapan Marston ama arkadaşlarının lehinde tanıklık yapmaları sayesinde bu olaydan para cezasıyla kurtulmuş.

General MacArthur konusunda elle tutulur bir şey bulduğumu söyleyemem. Asker olarak sicili tertemiz, savaş kahramanı başarılı bir komutan. Arthur Richmond Fransa'da onun komutasındayken hayatını kaybetmiş. Generalle aralarında hiçbir çekişme, anlaşmazlık olmamış. Aslına bakarsanız yakın dostlarmış. Savaş sırasında böyle yanılgılar olağandır. Komutanlar sıklıkla emirlerindekileri gereksiz yere ölüme yollamakla suçlanmışlardır. Bu da öyle bir hata olmalı."

Legge, "Olabilir," dedi.

"Philip Lombard'a gelince... Lombard'ın yurtdışında çok sayıda yasadışı olaya karıştığını biliyoruz. Hatta bir iki kez adaletin pençesinden kıl payı kurtuldu. Gözü pek, cüretkâr ve acımasız biri olarak tanıyor. Ücra bir köşede gözünü kırpmadan çok sayıda insanı öldürebilecek biri, ama onun hakkında da bir suç delili yok."

Blore'a gelince..." Maine duraksadı. "O bizden biri."

Diğer adam sıkıntıyla kıpırdandı.

"Blore," dedi müdür yardımcısı sinirle. "Tam bir baş belasıydı."

"Öyle mi düşünüyorsunuz efendim?"

"Hep öyle olduğunu düşündüm zaten. Her defasında yakayı kurtaracak kadar zekiydi. Bence Landor davasında da para karşılığı yalancı tanıklık yapmıştı. O sırada da kuşkulanmış ama tüm çabalarıma rağmen bir şey bulamamıştım. Harris'i görevlendirdim, ama onun da elinden bir şey gelmedi. Yine de şundan kesinlikle eminim ki adam dürüst değildi."

Kısa bir sessizliğin ardından Sir Thomas Legge, "Demek Isaac Morris de ölmüş. Peki, bu ne zaman olmuş?" diye sordu.

"Bunu soracağınızı biliyordum efendim. Isaac Morris 8 Ağustos gecesi ölmüş. Yüksek dozda uyku ilacı almış ya da vermişler. Kaza mı yoksa intihar mı olduğu anlaşılamamış."

Legge ağır ağır, "Ne düşünüyorum, biliyor musun Maine?" dedi.

"Tahmin edebiliyorum efendim?"

Legges sıkıntıyla, "Morris'in ölümü tam da gereken zamanda olmuş!" dedi.

Müfettiş Maine başını salladı.

"Bunu söyleyeceğinizi biliyordum efendim."

Sir Thomas Legge yumruğunu masaya vurdu ve, "Bu akıl almaz bir olay, olacak şey değil!" diye bağırdı. "On kişi ıssız, çıplak kayalık bir adada öldürülüyor ve biz bunu kimin, niçin, nasıl yaptığını bilemiyoruz."

Maine hafifçe öksürdü.

"Aslında durum tam olarak öyle değil efendim," dedi. "Nedenini az çok biliyoruz. Adaleti takıntı haline getirmiş bir akıl hastası yasanın dokunamayacağı kimseleri cezalandırmak hevesine kapılmış. Gerçekten suçlu olup olmadıklarını önemsemeden on kişi seçmiş."

Sir Thomas Legge huzursuzlukla kıpırdandı.

Sert, düşünceli bir tavırla, "Öyle mi acaba?" dedi. "Bence biri..."

Sustu. Müfettiş Maine saygıyla bekliyordu. Legge iç çekerek başını salladı.

"Devam et," dedi. "Bir an bir şey buldum gibi geldi de... İpucu gibi bir şey. Bir hareket noktası... Ama kaybettim. Sen devam et, söyleyeceğini söyle."

Maine, "Diyelim ki cezalandırılacak on kişi vardı. Bunlar cezalandırıldılar. U. N. Owen görevini tamamladı. Sonra da bir şekilde buhar olup uçtu, ortadan kayboldu."

Sir Legge, "Birinci sınıf bir sırra kadem basma numarası," dedi. "Biliyor musun, Maine, bunun mutlaka bir açıklaması olmalı."

"Bu adam adada değildi, o zaman adadan nasıl ayrılır, diye mi düşünüyorsunuz efendim? Tarafların söylediklerine bakılırsa adam

adaya asla gelmemiş. Bu durumda bunun tek bir açıklaması olabilir. Katil adadaki on kişiden biri."

Müdür Yardımcısı Sir Legge başını salladı.

"Ama onu da öldü, değil mi?"

Maine heyecanla devam etti.

"Bu konunun da üzerine gittik efendim. Zenci Adası'nda olanlar konusunda tam anlamıyla karanlıkta olduğumuzu söyleyemem. Vera Claythorne ve Emily Brent orada bulundukları sürede içinde günlük tutmuşlar. Yaşlı Yargıç Wargrave de bazı notlar almış; kısa, yasalarla ilgili, şifreli karalamalar, ama anlamları açık. Blore da bazı olayları not etmiş. Bütün bunlar bir araya gelince ortaya bazı gerçekler çıkıyor. Sanki olayların çetelesi tutulmuş. Bunlara göre cinayetler şu sırayla işlenmiş: Marston, Bayan Rogers, MacArthur, Rogers, Bayan Brent, Wargrave. Wargrave'in ölümünden sonra Vera Claythorne günlüğüne Armstrong'un gece evden çıktığını, Blore'la Lombard'ın da onun arkasından gittiklerini yazmış. Blore'un günlüğünde kısa bir not daha var. İki sözcük: Armstrong kayboldu.

Bu durumda efendim, tüm bu bildiklerimizi göz önünde tutarak bir çözümleme yapabiliriz. Anımsayacaksınız, Armstrong'un boğulduğunu söylemiştim. Armstrong'un deli olduğunu varsayarsak onun herkesi öldürdükten sonra kendini kayalardan atarak intihar ettiğini ya da karşı kıyıya kadar yüzmeyi denediğini düşünebiliriz, değil mi?

Aslında bu çok iyi bir çözüm olabilirdi, ama ne yazık ki gerçeklikten uzak efendim! Adli tabibin bulgularıyla çelişiyor. Doktor adaya 13 Ağustos sabahı erken saatlerde ulaşmış. Tespitlerinin bize pek bir yararı yok. Tek söyleyebildiği hepsinin en az otuz altı saat önce öldürülmüş olmaları gerektiği. Armstrong konusunda ise çok daha kesin konuştu. Cesedin kıyıya vurmadan önce en az sekiz on saat kadar suda kaldığını belirtti. Bu da demek oluyor ki Armstrong ayın 10'unu 11'ine bağlayan gece denize girmiş, size bunun nedenini de açıklayacağım. Cesedin kıyıya vurduğu noktayı saptadık, iki

kaya arasına sıkışmıştı; kayaların üstünde giysi parçaları, saçlar filan vardı. Bu durumda cesedin ayın 11'inde sular yükseldiği zaman, yani öğlen üzeri 11 sularında kayalıkların arasına sürüklenip, orada sıkışıp kaldığı anlaşılıyor. Sonra fırtına yatışmış, deniz durulmuş, su seviyesi alçalmış, ceset ortaya çıkmış.

Armstrong'un o gece kendini denize atmadan önce diğerlerinin işini bitirdiğini düşünebiliriz elbette. Tam da bu noktada gözden kaçırmamamız gereken bir gerçek var. *Armstrong'un cesedi su seviyesinden uzak bir yere çekilmişti.* Onu, denizin en dalgalı olduğu halinde bile ulaşamayacağı bir noktada bulduk. Yere düzgün bir şekilde yatırılmıştı.

Bundan çıkan sonuç şu: *Armstrong'un ölümü sonrasında adada biri vardı.*"

Kısa bir aranın ardından konuşmayı sürdürdü.

"Bu da bizi şöyle bir durumla karşı karşıya bırakıyor. Nasıl diyelim? Ayın 11'i sabahında adadaki durum şöyle olabilir: Armstrong 'kayıp' yani boğulmuş. Geriye üç kişi kalıyor: Lombard, Blore ve Vera Claythorne. Lombard tabancayla vurulmuş. Cesedini Armstrong'un yakınında kıyıda bulduk. Vera Claythorne kendi yatak odasında asılmış olarak bulundu. Blore'un cesediyse terastaydı; kafası tam üstündeki pencereden atılan ağır, mermer bir saatle parçalanmıştı."

Sir Legge "Kimin penceresinden?" diye sordu.

"Vera Claythorne'un. Şimdi izninizle bu olayları ayrı ayrı ele alalım efendim. Öncelikle Philip Lombard. Diyelim ki o ağır mermer saati Blore'un başına yukarıdaki pencereden o attı, sonra Vera Claythorne için uygun ortam hazırlayıp onun işini bitirdi. En sonunda da kıyıya inip tabancayla hayatına son verdi.

Peki, ama öyleyse tabancayı ondan alan kim? Çünkü biz tabancayı evde merdiven sahanlığının oradaki kapının eşiğinde bulduk: Wargrave'in odasının kapısında."

Legge, "Üstünde parmak izi var mıydı?" diye sordu.

"Evet efendim, Vera Claythorne'un parmak izi vardı."

"Ama o zaman..."

"Ne söylemeye çalıştığınızı anlıyorum efendim. Katilin Vera Claythorne olabileceğini söylemeye çalışıyorsunuz. Lombard'ı vurdu, tabanca yanında eve döndü, Blore'un başına mermer saati attıktan sonra kendini astı.

Bu olabilir, ama bu konuda da bir noktayı gözden kaçırmamamız gerekiyor. Kızın odasında, üzerinde yosun parçacıkları olan bir sandalye bulduk, ayakkabılarında da yosun vardı. Bu durumda elbette kızın sandalyeye çıkıp, ipi boynuna geçirdiğini ve sandalyeye bir tekme atarak kendini astığını düşünebiliriz. Ne var ki biz oraya gittiğimizde *sandalyeyi devrilmiş bir halde bulmadık*. Öteki sandalyeler gibi düzgün bir şekilde duvara dayanmıştı. *Bu, Vera Claythorne öldükten sonra başka biri tarafından yapılmıştı.*

Geriye bir tek Blore kalıyor. Doğrusunu isterseniz Blore'un Lombard'ı vurup, Vera Claythorne'u kendini asmaya zorladıktan sonra, pencereye yerleştirip, ip bağladığı koskoca bir mermer parçasını aşağı çekerek kendi başını ezdiğine inanamam. Böyle intihar olmaz; üstelik Blore da öyle bir adam değildi. Blore'u biliyoruz kesinlikle ilahi adalet peşinde koşacak biri değildir."

Sir Legge, "Haklısın," dedi.

"Bu da demek oluyor ki efendim, adada başka biri daha vardı. İş bittikten sonra her şeyi yerli yerine koyan biri. İyi de bu adam bütün bu süre boyunca neredeydi ve nereye gitti? Sticklehaven'lılar kurtarma botu oraya varmadan adadan kimsenin ayrılmadığından, ayrılamayacağından kesinlikle eminler. Eğer bu doğruysa..."

Durakladı.

Sir Legge, "Bu doğruysa?..." dedi.

Derin bir soluk aldı. Başını salladı. Öne doğru eğildi.

"Bu doğruysa," dedi. *"Onları kim öldürdü?"*

"Emma Jane" Adlı Balıkçı Teknesinin Kaptanı Tarafından Denizde Bulunup Scotland Yard'a Gönderilen Elyazısı Belge

Gençlik yıllarımda iç dünyamın bir çelişkiler yumağı olduğunu fark etmiştim. Öncelikle belirtmeliyim ki son derece geniş, hastalıklı bir hayal gücüm vardı. Çocukken okuduğum macera romanlarında önemli bir belgenin bir şişe içine konulup denize atılması fikrinden hep büyülenmişimdir. Bu durum beni bugün hâlâ çok heyecanlandırdığı için de bu yolu seçtim. İtirafımı yazdım, bir şişeye koydum, şişeyi mühürledikten sonra da denize, dalgaların kucağına attım. Sanırım yüzde bir olasılıkla bile olsa, itirafım bulunursa şimdiye dek çözülmemiş –yoksa kendimi fazla mı göklere çıkarıyorum– bir dizi cinayet aydınlanabilecek.

Şifa bulmaz hayalperestliğimin ötesinde başka kişisel özelliklerim de vardı. Ölü görmekten, ölüme aracı olmaktan tuhaf, sadistçe bir zevk alırdım. Çocukken bahçedeki eşekarılarıyla, böceklerle yaptığım deneyleri anımsıyorum... Çok küçük yaşlardan beri öldürmenin nasıl bir haz olduğunu çok iyi öğrenmiştim.

Bu tutkumun yanı sıra, bununla taban tabana zıt başka bir özelliğim daha vardı: Çok güçlü bir adalet anlayışı! Suçsuz bir insan ya da yaratığın benim yüzümden acı çekmesini ya da ölmesini asla kabul edemezdim. Kurbanlarımı her zaman ölümü hak edenler arasından seçerdim. Benim gözümde adaletin korunması çok önemliydi.

Bu ruhsal özelliklerim –bir psikolog bunu kolayca anlayacaktır– meslek olarak yargıçlığı seçmeme yol açtı. Hukuk neredeyse tüm içgüdülerime yanıt veren bir alandı.

Suç ve Ceza *beni oldum olası büyülemiştir. Her tür cinayet ya da gerilim romanını okumaktan hoşlanırım. Kusursuz cinayet işlemenin yollarını düşünüp tasarlamak benim için her zaman bana özgü bir eğlence yöntemi olmuştu.*

Bu arada ağır ceza mahkemesi yargıcı olmamla birlikte gizli kalan bir diğer yanım da açığa çıktı, gelişti. Karşıma getirilen adi bir suçlunun adım adım ölüme yaklaştığını hissettiğinde yaşadığı korkuyu, çaresizlik içinde kıvranmasını, cehennem azabı çekmesini görmek her zaman sonsuz bir zevk verdi bana. Sakın mahkememde suçsuz birini görmekten de aynı zevki aldığımı düşünmeyin. Meslek yaşamım boyunca en az iki davada sanığın çok açık bir şekilde suçsuz olduğunu sezmiş, jüriyi doğru kararı almaları için yönlendirmişimdir. Bu arada belirtmek isterim ki polis teşkilatımızın etkin ve verimli çalışması sayesinde cinayet suçuyla önüme getirilen zanlıların çoğu gerçekten suçluydular.

Aynı şey Edward Seton için de söz konusuydu. Görünüşü, davranışları yanıltıcı ve yapaydı, jürinin üstünde olumlu bir etki bırakmayı başarmıştı. Ancak kanıtlar –ki bunların bir kısmı tartışmalıydı– ve bunun dışında suçlular konusundaki engin bilgi ve deneyimim de bana bu adamın gerçekten suçlandığı cinayeti işlemiş olduğunu, kendisine güvenen yaşlı bir kadının canına kıydığını gösteriyordu. Adım "idam" cezası vermekten hoşlanan yargıca çıkmıştı ama bu haksızlıktı. Ben jüri için herhangi bir davayı özetlerken her zaman özenli olmaya, adil ve vicdanlı davranmaya, yasaların gereğini yapmaya gayret ettim.

Tek yaptığım jüriyi duygusal açıdan etkilemeye çalışan çıkarcı savunma avukatlarının duygusal çıkışlarına karşı jüriyi uyarmak ve korumaktı. Seton davasında da jüri üyelerinin duygularının etkisinde kalmalarını engellemek için dikkatlerini belirli kanıtlar üstüne çektim. Seton konusunda adil davrandığımdan bugün bile eminim.

Son bir iki yıldır duygularımda büyük bir değişiklik oldu. Kendi üstümdeki denetimim gevşedi; artık yargılamak değil, eyleme geçmek istiyordum.

Haydi neyse, dürüst davranıp itiraf edeyim ki cinayet işlemek istiyordum! Bunu kendini ifade etmek isteyen bir sanatçının ihtirası olarak görüyordum! Konu cinayet olunca çok usta bir sanatçı olabilirdim. Belki de zaten öyleydim ya da olabilirdim! Mesleğim gereği baskı altında tuttuğum düş gücüm su yüzüne çıkmaya başladı, giderek gelişti, devasa bir boyut kazandı.

Bir cinayet işlemeliydim... mecburdum buna... mecburdum! Bunu hissediyordum. Bu kesinlikle sıradan bir cinayet olmamalıydı! Dehşet verici bir cinayet olmalıydı: Eşine benzerine rastlanmayan, olağanüstü, kusursuz bir cinayet! Yalnızca bu bağlamda düş gücümün hâlâ bir ergen gibi olduğunu düşünüyordum.

Çarpıcı, vurucu, olanaksız bir şey istiyordum!

Öldürmek istiyordum... Evet, öldürmek istiyordum...

Yine de –bu bazılarına saçma görünebilir ama– içimdeki adalet duygusu beni engelliyor, yakamı bırakmıyordu. Suçsuzlar acı çekmemeliydi.

Sonra bir gün birden, sıradan bir sohbet sırasında aklıma bir fikir geldi. O sırada bir doktorla konuşuyordum: Önemsiz, sıradan, hiçbir üstün özelliği olmayan bir doktorla. Söz arasında bana sıklıkla yasaların dokunamadığı cinayetlere tanık olduklarından bahsetti. Örnek olarak da yeni ölen yaşlı bir kadın hastasını anlattı. Yaşlı kadın, kendisine hizmet eden bir karıkocanın kasıtlı olarak ilacını zamanında vermemeleri yüzünden ölmüştü. Söz konusu karıkoca kadının ölümünden oldukça büyük bir maddi çıkar sağlamışlardı tabii ki de. Böyle bir şeyin kanıtlanması olanaksızdı ve doktor asla bundan emin olamıyor, ama huzursuzluğunu yaşadığını söylüyordu. Doktor daha sonra da sıklıkla benzer durumlarla karşılaştıklarını

belirtti. Yasaların üzerine gidemediği, cezalandıramadığı ustaca tasarlanmış cinayetlerdi bunlar.

İşte her şeyin başlangıcı bu oldu. Artık izleyeceğim yolu açıkça görüyordum. Tek bir cinayet değil, büyük çaplı cinayetler işlemeye karar verdim.

O sırada çocukluğumdan beri aklımdan çıkmayan bir tekerleme geldi aklıma: On Küçük Zenci... İki yaşında bir çocukken bile On Küçük Zenci'nin teker teker yok olması, kaçınılmaz bir sona doğru yürümesi beni büyülemişti... önlenemeyen azalış, çaresizlik duygusu vardı.

Yavaş yavaş gizlice kurbanlarımı seçmeye başladım...

Bunu nasıl yaptığımın ayrıntılarına girerek fazla zamanınızı almak istemiyorum. Aşağı yukarı her karşılaştığım kişiye sohbet sırasında rutin olarak aynı şeyleri söylüyor, cezasız kalan suçlardan bahsediyordum. Aldığım sonuçlar gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Bir ameliyat sonrası hastanede yatarken, Doktor Armstrong olayını öğrendim. Bakımımı üstlenen bir hastabakıcı bana içkinin kötülüklerini anlatmaya çalışırken, örnek olarak yıllar önce başka bir hastanede staj yaparken bir doktorun içki yüzünden ameliyat ettiği rahatlıkla kurtarabileceği bir hastayı öldürdüğünü anlattı. Yalnızca meraktan sorulmuş, sıradan bir soru, söz konusu hastabakıcının nerede staj yaptığını öğrenmemi sağladı. Böylece sözü geçen doktor ve hastanın kim olduğunu kolayca öğrendim.

Üyesi olduğum kulüpteki iki yaşlı dedikoducu asker arasında geçen bir konuşma General MacArthur'un izini sürmemi sağladı. Amazonlardan yeni dönen bir adam bana Philip Lombard adında birinin oradaki acımasız eylemlerinden bahsetti. Mayorkalı bir İngiliz'den tutucu Emily Brent ve zavallı hizmetçisi konusunda bilgi edindim. Anthony Marston'ı benzer trafik suçları işleyen büyük bir grup insanın arasından seçtim. Umursamazlığı, ölümüne yol açtığı çocuklardan dolayı sorumluluk duymaması bana, onun toplum için

çok zararlı bir insan olduğunu ve yaşamayı hak etmediğini gösterdi. Emekli Müfettiş Blore ise, meslektaşlarım özgürce Landor davasını tartışırlarken kendiliğinden karşıma çıktı. Onun ifadesini ciddi biçimde okudum. Bence onun suçu çok büyüktü. Yasaların hizmetinde olan polisler dürüst ve onurlu olmalıdırlar. Çünkü meslekleri gereği onların sözlerine inanmak zorundasınız.

En sonunda Vera Claythorne'u buldum. O sırada Atlantik'i geçiyordum. Bir gece geç saatlerde sigara salonunda iki kişi kalmıştık; yanımda Hugo Hamilton adında yakışıklı, genç bir adam vardı.

Hugo Hamilton mutsuzdu. Mutsuzluğunu bastırmak için kendini içkiye vermişti. Sır saklayacak durumda değildi. Ona da rutin sorularımı sordum. Tepkisi şaşırtıcıydı. Söylediklerini kelimesi kelimesine anımsıyorum.

"Haklısınız. İnsanların çoğu cinayetin aslında ne olduğunun farkında bile değil, cinayeti birine arsenik yutturmak, uçurumdan aşağı itmek filan sanıyorlar." Sonra öne doğru eğilerek yüzünü bana yaklaştırdı. "Ben katil bir kadın tanırdım, hem de çok iyi tanıyordum onu... Üstelik onun için deli oluyordum... Tanrı yardımcım olsun, sanırım onu hâlâ da seviyorum... Kahretsin, buna dayanamıyorum... katlanamıyorum... Üstelik benim için yaptı... Böyle bir şey aklıma bile gelmezdi... Kadınlar şeytan... kesinlikle şeytan... iblis. Hiç aklınıza gelir mi öylesine güzel, neşeli, düzgün bir kızın böyle bir şey yapabileceği? Bir çocuğu bilerek denizde ölüme yollayacağı? Boğulmasına göz yumacağı... Bir kadının böyle bir şey yapacağını düşünebilir misiniz?"

"Onun yaptığından emin misiniz?" diye sordum.

Birden ayıldı, kendini topladı.

"Kesinlikle eminim. Bu kimsenin aklına gelmedi. Onunla göz göze geldiğim an anladım... yani geri dönünce... sonra o da benim durumu bildiğimi anladı... Benim o çocuğu ne kadar sevdiğimin farkına varamamıştı."

Başka bir şey söylemedi, ama benim için öyküyü başa sarıp yeniden kurgulamak çok kolaydı.

Dokuz kurban bulmuştum, onuncu bir kurbana ihtiyacım vardı. Morris adında biri... Karanlık işler yapan, ufak tefek, pislik adamın teki. Çeşitli dalaverelerin yanında uyuşturucu ticaretine de bulaşmıştı. Çok yakın bir arkadaşımın kızını uyuşturucuya alıştırmasından sorumluydu. Kız yirmi bir yaşında intihar etti.

Bütün bu süreç boyunca kafamda planımın ana hatlarını oluşturdum, ayrıntılarını belirledim. Artık hazırdım, Harley Street'deki bir doktorla yaptığım görüşme bana artık eyleme geçmem gerektiğini gösteren son nokta oldu. Bir ameliyat geçirdiğimden söz etmiştim. Harley Street'teki muayene sonucunda ikinci bir ameliyatın yarar sağlamayacağı, ölümün kaçınılmaz olduğu anlaşıldı. Doktor bunu son derece üstü kapalı bir biçimde söyledi, ama ben ifadelerin gerisindeki gerçeği anlamakta ustayımdır.

Doktora kararımı bildirmedim. Ölümüm, onun sandığı gibi ağır ağır, doğaya, sürüncemeye bırakılmış bir ölüm olmayacaktı. Hayır, ölümüm büyük bir coşku ve heyecan içinde gerçekleşecekti. Ölmeden önce yaşayacaktım.

Artık sıra Zenci Adası'ndaki cinayetlerin işleniş şekline geldi. Morris vasıtasıyla adayı satın almak benim açımdan hiç zor olmadı. Bu gibi işlerde o, ustaydı. Hedef kurbanlarım hakkında topladığım bilgiler sayesinde, onları kolayca kandıracağım mektuplar yazdırttım ve böylece hiç kuşkulanmadan adaya gelmelerini sağladım. Her şey planıma uygun şekilde gerçekleşti. Bütün konuklarım 8 Ağustos'ta Zenci Adası'na geldiler. Aralarında ben de vardım.

Morris'in işini önceden bitirmiştim. Sürekli hazımsızlıktan yakınıyordu. Londra'dan ayrılmamdan önceki gece ona bir hap verdim, gece yatmadan önce almasını, benim bu hap sayesinde gastrit sorunumdan tamamen kurtulduğumu söyledim. Hiç düşünmeden hapı yuttu... çok olmasa da hastalık hastası bir tipti. Geride benim

açımdan tehlikeli olabilecek bir belge ya da not bırakmayacağından emindim. Bu konularda çok tedbirli bir adamdı.

Adadaki cinayet sırasını belirli bir düşünce çerçevesinde özenle düzenledim. Konuklarım çeşitli derecelerde suçlar işlemişlerdi. Suçları hafif olanlar en önce ölmelilerdi, böylece soğukkanlı katillerin yaşayacağı o bitip tükenmeyen gerilim ve korkuyu yaşamayacaklardı.

İlk ölenler Anthony Marston'la Bayan Rogers oldu. Marston hiç acı çekmeden öldü, Bayan Rogers da uykusunda. Marston çoğumuzda görülen erdem ve sorumluluk duygusundan yoksun doğmuştu. Ahlaksız bir pagandı. Bayan Rogers'ın ise büyük ölçüde kocasının etkisinde kalarak hareket ettiği kanısındaydım.

Bu iki kişinin nasıl öldüğünü ayrıntılı olarak açıklamama hiç gerek yok. Polis kolaylıkla ortaya çıkaracaktır. Her ev sahibi eşekarılarını ve böcekleri yok etmek için kolayca potasyum siyanüre ulaşabilir. Ben de yanıma bu maddeden almıştım, plak çaldıktan sonraki kargaşada Marston'ın yarı dolu bardağına biraz katmak hiç de zor olmadı.

Plaktaki suçlamalar süresince konuklarımın yüzlerini dikkatle incelediğimi belirtmek isterim. Vardığım sonuç şuydu: Uzun yıllara dayanan yargıçlık kariyerime göre de, mahkemelerde edindiğim deneyimlere göre de öyle ya da böyle hepsi suçluydular.

Şiddetli ağrı çektiğim dönemler giderek arttığı için doktor bana etkili bir uyku ilacı vermişti: Kloralhidrat. Elimde ölümcül miktarda ilaç birikene kadar ağrılarımı bastırmak benim için hiç zor olmadı. Rogers karısı için getirdiği konyağı kısa bir süre için masaya bıraktı. Ben de masanın yanından geçerken ilacı konyağa karıştırdım. Bu çok kolay oldu, çünkü o sırada daha hiç kimse bir şeylerden kuşkulanmaya başlamamıştı.

General MacArthur ölürken hiç acı çekmedi. Arkasından yaklaştığımı duymadı bile. Tabii terastan ayrılacağım saati çok iyi ayar-

lamam gerekiyordu; ama bir aksilik çıkmadı, planım başarıyla gerçekleşti.

Adanın aranacağını önceden tahmin etmiştim. Adada yedi kişi yani bizim dışımızda başka hiç kimsenin olmadığı saptandı. Tabii bu bir kuşku atmosferi yaratmaya başladı. Planıma göre en kısa sürede bir müttefik bulmam gerekiyordu. Bunun için Doktor Armstrong'u seçtim. Kolayca aldatılabilecek, saf bir insandı. Beni daha önce görmüştü, ünümü biliyordu, benim koşullarımda birinin katil olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Lombard'dan kuşkulanıyordu, ben de sözde onunla hemfikirmişim gibi davrandım. Ona bir planım olduğunu, bu sayede gerçek katilin kendini ele verebileceğini ima ettim.

Herkesin odası aranmıştı ama daha sıra üstlerin aranmasına gelmemişti. Yakında sıra ona da gelecekti.

Rogers'ı 10 Ağustos sabahı öldürdüm. Ocağı yakmak için odun kesiyordu, arkasından yaklaştığımı duymadı. Yemek odasının anahtarını cebinde buldum. Bir gece önce kilitlemişti.

Rogers'ın cesedinin bulunmasıyla oluşan kargaşada Lombard'ın odasına girip tabancasını aldım. Gelirken yanında tabancasını getireceğini biliyordum, Morris'e de onunla konuşurken tabancasını getirmesi gerektiğini ima etmesini söylemiştim.

Kahvaltıda elimde kalan son Kloral'ı da Bayan Brent'in kahve fincanına kattım. O sabah onun kahvesini ben doldurmuştum. Sonra onu yemek odasında bıraktık. Ben hemen sonra yemek odasına döndüm. Kendinden geçmişti, neredeyse bilinçsizdi. Ona kuvvetli bir siyanür iğnesi yapmak işten değildi. Yabanarısı konusu çocukçaydı, ama böyle ufak ayrıntılar beni mutlu ediyordu. Tekerlemeye mümkün olduğu kadar bağlı kalmak istiyordum.

Bu olaydan hemen sonra öngördüğüm şey oldu, bu fikri ileri süren de ben oldum. Hepimiz tepeden tırnağa arandık. Tabancayı güvenli bir yere saklamıştım, siyanür ve Kloral da zaten bitmişti. İşte

o zaman Armstrong'a açıldım ve planımı yürürlüğe koymanın zamanı geldiğini söyledim. Plan basitti: Sözde ilk kurban ben olacaktım. Armstrong da bana yardım edecekti. Bu katilin planını altüst edecekti. Herkes beni ölü sanacağı için evde rahatça hareket edebilecek, meçhul katilin kim olduğunu ortaya çıkarabilecektim.

Armstrong'un aklı bu plana çok yattı. Hemen o akşam planımızı yürürlüğe koyduk. Alnıma yapıştırdığım biraz kırmızı kil, kırmızı perdeler, gri yün filan derken dekor hazırdı. Mumların titrek loş ışığında beni yakından inceleyecek tek kişi Armstrong'du.

Plan mükemmel işledi. Düşündüğümüz gibi oldu. Bayan Claythorne odasına astığım yosunu görünce avazı çıktığı kadar bağırdı. Herkes yukarı koşunca ben ölmüş pozunu aldım.

Beni bulduklarında gösterdikleri tepki tam beklediğim gibiydi. Armstrong da rolünü ustaca oynadı. Beni yukarıya taşıyıp yatağıma yatırdılar. Birbirlerinden öylesine korkuyorlardı ki, benimle ilgilenmek akıllarına bile gelmedi.

İkiye çeyrek kala evin dışında Armstrong ile buluşmak için sözleşmiştik. Randevuya tam zamanında geldi. Onu evin arkasındaki yüksek kayalığın üstüne çıkardım. Bize doğru gelen olursa buradan rahatça göreceğimizi, yatak odaları diğer tarafa baktığı için evden bizi göremeyeceklerini söyledim. Hâlâ kuşkulanmamıştı, oysa tekerlemeyi anımsasaydı. "Birini kırmızı balık yuttu." Hoş, anımsasa da kırmızı balık sözcüğünü kelime anlamıyla algılardı.

Sonrası çok kolay oldu. Hayretle haykırdım, kayalıktan aşağıya eğildim, bakmasını söyledim. "Şurada bir mağaza ağzı var, görüyor musun?" diye sordum. Armstrong eğildi. Bir itişte dengesini kaybedip aşağıda azgın dalgaların arasına gömüldü ve malikâneye döndüm. Blore'un duyduğu benim ayak sesim olmalıydı. Armstrong'un odasına girdim ve birkaç dakika sonra oradan ayrıldım, bu kez biri duysun diye bilerek gürültü yaptım. Merdivenlerden indiğim sırada bir kapının açıldığını duydum. Beni ön kapıdan çıkarken belli belirsiz görmeleri gerekiyordu.

Peşime düşmeleri bir iki dakika sürdü. Bu arada ben evin çevresinden dolanmış, açık bıraktığım yemek odası penceresinden içeri girmiştim. Pencereyi kapattım ve daha sonra da zenci biblolardan birini alıp camı kırdım. Sonra yukarı çıktım ve yatağıma yattım.

Evi bir kez daha arayacaklarını biliyordum. Ama cesetleri yakından inceleyemeyecek, çarşafları şöyle bir kaldırıp bakmakla yeteneceklerdi. Gerçekten de öyle oldu, çarşafı kenarından kaldırıp şöyle bir baktıktan sonra hemen kapadılar.

Bu arada tabancayı yine eski yerine, Lombard'ın odasına koyduğumu söylemeyi unuttum. Belki aranızda arama sırasında onun nerede olduğunu bilmek isteyeniniz vardır. Kilerde bir yığın teneke yiyecek kutu ve konserve duruyordu. En alttaki kutuyu açtım, içinde sanırım bisküvi vardı, tabancayı içine yerleştirip ağzını bantla yapıştırdım. Yığının en altındaki kutuyu kontrol etmenin kimsenin aklına gelmeyeceğini düşünüyordum ve haklı da çıktım.

Kırmızı perdeyi salondaki koltuklardan birinin kreton örtüsünün altına gizlemiştim, yün yumağını ise bir yastığın pamuklarının arasına. Önceden yastıkta küçücük bir delik açmıştım.

Artık beklediğim an gelmişti. Geride kalan üç kişi, birbirlerinden öylesine korkuyorlardı ki her an her şey olabilirdi, üstelik içlerinden birinin tabancası vardı. Onları evin pencerelerinden gözlüyordum. Blore'un tek başına eve geldiğini görünce mermer saati pencereye dayayıp hazır bekledim. Blore'un işini bitecektim.

Penceremden Vera Claythorne'un Lombard'ı vurduğunu gördüm. Cesur ve becerikli bir kadın! Hep onun, Lombard'dan daha güçlü birinin bile hakkından gelebileceğini düşünmüştüm. Bu olaydan hemen sonra onun odasındaki sahneyi hazırladım.

İlginç bir psikolojik deneydi bu. Acaba vicdanının sesi, içindeki suçluluk duygusu, biraz önce bir adam öldürmüş olmanın sinirsel gerginliği, odadaki hipnotik ortam ve büyülü atmosferle birleştiğinde onu intihara sürükleyecek miydi? Öyle olacağını düşünüyordum.

Yine haklıydım. Dolapta gizlendiğim yerden Vera Claythorne'un kendisini asmasını izledim.

Ve son sahne... Gizlendiğim yerden çıktım, iskemleyi kaldırıp duvara dayadım. Tabancayı aradım ve kızın düşürdüğü yerde, basamakların en tepesinde buldum. Yanlışlıkla onun parmak izlerini silmemeye özen gösterdim.

Peki ya şimdi?

Bu itiraf yazısını tamamlayıp bir zarfa yerleştirdikten sonra, bir şişeye koyup ağzını mühürleyecek ve denize atacağım.

Neden mi?

Evet, neden?

Tek amacım hiç kimsenin çözemeyeceği gizemli bir cinayet işlemekti.

Şimdi anlıyorum ki, hiçbir sanatçı yalnızca sanatıyla yetinemez. Yadsıyamayacağı bir ihtirasın tutsağı olur: Ün!

İzninizle, alçakgönüllülükle itiraf etmek isterim ki, eğer ne kadar zeki olduğumu öğrenmeyen kalırsa rahat edemeyeceğim... Acınası bir istek bu aslında...

Tabii bunları söylerken Zenci Adası'nın gizeminin hâlâ çözülememiş olduğunu varsayıyorum. Kim bilir belki de polis düşündüğümden daha zeki çıkar. Cinayetlerin kusursuzluğuna rağmen yine de üç ipucu var. Birincisi; polis, Edward Seton'ın suçlu olduğunu çok iyi biliyor. Dolayısıyla adadaki on kişiden birinin ötekiler gibi yasaların dokunamadığı bir katil olmadığını anlamaları zor olmasa gerek. Bu çelişkiyi temel aldıklarında ise düz mantıkla katilin bu olayla ilgili kişi olması gerektiğini göreceklerdir. İkinci ipucu, tekerlemenin yedinci dizesinde açıkça görülüyor. Tekerlemeye göre Armstrong'un ölümü, onu yutan bir kırmızı balıkla açıklanıyor. Dizede bu işte bir hokuspokus olduğu açıkça görülüyor. Armstrong'un bu dizelere göre kandırılıp ölüme sürüklenmiş olması gerekiyordu. Bu da sonuç getirecek bir araştırma için tutarlı bir hareket noktası olabilir. O sırada

adada onun dışında yalnızca dört kişi var ve bu dört kişi arasından yalnızca benim Armstrong üzerinde güven duygusu uyandırarak onu kandırabileceğimi anlamak hiç zor değil. Üçüncü ipucu ise sembolik. Cansız bedenimde, alnımdaki kırmızı leke... Kabil'in mührü.

Sanırım artık söylenecek fazla bir şey kalmadı.

Şişeyi mesajımla birlikte denize bıraktıktan sonra odama dönüp yatağıma uzanacağım. Gözlüğüme ince, siyah, elastik bir kordon bağladım. Gövdemin bütün ağırlığını gözlüğümün üstüne vereceğim. Kordonun diğer ucunu kapının tokmağına doladıktan sonra gevşek bir şekilde tabancaya iliştireceğim. Bundan sonra olacakları gözümün önüne getirebiliyorum.

Mendil tuttuğum elimle tetiğe basacağım. Elim yanıma düşecek, elastik kordonun çektiği tabanca kapıya doğru fırlayacak, kapının tokmağına çarpacak ve elastik kordondan kurtulup yere düşecek. Serbest kalan kordon altımdaki gözlükten masum masum sallanacak. Yerdeki mendil hiçbir şey ifade etmeyecek.

Ben de öteki kurbanların söylediği gibi, yatağımda alnımdan vurulmuş olarak bulunacağım. Cesetlerimiz bulununcaya kadar geçen süre ölüm zamanımızın doğru olarak saptanmasını olanaksız kılacak.

Deniz durulunca karşı kıyıdan teknelerle insanlar gelecek.

Zenci Adası'nda on ölü ve çözümsüz bir dizi cinayet bulacaklar.

Yargıç Wargrave